

OPERE II

Emil Brumaru

Submarinul erotic

POLIROM

Emil Brumaru

Opere II

Submarinul erotic

Cu desene ale autorului

Editura Polirom
2009

© 2009 by Editura POLIROM

Colecție coordonată de Daniel Cristea-Enache

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-2370-9

ISBN PDF: 978-973-46-2371-6

ISBN print: 978-973-46-1281-9

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Cronologie

- 1939 Emil Brumaru se naște la 1 ianuarie, în Bahmutea, județul Tighina, Basarabia, într-o familie modestă. Tatăl, Grigore Brumaru, este funcționar CFR, mama, Elisabeta Brumaru (fostă Trelea), învățătoare. Mama îi va povesti că s-a născut, de fapt, pe 25 decembrie 1938, dar a fost declarat mai târziu ca să nu fie luat în armată cu un an mai devreme.
- 1943-1944 Familia, refugiată din Basarabia, stă, pentru un timp, în Curtea de Argeș, la o soră a mamei, Vera, căsătorită cu Dumitru Enescu. La parter se află o cafenea cu două mese de biliard. Copilul se îndrăgostește de o bilă roșie.
- 1945 Tatăl obține postul de impiegat de mișcare în gara Merișani. Locuiesc înghesuiți într-un canton, lângă un pod de fier. Ca să nu rămână singur acasă, mama ia băiatul în clasa I, neînscris, în orele ei de predare.
- 1946 Tatăl este mutat cu serviciul la Ciceu. Locuiesc într-un pavilion CFR. Clasa I, de data aceasta înscris, avînd-o ca învățătoare tot pe mama. Citește, dîndu-se în scrînciob, o ediție vizituri copii, cartonată, despre Gulliver în țara piticilor și a uriașilor. Fură, fiind într-o vizită, cu mult sînge rece, dintr-o enciclopedie germană, tăind-o cu o lamă, foaia lucioasă, ilustrată cu soiurile de ciuperci. Este atacat și trîntit la pămînt, în drum spre școală, de curcanul doamnei Manolache, soție de picher.
- 1947-1948 Iarăși, tatăl e mutat cu serviciul la Belcești, în județul Iași, devenind șef de haltă. Locuiesc chiar în haltă. Clasele a II-a și a III-a. Citește *Robinson Crusoe* într-un vagon stricat, pe linia moartă, *Aventurile lui Tom Sawyer*, *20000 de leghe sub mări*, *Aventurile lui Arthur Gordon Pym*. Construiește o colibă. Mama promite că aduce de la Iași un sac de cărți. Nu se ține de cuvînt, plîns memorabil, în hohote...
- 1949-1950 O nouă schimbare de domiciliu, în Iași, la periferia orașului, lângă bariera de la Socola. Clasele a V-a și a VI-a la școala „Gh. Mărzescu”. Îl are coleg de bancă pe fiul unui mic comerciant. Împrumută de la el, din podul casei ticsit cu cărți, sute de romane polițiste și de aventuri. Îl fascinează Arsène Lupin. Ține un jurnal cifrat. Vrea să devină detectiv sau mușchetar. Este făcut pionier. Joacă rolul lui Statu-Palmă-Barbă-Cot la o serbare de sfîrșit de an.
- 1951 Se mută, tot în Iași, pe strada Dobrogeanu-Gherea (astăzi I.C. Brătianu), vizavi de grădina de vară Pomul Verde, în apropierea Teatrului Național. Din clasa a VI-a pînă în clasa a X-a, la Școala Medie nr. 1 (actualul Colegiu Național), pe atunci doar de băieți. Face parte din „gașca teatrului”.
- 1953 Apare Mihai Eminescu, *Opere*, vol. IV: *Poezii postume*, în ediția Perpessicius. Citește un an întreg numai postumele lui Eminescu. Scrie versuri foarte proaste. Din cauza unei bătăi, în vacanța de vară, este reclamat la Inspectoratul Școlar și propus pentru exmatriculare. Se intervine și totul reintră în normal.
- 1954 Cumpără de la un anticarier *Les Fleurs du Mal*. Îl buchisește cu dicționarul. Îi cade întîmplător în mină *Istoria literaturii române. Compendiu* de G. Călinescu. O citește și o recitește ca pe un roman de aventuri, neștiind nimic despre majoritatea scriitorilor și cărților. Continuă să scrie versuri sub diferite influențe.
- 1955 Întîlnire providențială cu Eleizer Frenkel, profesor la o școală unde lucra și mama. Profesorul are o cameră enormă, plină cu cărți, pe cîte trei rînduri pe rafturi și pe jos, în mormane. Împrumută orice, oricînd. Arghezi, Bacovia, Blaga, Ion Barbu, Fundoianu, Blecher, în ediții princeps, uneori cu dedicații, ba chiar și *Istoria* mare a lui Călinescu... autori interziși pe vremea aceea... Prima lectură din Kafka, în limba franceză. În ultima clasă, a X-a, înființează „Clubul moluștelor celebre”, format din el și colegul de bancă, Ferdinand Hancearek. Termină Școala Medie nr. 1. În toamnă intră la Facultatea de Medicină din Iași, secția medicină generală.
- 1956 Pentru rezultate foarte bune la învățătură, este făcut membru UTM. Peste nici trei luni este propus să fie dat afară din UTM. Motivele sînt: 1) refuză să se aboneze la *Scînteia tineretului*; 2) nu participă la defilarea de 1 Mai; 3) nu își salută colegii; 4) „are anumite surîsuri ironice la ora de histologie, cînd se uită în microscop”. (Peste ani, Dinescu îi explică logica acestei vini: „Bre, tu vedeai acolo, la celulă, structura intim-putredă a comunismului!”) Scapă doar cu vot de blam cu avertisment, datorită intervenției unui coleg de grupă, mult mai în vîrstă, ungur: „El făcut, el dat afară imediat, nu se poate!”. Se împrietenește cu Răzvan Cuncic, coleg de grupă. Găsește la el un volum de Rimbaud, îl

- copiază. În timpul „contrarevoluției” din Ungaria, asistenții de materialism dialectic nu vin la ore de frică.
- 1957 În urma unei certe cu mama, își arde în soba de teracotă toate manuscrisele. Rescrie din memorie. Îi dă foile unei cunoștințe de la Filologie. Ajung la Mihai Vlad Crețescu. Acesta vine acasă și caută să-i convingă tatăl că fiul lor este poet.
- 1958 Cu familia, în vacanța de vară, în Basarabia, la Fundurii Vechi, satul unde s-a născut tatăl. Își descoperă o droaie de verișoare săltărețe: beau samahoncă și mănincă prunele cu furculița. Scrie mult, indescifrabil aproape, pe caietele cumpărate de acolo, pătrate.
- 1959 În primăvară, la un control de rutină, este depistat cu un infiltrat pulmonar escavat subclavicular drept. Întrerupe anul IV. Este internat la sanatoriul Bîrnova. Face cură cadaverică, apoi continuă la domiciliu o cură mai puțin severă. Nu mai scrie decît foarte rar, de frica reîntoarcerii bolii. Este scutit de armată. Citește doar cărți de bucate, odihnitoare.
- 1960 Repetă anul IV în întregime. Îl cunoaște pe poetul Adi Cusin.
- 1963 Termină Facultatea de Medicină. Se căsătorește cu Doina Popescu, fostă colegă de facultate, medic la Circumscripția din Dolhasca. Este repartizat la Dolhasca, medic la Spitalul Mixt Rural din Dolhasca. Stă în gazdă, lîngă bariera căii ferate Dolhasca-Fălticeni, în Cotu' Morii.
- 1964-1965 Dese vizite ale lui Adi Cusin la Dolhasca. Perioadă neagră, nu scrie. Are o pisică roșcată, blănoasă, Muțasca. Lecturi tenace, măcar 50 de pagini pe zi, orice s-ar întîmpla.
- 1966 Este făcut membru de partid. Cumpără o mașină de scris Consul, tip portabil. Bate la mașină cartea lui Adi Cusin, *A fi*. La îndemnul lui, trimite versuri la revista *Luceafărul*. Îi răspunde la poșta redacției Violeta Zamfirescu. Este debutat, cu o prezentare de Dragoș Vrânceanu, în *Luceafărul* din 17 decembrie.
- 1967 Singurul ecou la debutul în presă e o notă în *Urzica*, nr. 2, 31 ianuarie, semnată de Mircea Pavelescu. Este remarcată și reprodusă poezia „Cîntec de faun”. Tot Adi Cusin îi duce un volum de versuri, *Fluturii din pandișpan*, la Editura Tineretului. Un nou redactor, Nicolae Oancea, dă peste carte într-un dulap cu manuscrise înregistrate și o propune spre publicare. Îi apar poezii în *Amfiteatru*, *Ateneu* etc. Îl cunoaște pe Leonid Dimov, la el acasă. Dimov citește viitorul volum și îl declară pe loc oniric. E de acord și Dumitru Țepeneag. Este primit în „grupul oniric”. Cu ajutorul lor îi cunoaște pe Vintilă Ivănceanu, Sorin Mărculescu, Mircea Ivănescu etc. Urmează un șir de scrisori către Dimov. „Grupul oniric” este invitat la Dolhasca de Anul Nou. Dimov vine cu soția, Marina, și fiica, Ileana. Țepeneag este cu Mona, Vintilă Ivănceanu – singur. Mai sosește și Tiți, o prietenă a Marinei.
- 1968 În vară, a doua vizită a lui Dimov, împreună cu Marina, la Dolhasca. Revista *Luceafărul* este preluată de Ștefan Bănulescu. Începe să fie publicat cu regularitate. Leonid Dimov îi face cunoștință, la redacție, cu Ștefan Bănulescu. Tac îndelung toți trei. Dimov e foarte satisfăcut de întîlnire. La ședințele lunare cu medicii, la Fălticeni, stă în primul rînd și scrie non-stop versuri, dînd impresia că a sîrguincios notițe. Se discută ceasuri întregi despre păduchi, mortalitate infantilă sub vîrsta de un an, despre vaccinări, despre problema closetelor – ȝiganii nu au. Ajuns acasă, descifrează și bate, cu mici modificări, la mașina de scris. Scămoșilă, motanul siamez, gelos, îl împiedică, dînd cu laba peste clape. În august, după invadarea Cehoslovaciei, trec pe drum, o noapte întreagă, tancuri. E însărcinat cu asistența medicală, în caz de război. La exact o lună, în septembrie, face o excursie cu un microbuz de 16 locuri, prin OJT, în Iugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia. Vede în Praga sediul Televiziunii ars, fațada clădirii Parlamentului ciuruită de gloanțe, locul unde și-a dat foc un student... Pe toate străzile, pe pavaj, sînt desenați porci cu secera și ciocanul în ei, indicînd cîți kilometri sînt pînă la Moscova. După detectivul Arthur, apare un nou personaj, Julien Ospitalierul, prietenul care trăiește la țară. Și Reparata cea cu trei sîni mistici și două „suspine” laice.
- 1969 Scrie nenumărate scrisori. Florin Mugur îi răspunde și chiar vrea să vină la Dolhasca, să „lucreze”. Și într-o bună zi coboară pe peron. I se găsește o gazdă. Are un program foarte sever, nu dorește să discute decît după masă. De atunci, periodic, stă cîteva săptămîni pe an la Dolhasca și bate la mașină. Îi propune un post de redactor la revista *Argeș* din Pitești, ce urmează să se restructureze. Ar trebui să fie acolo doar vreo șapte zile pe lună, cînd se predau materialele. Refuză din comoditate. Cartea de debut întîrzie să apară. În *Viața românească*, nr. 12, Leonid Dimov semnalează tărăgănarea apariției editoriale a volumului *Fluturii din pandișpan*, în articolul „Pledoarie pentru un nou poet”, anunțînd și copertarea

făcută de Florin Pucă.

- 1970 Lucrurile se precipită. În revista *Argeș*, nr. 3, în articolul „Emil și detectivul“, Florin Mugur scrie patetic: „Transcriu aceste rînduri în ziua de 19 februarie 1970 și volumul de debut al lui Emil Brumaru continuă să zacă (manuscris? șpalt tipografic?) sub cine știe ce masă strîmbă și murdară de plumb. Ce să spun? Că mi-e rușine de colegii mei editori care au făcut să întîrzie timp de trei ani prima carte a lui Emil Brumaru? Că această întîrziere a fost – și este încă! – un lucru rău și nedrept?“. În revista *Argeș*, nr. 4, apare ca supliment, în *Biblioteca, Argeș* 6, „Cîntece naive“. Primește un telefon la spital, de la Editura Albatros (fostă Tineretului), comunicîndu-i-se că volumul apare cu condiția să i se schimbe titlul, *Fluturii din pandișpan*. Dorește asta „cineva de sus, de foarte sus“. Nu i se comunică cine anume. Răspunde, exasperat, să pună editura ce titlu vrea, titlul lui e *Fluturii din pandișpan*. Apare volumul de debut cu titlul *Versuri*, stabilit de editură. Apare la Editura Cartea Românească, nou-înființată, în numai cîteva luni, avîndu-l redactor pe Dumitru Țepeaneag, *Detectivul Arthur*. Cu ocazia Festivalului „Mihail Eminescu“, în luna octombrie, Uniunea Scriitorilor acordă un premiu pentru volumul *Versuri*. Laureat al Festivalului este poetul Mihai Ursachi, cu volumul *Inel cu enigmă*.
- 1971 Notăție făcută de tatăl scriitorului pe o coală albă, găsită într-un dosar cu articole: „Azi, 18 ianuarie 1971, ora 8 și 25, au fost recitate la radio, la *Momentul poetic*, de către actorul Ion Caramitru, patru poezii de Emil Brumaru, în următoarea ordine: 1. «Ceas»; 2. «Cîntec de adolescent»; 3. «Gînd»; 4. «În dormitor». Am avut norocul să fiu lîngă aparat, să ascult, să mă bucur și, vorba aceluiași poet, să fiu fericit. Imaginați-vă ce a însemnat asta pentru mama poetului, care era alături, scriind o scrisoare surorii sale“. În luna aprilie volumul *Versuri* primește Premiul Uniunii Scriitorilor pe anul 1970 pentru debut în poezie. Premii pentru debut mai iau: Al. Paleologu (*Spiritul și litera* – eseu), Valeriu Cristea (*Interpretări critice* – critică literară), Radu Petrescu (*Matei Iliescu* – proză). Președintele juriului este Alexandru Philippide. Din juriu fac parte: acad. Zaharia Stancu, acad. Geo Bogza, Cezar Baltag, Ștefan Bănulescu, Nicolae Breban, Constantin Chiriță, Ov. Crohmălniceanu, Șt. Aug. Doinaș, Silviu Iosifescu, George Ivașcu, Eugen Jecbeleanu, George Macovescu, Melius Jozsef, D.R. Popescu, Marin Preda, Lucian Raicu, Marin Sorescu, Paul Schuster. Notăție făcută de tatăl scriitorului: „8 iunie, ora 18, *Antologie lirică*, la televizor. S-a recitat poezia «Cerb»“.
- 1972 Îl cunoaște, în Iași, cu ocazia unui festival, pe Mircea Dinescu. Cu cămașa descheiată pînă la centură, împrăștiind poante, curtat de femei tinere, poetul își cîntă poeziile, acompaniindu-se la chitară. Îl duce acasă, pe strada Dobrogeanu-Gherea, ca să-l prezinte și părinților. Fac fotografii. Rămîn prieteni. Devine membru al Uniunii Scriitorilor și al Asociației Scriitorilor din București.
- 1973 În urma unui răspuns la o anchetă publicată în revista *Tribuna*, „Condiția scriitorului din provincie“, primește de la o necunoscută, Tamara Pintilie, o invitație la ziua ei de naștere. Va împlini 18 ani, este elevă în clasa a XI-a, pe care o repetă, la liceul „Garabet Ibrăileanu“ din Iași. Refuză, îi trimite volumele de poezii. Începe o corespondență susținută. Florin Mugur, din nou în Dolhasca, nu agreează „intruziunea elevei“. Este anunțat de Uniunea Scriitorilor că va fi trimis în Finlanda. Primește itinerarul cu escalele respective. Află tot satul. Își face un palton și un costum nou la croitorul din Dolhasca. Cu o săptămîină înainte de plecare primește un telefon de la Florin Mugur, rugat să se intereseze: va merge Zoe Dumitrescu-Bușulenga. Este trimis de Uniunea Scriitorilor, împreună cu Mircea Dinescu, la Festivalul de poezie din Struga. Pus să se iscălească pe o tablă, cu creta, în cadrul acțiunilor festivalului, scrie: „Îngerul Emil Brumaru, Președinte al Rezervației Naturale de Îngeri Dolhasca, Stat Independent“. Șeful delegației române, Corneliu Sturzu, le atrage atenția să nu se mai așeze la masă înainte de a se așeza delegația rusă. Nu va mai fi trimis în străinătate de Uniunea Scriitorilor decît în Bulgaria...
- 1974 Apare la Editura Cartea Românească al treilea volum de versuri, *Julien Ospitalierul*. Corespondența cu Tamara Pintilie continuă la post-restant. O cunoaște în toamna aceluiași an.
- 1975 De la domiciliul Tamarei Pintilie, din Podu Iloaiei, sînt confiscate de Securitate toate scrisorile și ilustratele trimise de scriitor, aproximativ 700. După un șir de inspecții pe linie profesională, aproape zilnice, este invitat la o ședință de pază contra incendiilor, ținută la Căminul Cultural. Promite că va veni. Nu se duce, avînd musafiri. Soția e pe teren, cu o echipă de inspectori. E chemat insistent. Secretarul de partid trimite o mașină (un GAZ!) să-l aducă, deși Căminul Cultural e la două sute de metri. De fapt e o ședință de partid, cu

sala plină de colectiviști, care se deschide prin anunțarea excluderii dirigintei lui Poștea pentru delapidare și a medicului pentru imoralitate: o legătură extraconjugală cu o elevă minoră. Bărbatul de la masa prezidiului, venit de la Județ, mic de statură, gras, chel, negricios, îl mai acuză pe medicul Emil Brumaru că i-a impus minorei să-l citească pe Dostoievski, el, medicul, făcând parte dintr-o familie de degenerați și fiind, personal, total decăzut. La încercarea de a lua cuvântul și a explica evidența că minoră are peste 19 ani, i se arată o mapă groasă cu scrisori ale lui, xeroxate, amenințându-l că vor fi citite în public. Mai are ceva de adăugat? Nu. Doar că Dostoievski... Și este dat afară, la propriu, și din sala Căminului Cultural. Așa se procedează la o excludere din partid. Acasă își anunță musafirii de întâmplare. Ei se amuză copios. Inspekțiile se întrerup. Peste câteva luni își ia numai mașina de scris Consul și fuge pentru totdeauna din Dolhasca, Rezervația Naturală de Îngeri. Își trimite prin poștă demisia din funcția de medic. I se expediază tot prin poștă cartea de muncă. Stă la părinți, pe strada Cuza Vodă, împreună cu Tamara Pintilie. Manuscrisele vor fi recuperate peste trei ani, de un frate al mamei, în niște saci mari de hîrtie, dintr-o magazie a noului spital și dispensar. Se pare că nu lipsea nimic... Tamara Pintilie termină clasa a XII-a la Liceul „Garabet Ibrăileanu”, intră la Facultatea de Filologie, secția română-latină, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”.

1976 La 2 februarie se naște fiica Andreea Despina Brumaru, fiind trecută în certificatul de naștere pe numele tatălui. Începe procesul de divorț, la Suceava. Procesul va dura peste patru ani, soția opunându-se, deși din căsătorie nu rezultase nici un copil. Nu se face împărțirea bunurilor. Printr-o înțelegere amiabilă, i se va da *Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent*, a lui G. Călinescu, ediția princeps. Își reface în ani biblioteca lăsată la Dolhasca. Apare la Editura Cartea Românească volumul de versuri *Cîntece naive*. Pînă în 1983 toate cărțile de versuri îl vor avea ca redactor pe Florin Mugur, a cărei prietenie îi va fi un puternic sprijin. În decembrie, în revista *Cronica*, nr. 51, îi apare ancheta „Cartea care ne-a fascinat copilăria”. În „Argumentul falsului anchetator”, printre altele, spune: „Mult timp am crezut că nu-mi voi pierde niciodată copilăria. Mai întîi cu uimire, apoi cu neliniște și-n cele din urmă cu spaimă, mi-am dat seama că sînt părăsit pentru totdeauna de personajele cărților citite în lumina aceea pe care nici nu mai știu s-o numesc”. Răspund la anchetă: Al. Andriescu, Al. Călinescu, Mircea Ciobanu, I. Constantinescu, Radu Cosașu, Valeriu Cristea, Paul Georgescu, Mircea Iorgulescu, Nicolae Manolescu, Florin Mugur, I. Negoîtescu, Radu Petrescu, Mihail Petroveanu, Lucian Raicu, Mircea Horia Simionescu, Constantin Țoiu, Tudor Țopa, Laurențiu Ulici, Mihai Ursachi etc. Umblă pînă la epuizare prin periferiile Iașului, mai ales după-amiază, cînd lumina e albă. Are străzi, case, garduri, cișmele pe care le iubește, le revede mereu.

1977 Îl cunoaște, ducîndu-se anume pentru asta la Timișoara, pe Șerban Foarță. Își scriau dinainte. Întîlnire esențială: caută să-l convingă pe Foarță că are „geniul literei”.

1978 Apare la Editura Cartea Românească volumul de versuri *Adio, Robinson Crusoe*. Scrisori către Florin Mugur, Radu Petrescu... Plimbări nesfîrșite, singur, pe străzi înguste, în pantă, pietruite...

1979 Nu mai poate scrie. Impresia obișnuită că i s-au terminat silabele. În vară, profitînd că rămîne acasă (părinții, Tamara și Andreea sînt la rudele din Curtea de Argeș), începe să încerce toate cuvintele considerate tabu în sonete ieșite parcă sub dictare. Cîte două-trei pe zi, pe caiete școlarești, înfundat în fotoliul galben, cu creionul, timp de două săptămîni. Copiază 43 de sonete. Se încheagă *Infernala comedie*, negîndindu-se că o va publica vreodată. Principalul era că putea scrie iarăși din plăcere. Tamara termină facultatea și este repartizată în comuna Coarnele Caprei. Totodată, ea reprimște, în trei pachete mari, de la cel ce lucra pentru Securitate în cadrul universității, scrisorile confiscate în 1975. În toamnă se mută la Coarnele Caprei, găsindu-și o gazdă. Andreea rămîne în Iași. Începe să lucreze la o antologie pentru colecția „Hyperion”. Corespondență cu Florin Mugur, Radu Petrescu... Este trimis de Uniunea Scriitorilor în Bulgaria.

1980 Apare la Editura Cartea Românească, în colecția „Hyperion”, volumul antologic *Dulapul îndrăgostit*. Titlul e dat de Alex. Ștefănescu, după cel al unui text din volum. Tot el semnează și postfața. Procesul de divorț ia sfîrșit. Se căsătorește cu Tamara Pintilie. Soția primește un post de suplinitoare în orașul Iași. Drumuri dese la București. Mircea Dinescu îi face cunoștință cu Lucian Raicu, la critic acasă. Începe să-i trimită zilnic lui Lucian Raicu scrisori scrise cu creionul pe foi liniate, nașteptînd nici un răspuns. Nu-i trece prin minte că vor fi publicate cîndva.

1981 Este ales în Consiliul Uniunii Scriitorilor. Consiliul va funcționa, datorită faptului că

- partidul evită să adune scriitorii pentru alegerea unuia nou, pînă la sfîrșitul anului 1989. La ședințele de consiliu stă, de obicei, lîngă Leonid Dimov.
- 1983 La intervenția Uniunii Scriitorilor, i se dă o jumătate de normă pe un post de corector la revista *Convorbiri literare*. (În anii 1975-1982 nu are nici un serviciu.) Va avea același post pînă la finele anului 1989. Apare, cu peripeții, la Cartea Românească, volumul *Ruina unui samovar*.
- 1984 Volumul *Ruina unui samovar* ia premiul Uniunii Scriitorilor pentru poezie pe anul 1983. Începe o lungă perioadă în care, din cauza muncii aiuritoare, abrutizante de corector, nu mai poate scrie nimic. Citește foarte multe romane polițiste în limba franceză. Scriori către Florin Mugur, Ion Pop (la *Echinoxul* căruia colaborează) ș.a.
- 1989 Reîncepe să scrie.
- 1990 Devine redactor-șef adjunct, apoi redactor la revista *Convorbiri literare*. Este reales în noul Consiliu al Uniunii Scriitorilor. Soția se titularizează la Liceul „Costache Negruzzi”.
- 1992 Semnează, din luna noiembrie, la revista *România literară*, rubrica săptămînală „Cerșetorul de cafea”, ținută pînă în prezent.
- 1995 La 15 ianuarie moare tatăl, Grigore Brumar.
- 1996 Este ales consilier municipal, din partea Partidului Alianței Civice. Nu mai lucrează la *Convorbiri literare*. Are o rubrică săptămînală, „Gulliver”, în ziarul local *Monitorul*, devenit *Ziarul de Iași*. Moare mama, Elisabeta Brumar.
- 1998 Apare, după 15 ani de absență editorială, la Editura Nemira, volumul *Dintr-o scorbură de morcov*. Premiul Inspectoratului de Cultură Călărași. Trimis de Ministerul Culturii și Cultelor, pentru două săptămîni, la Washington și New York.
- 2001 Premiul Național de Poezie „Mihail Eminescu” pentru Opera Omnia; cetățean de onoare al orașului Botoșani.
- 2003 Trimis de Ministerul Culturii și Cultelor la Paris, pentru manifestarea „Primăvara poezilor”. Stă o lună. Divorțează de a doua soție. Apare la Editura Aula *Poeme alese. 1959-1989*. Apare la Editura Cartier (Chișinău) *Opera poetică*, vol I-II. Apare la Editura Aula, în colecția „Canon”, monografia *Emil Brumar* de Rodica Ilie. Premiul „Opera Omnia”, Republica Moldova. Nominalizare la *România literară* pentru Cartea anului. Albumul *Sînt un orb*, cu recitări de Horațiu Mălăele.
- 2004 Apare la Editura Polirom, în colecția „Ego-grafii”, *Cerșetorul de cafea. Scriori către Lucian Raicu*. Din 13 noiembrie, semnează rubrica „Dumnezeu se uită la noi cu binoclul” în *Suplimentul de cultură*.
- 2005 Apar la Editura Polirom volumul (cu CD) *Submarinul erotic*, la Editura Brumar volumul *Infernala comedie*, iar la Editura Cartier (Chișinău) *Opera poetică*, vol. I-III (ediție revăzută și mult adăugită). Apare la Editura LiterNet *Commedia dell'Arte*, vol. I. Nominalizare la *România literară* pentru Cartea anului. Nominalizare la revista *Cuvîntul*, pentru poezie. Nominalizare la Premiile Uniunii Scriitorilor, pentru poezie. Nominalizare la Radio Cultural, pentru poezie. Premiul de excelență „George Bacovia” al revistei *Ateneu*. Premiul revistei *Flacăra*, pentru literatură.
- 2006 La începutul anului, trei episoade depresive grave, cu internări succesive la Spitalul nr. 7. Apar la Editura Polirom, în colecția „Suplimentul de cultură”, *Dumnezeu se uită la noi cu binoclul*, iar la Editura LiterNet *Commedia dell'Arte*, vol. II-III. Premiul pentru Opera Omnia la Colocviile revistei *Transilvania*.
- 2007 Apare la Editura Brumar volumul *Cîntece de adolescent*. Nominalizare la Premiile Uniunii Scriitorilor, poezie. Nominalizare la premiul revistei *Observator Cultural* pentru poezie. Este trimis de Institutul Cultural Român, împreună cu Ana Blandiana și Alexandru Călinescu, la Luxemburg.
- 2008 Semnează rubricile „Crepusculul civil de dimineață”, apoi „Diabloguri” (împreună cu Veronica D. Niculescu) în *Suplimentul de cultură*. Apar la Editura EIS ART, Iași, cartea-obiect *Ne logodim cu un inel din iarbă*, iar la Editura Trei volumul de versuri *Povestea boiernașului de țară și a fecioarei...* Este trimis de Institutul Cultural Român la Praga. În curs de apariție la Editura Polirom *Basmul Prințesei Repede-Repede* (scris împreună cu Veronica D. Niculescu).

**Submarinul erotic
(2005)**

Amurgul evului mediu (I)

Yvonne Burgundia-i departe
Miroase-a praf trezit de ploaie
Bătrînul Dosto-mi dă din carte
Sfaturi ce sufletu-mi înmoaie
Cu tine să n-o fac de oaie
Yvonne Burgundia-i departe

Yvonne Burgundia-mi asmute
Inima-n spaț spume-s castanii
Jucînd fin leapșa-ntre cucute
Crinii și îngerii-mi spun du-te
Să-i pipăi coapsele și anii
Yvonne Burgundia m-asmute

Yvonne Burgundia-i aieveya
Pe hărți ținînd în ținte Franțe
În van mi-e somnul în van veghea
Roua feroce-ți roade stevea
Treptele turnul bolta clanța
Yvonne Burgundia-i aieveya

Yvonne Burgundia-i în perne
Motani dumineci orologii
Vai ne despart mlaștini eterne
Calești mor pîlpîie lanterne
Cocliți de-amor trec inorogii
Yvonne Burgundia-i în perne

Amurgul evului mediu (II)

Singur, mai singur decît o lingură uitată-n sertare, mai singur decît pătrunjelul pus la uscat. Și iată!, osînda din pivniți începe: gîndaci sufocați de nisip, verze-ucise în putini, laptele cald prins murind sub smîntîni, dantelele doamnei paianjen scoase la licitație!!

Mi-am amintit de tărîță, de raiul din șanțuri, de-amiază, mi-am amintit de o piatră frumoasă, de-o scară urcînd spre-un adînc leuștean, de păcura scursă pe linia moartă, de tenebrosul magiun. Glob de mărar – luxură a melcilor!!

Sufletele noastre erau putred de bogate-n delicii. Le țineam ca pe niște obiecte de porțelan, unul altuia, în mîini. Beam din ele licorile trupului, veșnic puternici, tandri pînă la cruzime.

Trandafir intim, albastru, al necugetării, crin descheiat, arpacașuri catifelate; legume cu pleoapele umflate privesc din dorinți. Asfințeam printre razele tale subțiri...

Amurgul evului mediu (III)

1) O, cât de mult aş fi vrut să trăiesc în vremurile acelea odihnitoare când se credea că sîngele stă nemişcat ca o mlaştină în trupul nostru obscur. 2) Logodeam două fire de iarbă, pecetluiam căsătorii înrourate-n burlanele caselor vechi, iubeam doar flori lacome şi animale gălăgioase; totul creştea ca pentru a întâmpina o fiinţă de cristal, neponegrită de lumină. 3) Nicăieri n-am gustat cu mai aprigă patimă ca aici, în miezul unui crin de scînduri, AERUL! 4) Numai sfărîmînd în degete un melc uscat sau o păstaie umedă îţi poţi da seama de consistenţa tristeţii. 5) Din ceasul ei cu parfumuri clandestine – drept capace: valvele unei scoici perliere! – se insinua în mansarde aroma orei cincii. 6) O viespe lungă, pusă pe o capră de tăiat lemne, împărţită în mici butuci aurii cu o beschie bine ascuţită. Fragmentele se stivuiesc, în amurg, lîngă un zid de cărămidă. Mai tîrziu vom despica fiecare bucată în parte cu o secure străpezită în agrişe. Cu mănuşi pînă la coate, sub pelerine de paie scumpe, vom duce braţe uriaşe alături de sobele reci şi pustii, înainte de a aprinde focul să păstrăm un moment de jenă...

Amurgul evului mediu (IV)

1) Fructe uriașe cu scaune-n ele (dar nu stătea nimeni!) se clătinau pe covoare, apăsau ferestrele largi, le spărgeau – oh!, trecătorii uciși! Sîni glorioși, fără stăpîni, somnolau pe paturi greoaie. Un pahar plin cu stofă suna înfundat. Tremuram: pe masă, în trăsurică de-amurg, trecea Yvonne de Burgundia. 2) Trenuri trebuiau să sosească. Pe peron ceferiști, elefanți și eleve mîncau portocale cu griș. Și-un dulap lăcuit: ce regrete în sertare, ce surîs în mînere! Destinul mi se scurgea prin burlane de tablă, în bălii, la colțul caselor mov. 3) O, șanțuri obscure: purgatorii cu ierburi și melci, fragede spaime, protoierei de mîluri în brusturi străvechi! Rîmele moi mureau în cutii de chibrituri, poduri răscoapte aveau miezuri gustoase de lemn. Un heruv-mormoloc mă păzea lîngă ușile vaste de-oloi. 4) Săli de așteptare cu miros adînc de harbuz! Iar în spatele gării cetatea plușată a poștei, hîrdaie de leandri, cherestelele sacre! Uneori, în lumina ciudată a tufelor de chimion, filateliștii lipeau timbre pe fecioarele locului. 5) În dosul magaziei de cărămizi – cui să-i pese? – trăia un șezlong. Era viața lui. Ploaia pătrunsă în pînzele-n dungi, soarele ascuns în cuiele mari! Cădeau mere ovale, zemoase, cu viermi! Cărțile necitite, umflate de rouă, roase pe-ncetul de-omizi... Nici un gînd... Cîte tristeți într-o singură vară!!

Suprema servitoare

Incomparabilei Profira

O, servitoare, dulce servitoare
Din îngereasca mea copilărie,
Îți miroseam cu lăcomie fusta
Plină de purici din bucătărie

Și-ți căutam chiloții sub saltele
Ca să le sorb cerescul lor parfum,
Cu nara dilatată, cu ochi umezi,
Cu inima făcînd trans-bara-bum!

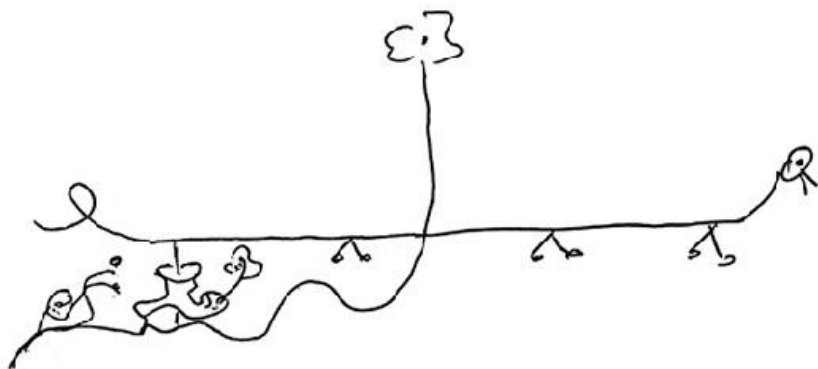
Sutienul tău mototolit și acru,
Ham pentru țîța grea de arpacaș,
Îl sărutam, mi-l potriveam cu cîrpe
În magazii obscure de la Iași.

O, servitoare, dulce servitoare,
Cînd adormeau în terfe și sudori,
M-apropiam de tine cu sfială
Să-ți văd coapsele moi cu floci și pori.

Aveai mamela bleagă cît ceaunul
Și la mijloc cu sfîrcul urduros.
Ți le-am zărit pe geam într-o amiază
Cînd, să le speli într-un lighean, le-ai scos.

Oh, părul gras, cu rădăcina tare,
Dat la culcare cu petrol lampant,
Înfierbînta în el orice agrafă.
Iar curul tău gigantic și vibrant,

Cu bucele cum pernele și roșii,
Purtat în rochii learcă de lături,
Ți-l arătai, pe putini aplecată,
Punînd cu-nțelepciune murături!!!

Bar

Tu, care-mi cînti de la magnetofon
„Hello“, în dimineața asta-i joi...
Trec chelnerițe... Trage-n buze moi
Țigara fină, sonda cu sifon

O copilandră-punk-omidă-albastră.
Îngerii-și bagă-n ziduri o aripă.
Vai, unde e neprihănirea noastră:
Parfum greoi ce fluturi-i constipă?

Și unde-i sufletul prelins din noi
Ca păcura din osii de vagon?
Tu, care-mi cînti de la magnetofon
„Hello“, în dimineața asta-i joi...

Cafeaua de cicoare-mi dă avînt

Cafeaua de cicoare-mi dă avînt
Să mai privesc femei cu cracii-n vînt
Și să fumez trabuci de zece ruble,
Bînd căni de apă simplă și votci duble.
Dar lipicioase-n miez clipele-s calpe
În după-amiaza vieții mele albe
Și sînt sătul de plictiseala blîndă
Ce rufele pe sîrme lungi le zvîntă
În curți înguste, lîngă roșii case,
La geamuri, pentru muște moi, cu plase.
Și-aștept să soarbă ploaia din cutii
De pești motanii sub hulubării.
Căci n-am nici chef, nici frișcă să mă fut
În căutarea timpului pierdut...

Sînt fericit, Dimov, sînt fericit...

Sînt fericit, Dimov, sînt fericit,
Rondelurile tale-mi plac ca roua
Pudrînd în zori bombatul infinit.
Doar țîțele fetițelor de-a noua

Au frăgezimea lor de fruct oprit.
Oh! le diger precum un șarpe boa!
Sînt fericit, Dimov, sînt fericit,
Rondelurile tale-mi plac ca roua.

Deci în bufetul Zimbrul stau topit
În timp ce-afară cu migală plou-a
Femeie cu trecutul țîrîit
Într-un ciorap. Îmi vine să strig: O-U-A!

Sînt fericit, Dimov, sînt fericit!!

Un imn sfios și trist va fi rondelul

Un imn sfios și trist va fi rondelul
Pentru Marina. Ea e mama noastră,
A celor ce-și păstrează sufletele
De mari și mici onirici într-o glastră

Și-n cârlionții ce-i suspină mielul
Și-n balega de fluture, albastră.
Un imn sfios și trist va fi rondelul
Pentru Marina. Ea e mama noastră,

Ce cu blîndețe ne arată țelul
De dincolo de frageda fereastră
Sub care putrezește pătrunjelul
Și-n rouă-mbobocește-o brună astră

Cînd imn sfios și trist este rondelul.

Acum voi bea mastică. Poate Ile...

Acum voi bea mastică. Poate Ile,
Cînd o să crească, mă va face: BOU!
Azi îi aduc un melc de zece kile
De șocolată și i-l torn cadou.

Oh! sufletul meu pur din nou vernil e
Ca chiloteii pe un roz popou.
Acum voi bea mastică. Poate Ile,
Cînd o să crească, mă va face: BOU!

Marina o să-i dea atunci pastile
Ca să slăbească. Eu, timid erou,
O să mă lupt cu fluturi și cu bile
Și-o să dansez cel mai viclean tangou,

Bînd încă o mastică. Poate Ile...

Sînt chelnerițe blonde printre șprițe

Sînt chelnerițe blonde printre șprițe.
„Doriți ceva?“, ne-ntreabă. Noi dorim
Să se desfac-aprinse la bluzițe
Și sînii lor cu bumbeleu infim

Și iz de leuștean și romanițe
Să ni-i cedeze dulce să-i iubim.
Sînt chelnerițe blonde printre șprițe.
„Doriți ceva?“, ne-ntreabă. Noi dorim!

Și, discutînd cu ele gogorițe
Și bazaconii, după kilul prim,
Le-aplaudăm cînd fac din șolduri fițe
Și cu delicatețe le ciupim

Pe chelnerițele de printre șprițe...

Povestea unei mici plimbări Și-a unei mari dezvirginări!

Ne vom plimba-ntr-o brișcă dublă,
Eu bun și gras, tu rea și suplă.

Și vom opri la mii de baruri,
Tu bînd zaharuri, eu amaruri

C-un strat de spini pe dedeasupra
Lichidului ce-mi umple cupa.

Și, cînd o să ne facem flească,
Schimba-vom brișca pe-o calească

Ce-o să ne ducă, ducă, ducă,
Eu pleoapa-n ticuri, tu năucă,

Din zori de ziuă pînă-n seară,
Prin pădăii, tu-ncă fecioară

Pentru o clipă, numai una,
Căci iată-ne striviți de luna

Miezului nopții în crivatul
În care eu ți-am fost bărbatul

Și-ți mai privesc sînii, rărunchii,
În timp ce sîngele ți se retrage lin din unghii...

Rouă c-un pospai de fluturi

Apollinaire e iar cu noi
Sîinii tăi goi fac găuri dulci
În aerul în care-ți culci
Fesele dese și papi bulci
Gîdili căței de usturoi

Pahar de sticlă franțuzesc
Umplut cu bale slave ochi
Mi-e sufletul eu te iubesc
Tu mă iubești scoate din rochi
Marele crin împărătesc

Și-ajută-mă să-l sui în pat
Stau în parfumul tău ca-n casă
Miroase a mărar uscat
Bila de fildeș pe mătăasă
Bea opiu c-un bătrîn pirat

Ce are fragedul nărav
De-a clipoci clipa-n lulea
Viața-i străvechiul baobab
Cu scorbura plesnită-n stea
Și-n curcubeie Lou gemi slab

Și-Apollinaire e iar cu noi
Sîinii tăi goi fac găuri dulci
În aerul în care-ți culci
Fesele dese și papi bulci
Gîdili căței de usturoi

Fratele lui Robinson Crusoe

Motto: *Sînt mai bogat decît mă crezi:
Deţin acţiunile Canalului Suez!*

Îmi şterg de cizme spada. Am tăiat,
Voios, cincizecişisapte de cocoşi
Şi-am uns cu sînge-ntregul meu palat,
Ci-ndeosebi patul cu ciucuri groşi.

Şi-am aţîţat cu goarna fină-n glas
Fluturii răi, cărarea să-ţi devore,
Căci te aştept. Privesc iuni la ceas
Cum limbile ling fragedele ore.

Şi, bucuros de sîinii ce-mi aduci,
Frîng sec, sub plăpumi, razele-n cer arse
Şi-nmoi cu mîna cocoloşii dulci
De aer, visînd gureşele-ţi coapse!

Elegie

Apollinaire, Apollinaire,
Unde te-ai dus, de ce te-ai dus?
Ca tine fluturi mai presus
Nu-s pe-al tristeții mele cer.

Scriai lui Lou așa frumos,
Făceați atâtea nebunii,
Acum din tine-i doar un os,
Din ea doar rîme străvezii.

Apollinaire, Apollinaire,
Nu trebuia, nu trebuia
De pe pămînt să pleci cu ea,
Oh, fără voi mă simt stingher,
Apollinaire, Apollinaire.

Apollinaire, de ce-ai plecat?
Apollinaire, unde te-ai dus?
Mi-e sufletul întunecat
Cum este cerul în apus.

Apollinaire, tu trebuia
Cu Lou de-a pururi să trăiești,
Goi pușcă-ntinși pe-o canapea
Ca într-o apă doi dulci pești.

Oh, Doamne, cît mă simt de trist.
Apollinaire, coboară lin
Într-o caleașcă de-ametist
Trasă de-o lebădă și-un crin.

Taie lumina c-un cuțit

Felii și unge-ne-o cu rouă.
Apollinaire, de ce-ai fugit?
Vai, cât de trist mă simt când plouă.

Apollinaire, Apollinaire,
Unde te-ai dus, de ce te-ai dus?
Ca tine fluturi mai presus
Nu-s pe-al tristeții mele cer,
Apollinaire, Apollinaire...

Submarinul erotic

La contrabas, nostalgic, Johnny Răducanu

Adu-ți aminte ziua religioasă-n care,
În submarinul nostru portocaliu închiși,
Pluteam hai-hui și pacinici sub case și trotuare
În vechi canale pline de fluturi și crini triști.

Deasupra-ne orașul se zgâlțîia-n tramvaie
Și forfoteau prin ziduri țevele lungi de fier.
O bilă grea de fildeș rostogoleai, bălaie
Dar brună-n miezul coapsei spumoase de plăceri.

Victorioși, cînd steagul l-am arborat – prosopul
Perlat de roua crudă-a-nceputului de vis –,
O, vie-ne în urmă și focul, și potopul,
În fleața ta ureche de nimfă lin ți-am zis.

Și-ai priceput căpșuna că-ți este ferecată,
Ca într-un cufăr trainic, c-o mie de peceti
De gura ce-ți topise în ceară deodată
Cu-amiaza și-nserarea întîiei dimineți.

Bocet de adult

Motto: *Româna s-a născut actriță!*

Nuielușă de alun,
Ce să-ți spun să te îmbun?
Să-ți dau whisky cu magiun,
Leafa-ntreagă să-mi consum
Ca dementul, pe-un furou,
Pentru dalbul tău popou?

Surioară, surioară,
Face-m-aș mai către seară
Pernă grea
De catifea,
Să stai în genunchi pe ea,
Și pervaz la geamuri late,
Să te sprijini și în coate
Ca să-ți fie mai comod
Într-un fel și într-un mod.

Corabie cu piper,
Prin ce vrajă, ce mister,
Mi-a intrat în inimă
Țița ta cea minimă
De-am rămas trăsnit și fix
Ca Hristos pe crucifix
Cu glezna și mâna-n cuie –
Cuișoare de duduie?

Gîndurile-mi sînt în spini
Delicați și foarte fini,
Ochiu-i plîns, gura mi-e arsă.
Cînd o să-mi surîzi întoarsă:
Din coapse, de la porțiță
Fragedă, de dormitor,
Încleiată de amor,

Actoriță?

Hambarul lui Moll Flanders (Country)

În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Acolo pe un yacht ușor
Trăia piratul Ciung-Șchiop-Chior,
C-o caciatrice pe obraz,
Ce bea din sticlele de lampă
Fitilele cu tot cu gaz
Și o iubea pe Marea Vampă
Care și dînsa era clampă
Căci altfel viața n-are haz!

În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Bretelele la pantaloni
Sînt din halva și bulion
Și nasturii de la prohab
S-au abolit, iar orice damă
Își prinde-n modul cel mai grav
Oh, chica coapselor c-o clamă
Și-ncepe către-amurg să geamă
Stînd leneșă sub baobab!!

În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Haleală-i cît poți ca să bagi
În tine și te-absorb dulci vagi-
Ne desfăcute a plictis.
Post-coitum de-abia mai sufli.
Cad nuci de cocos în abis.
Fecioarele nu au pantufli,
Fesele cern, sînii li-s dubli.

Și astfel viața e un vis!!!

* * *

Femeia mea frumoasă ca scriptura,
Nu-ți cer nici coapsele, nici sînii și nici gura,

Ci sufletul răscopt ca o căpșună
Cu mirosu-nțelept și carnea bună

Și gîndurile moi și-adînci ca mierea
După-amiezii, spre-a-mi spori puterea,

Și-ți fac din fluturi pat, din rouă masă,
Nelegiuit de alba mea mireasă,

Și-ți nascocesc din vorbe raiul dulce
În care tinerețea ta să-și culce,

Cînd ziua-ți cade tristă la picioare,
Lacrime grea, strălîmpede și mare.

Verlaine mi-a spus...

Verlaine mi-a spus în după-amiaza tristă:

„De ce îți lași femeia ta frumoasă

Închisă-n vis. Un fluture există

Numai o clipă-n vîntul de mătăasă.

Tu uiți mereu că-ntr-un izvor căzută

Căpșuna, de n-o sorbi, lin putrezește

Chiar de-i atinsă doar de-un voal de pește

Portocaliu sau de un bot de ciută.

Fiindcă pe tine-anume te așteaptă.

Nu-ntîrzia, ci-mbracă-te-n veșminte

De in curat și amîndoi, cuminte,

Iubiți-vă cît roua-i înțeleaptă.

Paharul golit laș, pe jumătate,

Rămîne-n veci cu buzele umflate“.

Sonet pentru Yvonne de Bourgogne

Nu-ți cer nimic, vreau numai să exiști.
Fii bucuroasă-n roua-n care sufăr.
Tu nu pricepi că îngerii sînt triști
Dacă ating cu-aripa lor un nufăr,
Nu fiindcă i-ar dura penele moi,
Ci din amărăciunea că în miezul
Florii deschise nu le este crezul;
Ei cred, știi bine, doar în ce va fi apoi!
De-aceea taci și-ascultă-mă cum plîng
Cînd cerurile pătimesc de Criști
Ce s-au urcat spre soare din adînc.
Nu-ți cer nimic, vreau numai să exiști.
Dezamăgirea fleată, de mărgică,
Pentru iubirea noastră-i mult prea mică.

Ți-am dat iubirea

Ți-am dat iubirea – *flutur* – și ți-am spus:
De-l strîngi, se sfarmă, dacă-l lași, dispare
În aer, înălțat precum Isus
Hristos după ce-a mers lin pe izvoare.
Ci tu ți-ai prefăcut trupul supus
Și sfaturile mele cu răbdare,
Muind creionu-n gură ca-ntr-o floare,
Le-ai scris făcînd de litere abuz.
Dar n-a trecut o clipă și-n ușoare
Veșminte largi de in topit te-ai dus.
Iar eu, rămas, privesc acum arare
Cum i se zbat aripile-n apus
Și nu pot plînge, deși dînsul moare.
Sînt tot mai pustiit, tot mai ursuz...

Caligrafiile acelorași cuvinte

1.

Erai atît de frumoasă!
Frîngeam pentru tine flori largi
Umplute cu îngerî de-amiază
Ce raze-ndesau în desagi

Spre-a merge cu ele-n amurgul
Zărit printre casele-adînci.
Cu mîna mijlocu-ți strîngîndu-l,
Mereu îți șopteam să nu plîngi.

Și sufletul moale, din pieptul
Ascuns în ferele de mătasă,
În rouă-l topeam pe încetul.
Erai atît de frumoasă!

2.

Mi-ai sosit la ușă ca un înger
Cu aripile ascunse-n suflet
Și-ai șoptit din prag atâtea plîngeri;
Ca să le înseamnă de-abia mă-ncumet.

Mi-ai vorbit de roua ce-ți lovește
Gleznele cînd treci prin ierburi fine
Și de melcii păcătoși, firește,
Moi suindu-și frageda rușine

De pe pulpe-n raiul strîmt și umed,
Blînd ferit de rochia-n răsfrîngeri.
Mi-ai sosit la ușă ca un înger
Cu aripile ascunse-n suflet.

3.

Nu doream nici o căpătuială
De la trupul tău de carne dulce.
Mi se-nvinețise, de sfială,
Mușchiul verde peste buturuge.

Și-i căzu ciupercii pălăria-n
Balta de sos negru, iar un flutur
Liniștea-ntre raze gălăgia
Soarelui. Priveam ca la-nceputuri

Cum pășești spre mine-n pielea goală
Și cum roua sufletul ți-l zmulge.
Nu doream nici o căpătuială
De la trupul tău de carne dulce.

4.

Bat căpșunele în cuie
Lîngă sîinii tăi răscopți,
Pe sfîrcuri să nu se suie
Să-ți sugă sîngele. Porți

Cu lacăte strîng. Mari șolduri
(Ce ar zăpăci chiar crinii
Lacomii să îi prindă-n bolduri
Lungi cum razele luminii)

Miști. Clipa-i zemos-gălbuie,
Cu paingi din pînze storși.
Bat căpșunele în cuie
Lîngă sîinii tăi răscopți.

5.

Sînt prea cuminte azi. Mi-e lene
Să-ți prind călcîile mirene,
Gălbui ca fildeșul de bil-
Iard șlefuit de-un melc agil.

De-aceea sorb cești de oloi
Și cast le pun pe sînii moi,
Sătul de crudul tă răboi
Făcut de șoldurile-n toi.

Și mă întind către o clipă
Ce scapă dintre-oglinzi și țipă
Că nu se vede, nu se simte,
Ci doar miroase a veșminte
Spumoase, calde, zmulse-n pripă.

6.

Erai atît de frumoasă!
Cădeau linguri largi de pe masă
Să-ți prindă miresmele sacre
În palma lor grea de argint

Cînd, lin, cu picioarele macre,
Treceai, în dulci tîlcuri de-alint,
Prin îngerii strînși de-o zi deasă
Anume la mine în casă.

Erai atît de frumoasă,
C-aproape-ncetam să-ți mai simt
Privirea, ci numai o rouă
Regală. S-o bem pe din două
În scorbura timpului sfînt...

Bocet de adult

Mă culc noaptea-n pături grele,
Mă scol ziua tot sub ele,
Vai de cafelele mele!

Că am devenit lucid
De zăresc omul prin zid
Și-n ceasul de masă vid.

Și am început s-aud
Fluturii mari cum asud
De spaimă-n aerul crud.

Și-n nară-mi vine-un miros
De suflet întors pe dos
În mujdei și cu mult sos.

În schimb piatra-i fără must,
Roua-i zaț, crinul prea-ngust
Și ce gust are alt gust.

Iar când trec la pipăit,
Simt o lamă de cuțit
De-aici pîn' la infinit...

Cîntec de iertare

Buruiană de argint,
Dac-ai ști ce trist mă simt
Că trebuie să te mint

Că sînt vesel și curat
Ca zidul cel luminat
De-amiaza cu soare lat,

Că-s fraged și străveziu
Ca-n bucata de pîrîu,
Pe-un prund rumen, un fruct viu,

Că-s cu ochiul larg deschis,
La capăt de vis, spre-abis,
Și ce văd îngerii mi-s.

Buruiană de argint,
Dac-ai ști ce trist mă simt
Că trebuie să te mint...

Epigramă ameliorată (1982)

Nu Carmen de la Ronda, ci de la „Cireșica“,
Bătută-n cur de-un scaun cu scîndurele tari
Și-n cap de-un soare moale, mi-a zis: „E o nimica
Să fii poet cînd puța o ai doar atîtica,
Iar tu-i dai șlef, extatic, de gris mărgăritar!“.

Mă argintau lin vorbe suflate dulce-n raiul
Unui răsfăț obraznic: o!, vis al Blondei Potci!!
De inimă tristețea mi se-agăța ca scaiul.
Degeaba beam bezmetic, făcînd-o pe niznaiul,
În suflet plin de mîlul a nu știu cîte votci.

Să-mi întrerup vieța cu fosfor de chibrituri?
Nu, Doamnă dilatată la maximu-n lalea!
Cu fragede injurii ce-mi stau pe limbă-n clituri
O să te-mping, de-a pururi, cu tot cu sîni, în mituri:
Pentru că scriitandrii nu-s niște bla-bla-bla...

Scrisoare de dragoste

Zilele-acelea largi și înalte
Le-am trăit fără tine. Plecasem departe.

Mă strigai pe numele meu de copil:
„Să vedem un salcâm, măcar unul, Emil!“.

Nu puteam să-ți răspund, de cât drum ne desparte,
În zilele-acelea largi și înalte.

Și mi te-aminteam și călătoream,
Privind din caleașca albastră, pe geam,

Pădurea, castelul cu turnuri ciudate,
Atît de pustii, de întortocheate.

Iar cînd am ajuns și-am oprit, se-nserase.

.....
În salcâm atîrna rochia ta de mătase...

Sonetul de la Curtea de Argeș (1980)

Pentru L.M.

În Curtea de Argeș, la vreme de ploaie,
C-o bilă pe masă de fildeș gălbuie
Și sufletu-n ținte, destinu-n șiroaie,
Oh, claie de îngeri! femeie ce nu e
Decît o mătasă, îți scriu lin prin spații,
Ci haru-i aiurea plecat de milenii.
Adio zic astăzi amarnicei grații
A copilăriei, plictisului, lenii,
Luxurei ușoare, ca puful din perne
Mai pot să-i fiu scribul uzat de dulci vicii.
Mi-e viața pierdută în ganguri eterne,
Simt zimții grăbiți și vernil ai urzicii
Cum taie sub garduri furnica de vie
Cînd totul, vai, totul e-o grea bălărie.

Oh, dînsa-i și mireasă, și altar

Oh, dînsa-i și mireasă, și altar
De carne, uns cu-aromele luminii.
Albeața ei împotmolește crinii
În mîl. Privirea-i prinsă-ntr-un cleștar.
Ci-n preajmă-i clipocesc candelile mici,
Plîng îngerii longilini, rîd fluturi groși.
Surparea dulce-a sînilor voioși
Mustește-n prafuri. Roua-i ca un bici
Căzut pe flori întredeschise iar
Cînd melcilor le scoate din tălpi spinii.
Oh, dînsa-i și mireasă, și altar
De carne, uns cu-aromele luminii.
Căci ne dospește viața-n suflet, iată!
Ca pe-un aluat ce dă peste covată!!

Sonet neterminat

Mi-ai spus: „Aici degeaba îți pierzi timpul.

Te du și te sfiește pe hîrtie“.

Și-a început tristețea a-mi descrie,

Cînd cu Septembrencepe anotimpul

Toamnei adînci. Ce va urma de-acuma?

O, de-aș putea pe ceilalți fericiți

Să-i fac și-n jurul meu, deloc grăbiți,

Să steie buni, privind cum crește bruma;

Să li se pară că povestea-i mare

Și că sfîrșitul ei va fi frumos.

Mi-e sufletul parcă din carne scos.

Și locu-n care-a fost încă mă doare.

.....

.....

Elegie

Amețită-n aer ca-ntr-un leagăn
Ce te urcă-n toamnă și coboară
Între sîni vei strînge un mestecăn
Ca să-ți placă și ca să te doară

Și-mi vei face moale semn cu mîna
Să te leg de dînsul cu mătase
Prins în funde mari o săptămînă
Sufletul meu sufletul să-ți lase

Să se umple blînd cu frunza vagă-n
Brumele din zori umbra din seară
Amețită-n aer ca-ntr-un leagăn
Ce te urcă-n toamnă și coboară

Blazonul lui Julien Ospitalierul

*Se dăruie, în interpretarea lui J.O.,
Femeilor pe care le-a iubit o-ho-ho!*

Primește ecusonul meu de mare fraier
Pe-un câmp de-azur șaizecișicinci de boi ferici
Alături de un crin murat în aer
Și-o bilă somnolentă de popici
Plus
Într-un răzor vernil de napi
O nimfă surîzînd cu cracii-n sus
Fără ciorapi
Ci doar cu-nrourate jartiere
Ținînd un dirijabil în palmele-i de miere

Tamaretă

Interpretează Fatalus

Mi-ai fluturat cu pizda pe la nas
Și ai plecat sînii-au rămas un vis

Al sufletului meu de înger gras
Apollinaire lui Lou-i scria precis
Ce locuri dragi topește-n catifea
Cu gura-i grea de crin pios deschis
În amintirea raiului ci-abia
Mă-ncumet eu să-ți pup fusta pe-abis

Mi-ai fluturat cu pizda pe la nas
Și ai plecat sînii-au rămas un vis

Jurnal de înger

Sînt stăpînit de soare ca de-un gînd
Înflăcărat. Mi-s umbrele penumbre.

În dup-amiaza veşnic surîzînd
Parfumurile nu mai pot să umble,
Ci cad încet, fără destin, din flori,
Ca nişte leşuri de fitile groase.
Melci descărnaţi de patimă şi dor
Se-nchid cu ele-n palidele case
Spre-a le iubi bezmetici pînă cînd
Razele fac în aerul frel tumbe.

Sînt stăpînit de soare ca de-un gînd
Înflăcărat. Mi-s umbrele penumbre...

Scrisoare

Țipă sufletul în mine
După mâna ta prelungă.

Doamne, Doamne, nu mai vine
Timpul să-ți întind pe-o dungă
De pat tare trupul moale?
Să-ți desfac veșmîntul dulce?
Curelușa la sandale?
Răstigni-m-aș pe o cruce
Caldă de femeie tristă,
Bate-mi-aș în palme cuie
Laice de ametistă
Amăruie, amăruie,
Și lăsa-mi-aș în rușine
Gîndul coapsele să-ți ungă...

Țipă sufletul în mine
După mâna ta prelungă.

Basm

Pentru Valeria Seciu

Copil al blîndului Soare Apune,
Veneam spre tine ca o rugăciune.

Mă aşteptai. Erai femeia dulce
Ce trebuia alături să se culce,

Nu în pămînt, ci-n aer, mult deasupra
Crinilor care-şi înclinau, grei, cupa

În semn de despărţire şi plecare
De lîngă mierea albelor izvoare.

Căci hărăzit ţi-am fost. Şi-anume,
Copil al blîndului Soare Apune,
Veneam spre tine ca o rugăciune...

Giuvaer mare și alb

Pentru Maia Morgenstern

Giuvaer mare și alb,
Trupul cald ți-l port în suflet

Până clipele îmi scad
Și-amurgul se-apeacă, umed,
Fără vînt, ci-n răsuflarea
Năruită dinspre îngeri,
Cînd îi bîntuie mirarea
Că-s tociți și n-au răsfrîngeri
Să-mi mai deie har, chiar putred,
Să-ți scriu rochii, fald cu fald,
Cît creierii mi-o încumet.

Giuvaer mare și alb,
Trupul cald ți-l port în suflet...

Balada negustorului de postavuri

Un vechi negustor de postavuri,
Strigându-și, trist, marfa prin praguri

De case cu ușile-nchise,
Trecuse prin târg și pierise-n

Amurgul ce-aproape întruna
Din zori se lăsa și cu bruma

De-un metru-apăsînd peste lucruri
Și oamenii storși de buclucuri,

Uimiți că-i chemase în praguri
Un vechi negustor de postavuri,
Cîndva, dus pe alte meleaguri...

Cîntecul cel mai naiv

Femeile care m-au înșelat
Atît de dulce au știut s-o facă,

Încît aproape c-a-nceput să-mi placă
Nemernicia blîndului păcat.

Ba chiar le-ndemn cu fluturi și le cer
Să-mi tăvălească-n praf sufletul moale,

Fără fereți, lacrimi subțiri, ocoale.
Ci giuvaiere le aduc, boier,

Spre-a le lua și pipăi în pat
Cu sînii și-a le pierde între șale.

Femeile care m-au înșelat
Atît de dulce au știut și-agale...

Cîntec de fîntînă

De nimic nu-mi pare rău.
Numai că n-am luat fîntîna

Ridicînd-o-n cer cu mîna,
Ca pe-un crin pietros și greu.

Îngerii să-mi afle-n apa
Rece, limpede, verzuie

Setea istovită-n groapa
Ciutुरei ce cade, suie.

Și poate chiar Dumnezeu
Mi-ar gusta-n rai săptămîna.

De nimic nu-mi pare rău.
Numai că n-am zmulș fîntîna

Din pămîntul meu și-al tău,
Să plutească-n nori mereu...

Sfat

Ascultă-mi cuvintele
Șoptite-n amurg.

Dezbracă-ți veșmintele
Cînd luneci prin burg

Cu trupul, corabie
Umflîndu-și în vînt,

Mari, sîinii. Abia de e
Un prag pe pămînt

Sub zare. Incintele-n
Praful rîmele-și scurg.

Ascultă-mi cuvintele
Șoptite-n amurg...

Cîntec de nerăbdare

Vrăjmașul meu cel dulce erai tu.
Mă așteptai cu subsuori bogate

În iederî, criniști, volburi; începu
Roua-n buric să clocotească-n roate,
Evaporînd și îngerii, și dracii.
Sîmburii fructele mișcau în aer,
Crud vînzoliți, și înălțau copacii
Zvelți, credincioși, umpluți c-un laic vaier
De frunze-n smoc. Nimbat cald, pîntecu'
Albea a dor și roditor a toate

Vrăjmașul meu cel dulce erai tu.
Mă așteptai cu șolduri fierte-n lapte...

Cîntec naiv

Motto: *Les nuages coulaient
comme un flux menstruel.* (Apollinaire)

Iubita mea azi are menstruație
Și-i fragedă și este indispusă,
Iar talia-i se tînguie c-o grație
De balerină în exil, oh!, bielorusă.

Căci în parfumul ei e-o-nsingurare
Ce-mi face sufletul trist baltă dulce
De lintiță. Crini albi cu gura mare
Aerul zilei crud or să-l apuce,

Să-l dumice, să-i zdrențuiască-amurgul
Și zorii să-i prelingă-n moi rășine.
Iubita mea topește azi tot burgul
În menstruații tragice și fine.

Îngerii mă trag de mâini

Îngerii mă trag de mâini,
Degetele îmi lungesc,
Străvezii și nefiresc,
Într-o clipă cât în luni

De zile spre sîni ce-ți cresc,
Nu din trup, nu de pe piept,
Ci din cer. Și mă pripesc
Și n-apuc să mai aștept,

Mă înalț, trec printre bîrni
De tavan dumnezeiesc!
Îngerii mă trag de mâini,
Degetele îmi lungesc...

Rugăciune laică

Doamne, nu mă nimici,
Lasă-mi peste trup lumina
Ca pe-o haină de purtat
Pîn-ajung lîngă fîntîna
Clipei plină ochi cu apă
Străvezie. Sete-mi este,
Sprijinit de ghizdul tare,
Să primesc blînda ta veste
Că mai pot să-mi tîrîi mîna
Moartă printre fluturi vii.
Doamne, nu mă nimici,
Lasă-mi ca veşmînt lumina...

Dulci distihuri pentru prietenul de taină

Cel care-mi bagă-n spate un cuțit
Binevenit fie și fericit!

Și-așa mi se părea trupul prea greu,
Și-așa nu mai știam dacă sînt eu

Sau altul se preface a-mi trăi
Zilele vechi în săptămîna gri.

Binevenit fie și bucuros
Că zac, parc-adormit cu fața-n jos,

Visînd la ce se-ntîmplă pe pămînt.
Întruna-i voi cînta sufletul blînd

Aceluia ce-mi bagă un cuțit
În spate. Fie veșnic fericit!

Rugăciune laică

Doamne, nu mă părăsi,
Ia-mi în brațe sufletul,
Pe cărări de rouă du-l,
Să-l calce oricine-ar fi

Dis-de-dimineată zmul
Către-amurg, unde scaieții
Vineți rîd cu fața-n sus
Și rănile-s cît pereții.

Și mai dă-mi un zori de zi,
Poftele să-mi îndestul.
Doamne, nu mă părăsi,
Ia-mi în brațe sufletul...

Cîntec naiv

Se subțiază raza. Vezi prea bine
Cum mă apropie aerul cald de tine.

Crinul își suie cupa tot mai lată
Spre-a bea dintr-însa, pacinici, înc-o dată.

Rouă ne cade-n spate. Uriașă,
Ciuperca pălăria și-o îngroașă

Cînd roata soarelui se-nvîrte-n baltă.
Sîntem, și vechi, și proaspeți, laolaltă.

Căci se subție raza. Vezi prea bine
Cum mă apropie aerul cald de tine...

Clipa cea surîzătoare

Se cățăraseră, Doamne, peste mine
Verzuia prăbușire de lumină.

Fruntea-mi fierbinte-o nădușise, albă,
O rouă rea în rotunjimea-i calpă.

Și-mi amorțeau picioarele în frigul
Amurgului țepos ca țipirigul.

Ci mai curgeau ceasornice și încă
Îmi da tîrcoale-un înger, să mă strîngă

Între aripi și să-mi surîdă numai
O clipă, cît îi șterg de pe nimb spuma-i...

Sînt ultimul poet balcanic

Pentru Luminița Marcu

Sînt ultimul poet balcanic.
Cînt c-un descojitor mecanic

Ce-nlătură nu de pe frasini
Sau de pe ulmi scoarțele groase-n

Lumina după-amiezii gării,
Ci de pe crinii strînși puzderii

În stive (-ntîi decapitați):
Pelița lujerilor s-o purtați

Cu jartier, păzite dulce-n viciu
De Îngerul cel de serviciu

Veșnic în urma coapselor...
Sînt ultimul poet descojitor!

Sonet satiric

Cum se aude pe ciment o bilă,
Rostogolindu-se,-mi ȋopăie clipa
Pe creierii boȋȋȋ. N-ai tiv de milă.
Rȋzi că-s pocnit ȋn creștet cu aripa
Gȋnsacilor. ȋȋ folosește trupul,
Atȋtea-ntortocheri șȋ dȋmburi calde,
Dacă-l topești, departe,-n ceaiuri fade,
Sorbite-n buze blegi, guri fără scrupul,
De niște popȋndăȋ, de niște broaște
Ce freacă lacuri limpezi ȋn gargara
Lor putredă? Te-afunzi ȋncet ȋn mlaște
Găinățate. Fluturii duc seara
Să-ȋȋ moară ȋntre sȋni. Iar dimineața
Scăȋlȋmbăie-n patul surpat Paiățȋ!!!

Sonet tîrziu

La ce-aş minţi? Te mai iubesc şi-acum.
Crezi tu că ruga mea e-o blasfemie?
Plăpumi s-au şters. Clăbuce de parfum
Topitu-s-au. Şi am rămas c-o mie
De melci răscopţi la care n-ai răspuns.
Dizolvi amiezi în solniţa-mi de carne.
Zadarnic, veseli, sîngele mi-au scurs
Îngeri ce vor în ceruri să-mi răstoarne
Tristeţea, bălăcind-o-n bucurii
De raze-n cîrlionţi prelinşi din soare.
Mă chinui pofticios. Perna mă doare
Sub cap în patul cu cerceafuri vii
Încă de izul tău de-arhanghel putred
În aripi, ci cu glob de rouă-n suflet!

Umblam umil să-ți şușotesc prin urbe

Umblam umil să-ți şușotesc prin urbe
Foșnetul fustei, coapsele-n mătasă...
Acum lumina geamul vrea să-mi surpe-n
Țândări verzui în pieptu-nchis în casă.
Căci iar bolesc sub iederi necăjite
Și-n raiuri trist frecate cu sacîz,
Pe cercurile pacinicilor plite,
Prăjesc pîrjoale moi. Ci tu îți rîzi
De sufletul ce ți-a plătit cu viața
Șoldul școlar și sînii descheiați.
Și lacrimile mi le-nșiri pe ața
Subțire-a nu știu cîți vicleni bărbați.
Și-mi torni rușinea în găleți cu zoaie
Și inima mi-arunci la vreo potaie
Flămîndă-n bot și năclăită-n ploaie...

Pierrot răutăcios (1)

Ce bine-i că nu mă iubești!
Ai sîni și nici nu îmi pasă!!!

În rochia ta, prinse-n plasă,
Ți-s coapsele reci ca doi pești
Cînd buzele și le-mpreună
Și cozile brusc își desfac,
Nostalgic, oh, crac lîngă crac,
Căci gura lor pap-o căpșună
Pe care-o privesc din calești,
Placid, în plimbări, după masă.

Ce bine-i că nu mă iubești!
Ai sîni și nici nu îmi pasă...

Pierrot răutăcios (2)

Ce bine-i că nu te iubesc!
Surîsul tău cade-ntr-o baltă

De zaț. Fluturi trec nefiresc
De blegi peste coapsa-ți înaltă.
Nici trompele nu și le-ntind
Spre tainele-n flească-genune
Pe care-ntre ele-o cuprind
(Dar, vai!, nu le pot zice-n nume!).
Iar melcilor nu le pocnesc
Pereții. O clipă-i cealaltă.

Ce bine-i că nu te iubesc!
Surîsul tău cade-ntr-o baltă...

La o nimfoaică

Puterile cum îmi scad:
Subțiri-s ca apa-n vad.

Simțurile cum se duc:
Rămîn păpădie-cuc.

Miștile cum se închid:
Sînt ca ușa prinsă-n zid.

Nici tu broască, nici tu chei,
Nimfoaică, să mi-o deschei.

Și să-mi intri cu lumini
În spatele ochilor plini
De smîntîne și rășini...

Întrebări

Mai simți cum ți-așează lumina
Pe șold raiul fin destrămat
De pofte? Zărești încă-n fructe
Dragi îngeri culcați pe un pat

Miezos și-acrișor? Auzi iarăși
În tine fîntîni și grădini
Și garduri și hălți și marfare?
Din nou strîngi în brațe moi spini

Ce-ți zgîrie pînă la sînge,
Albi, sîinii închiși sub lăcat?
Mai simți cum ți-așează lumina
Pe șold raiul fin destrămat?

Elegie

De astăzi clipa-i cât dovleacul
Și n-o mai pot rostogoli.
Iubitei i se-nmoaie cracul,
Sîni-i clocesc pilafuri gri;

Patul își flutură cearceafuri
Leoarcă de-amor în cești de-amurg,
Din vasele zvîrlite tandru
Razele cad, crinii se scurg,

Ci eu, scrib vechi, înseamnă cu acul
În colț de ochi, ce-a fost, ce-o fi...
De astăzi clipa-i cât dovleacul,
Nu o mai pot rostogoli...

Sonet

Cînd strig furnica, dînsa vine grabnic.
Melcul de-l chem, alene se pripește.
Zefirul e năpraznicul harapnic
Ce păpădiile pe cîmp le biciuiește.
Și-n fiecă pahar se plimb-un pește
De aur și cu voaluri, ca-n calește.
Bea-l seara, fie-ți soporific darnic
Și vei visa cum lacul te iubește,
Mîlul, mîeros, te zgîrie, firește,
Nufărul mov îți trage ca un clește
Coapsa din noaptea înspumată groaznic.
Inima-mi fu chiră, izbucnește
Mereu, mereu se-nalță, prăbușește.
Și între coaste spaima-mi se pitește
Încă puțin, cît să-ți cînt vorbe, harnic...

Blues

În zori, „La Butoiul cu Spermă“,
Stau singur, beau whisky și plîng.
În van carabina eternă
Mi-atîrnă, de-argint, la oblînc.

Pianul mecanic mai cîntă
Un bleno-tango. Eu scuip rar
În propriu-mi pahar. Tu ești sfîntă
În pozele din buzunar.

Din spleen, cu o quintă royală,
I-am ras pe amigos de bani
Și-apoi i-am ucis. Tu ești goală
În pat de o sută de ani

Sub pături și-n brațe c-o pernă
Respiri tot mai clar, mai adînc.
În zori, „La Butoiul cu Spermă“,
Stau singur, beau whisky și plîng...

Numărătoare pentru puștoaice și babalîci

O

Ce

Lucru

Pasionant

Portocala

Intră-n

Trompă

Trompa

Intră-n

Elefant!

Elegie

Nu mai trăiesc decît să-ți spun cum crește
În sosuri un cuvînt ca leușteanul
De proaspăt și mirositor. Privește:
Roua-i zbîrcită, cade-n zdrențe anul
Fremătător, amurgu-și pierde banul
Zvîrlit pe partea unde-un crin clocește.

Și nu-i nimic nepovestit în casă.

O, sufletul tău leneș, de frumoasă
A nimănui. Și-i vîntul lin și rece.
Însă acum puterile mă lasă
Și pleoapa-mi gri o lacrimă-și petrece
Prin pînza ruptă-a tot ce-a fost mătasă...

Nu isc pricini...

Nu isc pricini să-ți tulbur cu miresme
Trupul prelins din creștet pîn' la glezne,
Ci-ți dau o inimă pe ea c-o gheară.
I-atît de simplu, oh! i-atît de lesne
Brusc să se strîngă. Ticăie o moară
Ca un ceasornic, undeva, dumnezeiește:
Se macină cărări, făpturi, ferestre.

Și nimănui de căni frică nu-i este.
Dar ele ne pîndesc deschise larg,
Să ne absoarbă-n fragedele bezne.
Și-apoi, scăpate pe podea, ne sparg...

Erai atît de subțire

Erai atît de subțire!
O frînghie, oh! cu un nod
De carne. Flămînd matelot,
Pe care chiar Lautréamont
Mă tot îndemna să-l deznod,
În mijloc de mare pustie,
Desigur, și-n plin naufragiu,
În sticle-aruncîndu-mi mesagiul
Cifrat, scris pe piei de scrumbie!!
Meduze sorbeau vechi legende,
Balene pluteau succulente,
Ci tu, clătinată-n neștire-n
Musonii pîndiți de zefire,
Erai atît de subțire...

Numărătoare pentru puștoaice și babalîci

Dacă
Balenele
N-au
Gît
În schimb
Girafele
Îl
Au
Prea
Lung
Astfel
Și
Întrucît
Șampania
Din
Sticle-o
Beau!

Deodată

La temelia cării e o lumină grea.

În cană clipocește lin apa din cișmea

Și eu încep dintr-însa încet și trist a bea.

Amurgu-mi cade-n suflet, prin geam, ca o boia.

Mai pot să flutur mîna o clipă și abia

Mă-ntorc, oh! totu-n casă se înverzește-așa

De mov, încît cu cana mă-nalț ușor...

Destăinuiri

Hai să-ți fac destăinuiri!
Am iubit cîndva un flutur.

El, cu aripi de te miri
Cum de poate duce ciuturi

(Căci erau așa subțiri!)
De vreo șase-șapte puduri.

Eu, extatic de-ngîmfat
Că îl pot trînti în pat,

Să ne fim o clipă miri.
Hai să-ți fac destăinuiri...

Drum greșit

Drum greșit, drum greșit,
Pentru ce te-am mai pășit?

Cu talpa te-am pipăit,
Drum ferit, drum peticit.

Sufletul mi-am dus, pripit,
Pe muchea ta de cuțit,

De-aici pîn' la infinit,
Drum topit în colb clocit.

Drum greșit, drum greșit,
Pentru ce te-am mai găsit?

Va fi o zi mai lungă...

Va fi o zi mai lungă decît vom fi crezut.
O eră macră! Roua ne-o dă cu împrumut.
Tu o să-ți speli buricul, eu sufletu-o să-mi curăț
Și-o să te rog întruna: coapsele largi îndură-ți
Și sînilor pecetea lățește-o-n lacom sfîrc.
Și-o să urcăm la ceruri, uimind bubosul tîrg
Spre pomul, lăudatul, neluîndu-ne, nu! sacul,
Ci doar dorința dulce de-a rupe de pe cracul
Subțire-un măr cu pompa umflat cîtu-i dovleacul.
Și clipa-și va întinde brațele-i durdulii
În raze pofticioase, făcînd sub coate plii
Căci geometrii vestite ne-or dezbăra de-oricare
Lege și-n loc de iaduri vom huzuri-n altare
De cumuluși, cu visuri pictați vioi de-un soare
Mai bulbucat, mai vînăt, mai amoros, mai tare,
Unde păcatele și puritățile încap
Alături. Frige-n tavă crini groși tîrîți prin praf!!

Elegie

Fluturile se muncea,
Mort, să-și miște aripa,
În rășina aerului.

S-a-nchis ușa raiului.

Pe pământ rămîne-vom,
Fără șarpe, fără pom,
Eu trîndav, tu-n carne macră
Plină de-o mlaștină sacră,
Ci doar cu-al soarelui fruct
De-amurg în reci raze rupt...

Surioară, surioară...

Surioară, unde ești,
Să-mi ștergi vechile ferești
Cu dragostea-ți umedă?

Răbdare, te-ncumetă
Să mai rotunjesc în pietre
Rouă dimineții fierte,

Nu pe plite, ci-n praf gros
Căzut din soare pe jos,

Strivindu-mi loboda, crinii,
Sub greutatea luminii...

Surioară, unde ești,
Să-mi ștergi vechile ferești
Cu dragostea din povești?

Cîntec

M-am întors. Fă-mi adăpost
Moale. Vreau să-ți povestesc.

Raze vechi curgeau păstos
Peste-un trup dumnezeiesc
Care chiar al tău era,
Cu șolduri, cu sîni, cu gură,
Și-alături se chiflicea
Viața-mi, mură după mură,
Numărată pe de rost
De-un melc surd și orb și prost.

M-am întors. Fă-mi adăpost
Și-ncerc, blînd, să-ți povestesc...

Ce tânără și veselă erai

Ce tânără și veselă erai
Îmi aminteai de îngerii din rai
Cumplit de albi și de frumoși trecînd
Cum numai razele subțiri prin gînd

De-abia întrezărită te pierdeam
Ascunsă după cîte-un fruct rotund pe-un ram
Și nu puteam să mi te-apropii iar
Cu brațu-ntins ciuntit de minutar

Ci așteptam și iarăși mă rugam
Pîn' se-nchegau izvoarele sub ram
Din care blînd și din amurg țîșnit
Să-ți soarb-un cerb bătrîn trupu-nflorit...

Cîntec

Lingura cioplită-n unt
De lemn de-un înger cărunt

În mîină n-o mai înalț
Din strachina movă-n smalt

Plină cu sos de boia
Cînd roua mintea mi-o ia

Că mi-e teamă să n-o-nghit
De tot cîtu-s de-amăgit

Ci mă culc fără rușine
Bolovan de rîu sub creștet
Doar-doar o să-mi fie bine
În visul ce-abia mă ține-n
Umbra de trunchi de crin veșted

Cîntec

Doamne, cît de moale-i untul
Uns pe clipa mea calică
Ninsoarea frigul și vîntul
S-au strîns într-o dulce clică

Geamul degeră-n genunea
Vieții care clipocește
De vinerea pînă luna
Cuiile îmi scot c-un clește

Din inimă sorb veșmîntul
Tău ești albă zbîrrn întreagă
Doamne cît de moale-i untul
Uns pe pîinea mea cea neagră

Cîntec

Dragostea noastră-ncepe-abia acum?
Desfă lin sufletul în vîntul moale
Ca pe un crin. Eu am sosit agale,
Blînd pelerin pe-ntortocheatul drum,

Să-i rup tulpina și să-l port în mînă
Prin forfota cetății și-n pustie
Spre-a-i povesti parfumul fraged pînă
Și oamenii, și cerul o să-l știe.

Și poate-atunci din rouă și-ndrăzneală
Se va-nchea un înger – crezi ce-ți spun? –
Acoperindu-ți lacom coapsa goală.
Dragostea noastră-ncepe-abia acum...

Aveai părul lung pînă la cer

Aveai părul lung pînă la cer
Atîrnai de dînsul pe pămînt
Mă gîndeam să-ți mîngîi trupul sfînt
Sîinii cu sfială să ți-i cer

Coapselor închise să mă-nchin
Să le-ating uimit ce albe sînt
Doar cu floarea grea a unui crin
Să le-mbrățișez îngenunchind

Și apoi ca fluturii să pier
Luat de dup-amiază și de vînt
Aveai părul lung pînă la cer
Spînzurînd de dînsul pe pămînt...

Epigramă

Motto: *Iubito,*
Am îmbaudelairit-o!

Anțărț
Mă iubeai din părți.
C-o privire à la biche
Mă făceai afiș.
Și puteai să-mi papi
Sufletul definitiv
C-o fiță din șlapi.

Mulțumesc tardiv!

Trupul tău dihotomic
Nu-mi mai zice azi nimic,
Hop șa! hop șa!,
Pușchea pe limbuța ta.
Căci anume-am scris așa.
Că-i mai kitsch
Și cu lipici
Pe la ele,
La buzéle
Mari și moi
Cum doar Stepanida
Le avea stîrnind obida
Lui Evgheni
Din „Diavolul“ de Tolstoi,
Din cauza jenii
Și-a lui Benedetto Croce.

Mulțumesc precoce!!

Iubita mea cu dos frumos

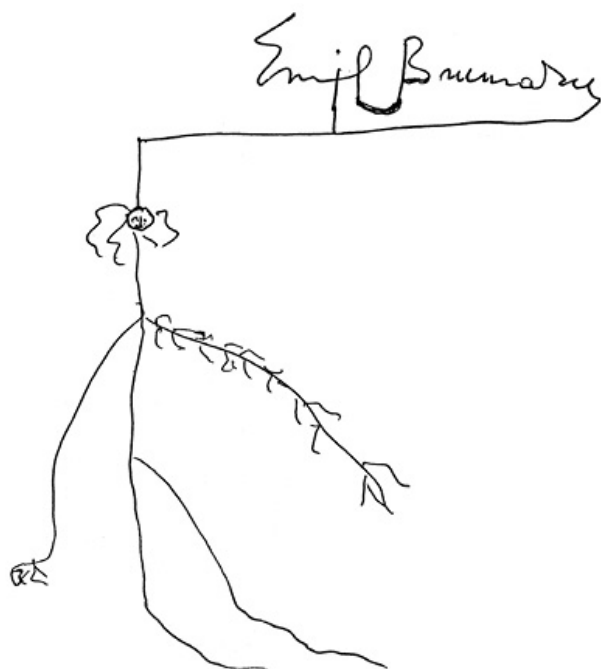
Durerea schingiuite cuvîntul
Și îl preface-n praf și-n vînt
Dar unde-i rouă și pămîntul
Unde sînt Îngerii și Sfîntul
Și Dumnezeu cel trist și blînd
Ce ne învinge-n mila-i dulce
Iubita mea cu dos frumos
Un fulger sufletul ni-l zmulge
Ni-l năruie vrea să ni-l culce
Ni-l duce-n lacrima de jos

Noi să lăsăm prosoape-n aer
Drept semn că ne-am spălat pe trup
Oh, Omul Negru e un fraier
Cît eu cu tine mă încaier
Lîngă zbîrnîitorul stup
Te-am uns cu miere și salivă
M-ai mîngîiat cu pielea ta
Ne-am tăvălit de o potrivă
În dup-amiaza milostivă
Pe cea mai fragedă podea
Și mi-ai smintit atunci destinul
Nu știu să mă mărit cu tine
Mi-ai zis ci-ngăduindu-mi spinul
Mi-ai dăruit rana și chinul
Și carnea coapselor preapline
Deasupra-ne zburda fantastic
Un flutur uriaș de ploaie
Timpul tăia rîmele drastic
Și-ți clipoceau buzele spastic
De-amorul veșnic ce ne-ndoaie

.....

Durerea schingiuite cuvîntul

Și îl preface-n praf și-n vînt
Dar unde-i rouă și pămîntul
Unde sînt Îngerii și Sfîntul
Și Dumnezeu cel trist și blînd

Poem feroviar

Elegie pentru Pino

Cantoane, hălți, pavilioane CFR,
Closete vechi de scînduri, oh, cotețe,
Eterna Servitoare-o să ne-nvețe
Ce are-ascunsă coapsa-n izuri crețe,
Sîinii boltiți cum nici un cer nu e,
Gura-i adîncă, limba-n moi povețe,
Saliva-n val, sărîndu-i buzele,
Buricul scos pe pîntec din dulcețe
Pentru păpat cu lingurița repede,
Cantoane, hălți, pavilioane CFR...

Bălii de vrajă, pompe, dragi cișmele,
Iesle cu-acari sfioși sub fîn ce-adorm
În grele-amiezi, după un clei enorm
Cu șefulița-n păpădii, lîng-acel corn
Frunzos, în timp ce dînsa bălăcea să spele
Al Impegatului chipiu, piu-piu!, și-un uniform
Și pata izmănuței cu bretele
Și monogramă-n flutur cuneiform
Și firul, rupt în vînt, de la mărgele,
Bălii de vrajă, pompe, dragi cișmele...

Pe toate ți le-oi aminti-n vis, Pino:
Și balega, și cheresteaua, și cîntarul
Din dosul gării. Fie-ne amarul,
Cojit ca de pe ziduri albe varul,
Topit în rîma leneșă ce fin o
Plimbă Iubita-n lesă prin mărarul
Pe care ți l-oi scutura-n vis, Pino,
Eu, Îngerul jongler Emil Brumaru...

.....

Ia gramofonul, pîlnia-i înclin-o
Spre viața dusă-n pizda mă-sii, Pino!!!

Cîntec pentru Absurdica

E între noi un cîntec vechi
Ce-abia începe a se spune
Cad îngerii perechi-perechi
Prin blînda noastră rugăciune

Și fluturii devin mai grei
Cînd roua-n flori sugrumă raze
Femei cu sînii mari și grei
Se-ableacă-n rai peste pervaze

Pîndindu-ne cum ne iubim
Și-apoi la fel încearcă ele
Cu șerpișori și mere din
Copacii înmuiați în miere

Și-n lapte crud pîn' la urechi
Cu miezul coapselor în spume
E între noi un cîntec vechi
Ce-abia începe a se spune...

Cîntec

Era spre seară. Mai putea
Să-și ducă sufletul în spate?
Picioarele slăbite-abia
Lipeau pe praf tălpile late.
Dar gleznelor-i vibrau subțiri!
I le-ngrijea roua de cînd,
Printre șerpi, arbori și zefiri,
Carnea și-a rupt și, surîzînd,
În truda și în joaca sa,
A strîns de jos razele sparte.
Era spre seară. Mai putea
Să-și ducă sufletul în spate...

Cîntec naiv

Oare

Cum se moare?

Aşa cum cade o căpşună-n apă

Şi vine-un cerb cu botul lui şi-o papă?

Oare

Cum se moare?

Infernala comedie
(2005)

Sonet 1 (elogiul spermei)

Nu-i alifie mai de preț
Și nici mai reavăne dantele,
Mai iute nu țîșnesc săgeți,
Mai calde nu-s la gît mărgele,
Și nici brățări nu sînt mai moi
De atîrnat la laba mîinii,
Și nici mai delicate ploi
Nu-i pot muia iubitei sîinii,
Și nici o candelă mai grea
Nu-i ca aceea care-mi poartă
Uleiul sfînt și roua mea,
Oh, nici un zeu n-ar ști să-mpartă
Cu-atîta dărnicie viața
Albă și groasă ca dulceața!

Sonet 2

Iubito, raiul tău cel strîmt
Și-adînc și laic dintre fese,
Îmi ceri, mișcînd genele-ți dese,
În versuri proaspete să-ți cînt.
Ci eu, nemernicul ce sînt,
Storc din căpșuni ulei sub prese,
Fățarnic ceru-ntind pe mese
Și din aluatul cel mai blînd
Îți fac pîinițe lungi și drese
Cu cînepă și-apoi, roșind,
În timp ce-n flori umedă iese
Pe lume roua din pămînt,
Pun îngerii să ți le-ndese,
Plini de evlavie și-avînt,
În curul rozbombat și sfînt!

Sonet 3

O, vremurile cînd eram ferici!
Timpul curgea ca pișalăul, moale,
În ale zilei de-alabastru oale;
Oh, castronaș, uh, pămătuf, ah, brici
Cu care mama își rădea sub poale,
Împrăștiind prin casă floci unici,
Buzele moi ca niște balamale
Și ciucureii creței găurici,
Încît făceam la gură dalbe bale
Și ne băgam în pivniți prin gîrlici
Ca să ne futem dulce fii cu fiici
Și-apoi c-un degețel plin de fecale
Să desenăm pe zidurile pale
Un milion de pule și infiniți lindici!

Sonet 4

De vrei să-ți fie fața lie
Precum e pielița de crin,
Oh, suge-mă și cu-alifie
De-amor pe-obraji unge-te lin.
Dar, de vrei fese bulbucate
Mai albe decît lebăda,
Scula-mi de-o mie de carate
Primește-o între ele, grea,
Și sîrguiește-te să-ți intre
Cît mai adînc, pe burtă stînd
La margine de pat, cuminte
Și-mbujorată, pînă cînd
Vei clipoci-n celeste sperme
Asemeni unei mlaștine eterne.

Sonet 5

Scîrbit de cîte toate
Se-ntîmplă-n lumea asta,
Azi dimineată-n perne
Mi-am răsucit nevasta
Cu fața-n jos și-n locul
Cel tainic dibăcie
Am pus să intre-ntreagă
A mea grea bărbăție.
Apoi am întrebat-o:
„Îți place cînd în tine
Lucrează diamantul?“.
Ea îmi răspunse: „Bine
Mă simt atunci, dragă;
Parcă aș fi o fragă!!!“.

Sonet 6

Chiloții tăi murdari mi-s dragi,
Oh, să-i miros smerit mă-ncumet;
Vreau milaneza lor pe suflet,
În gură spuma-le de fragi;
Să-i filfii, sfînt drapel, în vîntul
Unor măceluri de lighean;
Cînd mor, să-mi puneți pe mormîntul
Proaspăt chiloți purtați de-un an!
Dar, cît sînt viu, blazon să-mi fie,
Mînjiți de menstruații, sperme,
Pișaturi blonde și lăliie,
Căcaturi aburind eterne,
Și-anume găuriți să-ți intre,
Făr' a-i da jos, orice în vintre!!!

Sonet 7

Ți-e trupul scos din muzici
De flaute subțiri
De-aceea de popoul
Tău singură te miri
Că ți-e atît de mare
Și-atît de despîcat
Cînd iese lin din rochii
Pe-o margine de pat
Și de rușine-obrajii
Și fesele-ți se fac
Mai roșii decît floarea
Cea roșie de mac...

.....

.....

Sonet 8

Ieri sora ta mai mică
M-a luat ușor de mână
Și-a început să-mi spună
Cu glas de rîndunică:
„Eu știu să sug mai bine
Decît oricine-n lume,
Cu limba pot susține
Pe vîrful roz dulci spume
Și-n poponeața-mi albă,
A continuat în șoaptă,
E-o găurică dalbă
Care clipind te-așteaptă
Să vezi cît e de-adîncă“.
Apoi porni să plîngă...

Sonet 9

Ți-s buicile frumoase ca două fenomene
Cerești ce se întâmplă o dată-ntr-un mileniu,
Pe hărțile stelare ți le-a-nsemnat alene
Cu mîna lui buimacă de pofte dulci un geniu.
Și sîinii ți-s cu piscul în nori cînd stai pe spate
Întinsă în grădina din dosul casei vechi.
Picioare lungi, în carne de trandafir lucrate,
Crăcești, semeață nimfă, pînă la șapte leghi!
Și-n pizda ta se-adună toți fluturii din lume,
Bolnavi să-ți soarbă-n trompe nectarul ce-l secreți,
Ți-o-mpotmolește roua, ți-o bate-n groase brume
O toamnă-mbolnăvită de-albeață pe pereți.
Ci eu, să te cutremur, îți picur din ibricul
Cel falnic de alamă, cu ceai rusesc, lindicul!

Sonet 10 (neterminat)

În asuprire blîndă o să te țin de-acum.
Din pat tu nici o clipă n-ai voie să cobori!
O să-ți aduc pahare de apă ca la flori
Și de spălat calupuri chineze de parfum.
Și pile cu zimți trainici, și forfecuțe reci
Cu care să-ți faci unghii vestite la picioare,
Și-o rază de lumină subțire ca să-ți freci
Lindicul mic, topindu-i plăcerea dulce-n soare.
Și-adesea ți-oi da-n brațe chiar bărbăția mea
S-o mîngîi lin cu limba ta proaspătă și aspră.
Și uneori, cînd roua apasă-n geamuri, grea,
În zori spuziți de ziuă, vei suferi pedeapsă...

.....
.....

Sonet 11

Tamariușka, sub plăpumi din puf de ibis dă-mi,
Cu sclifoseli de țață, flozii bogheți de zîină.
Cu limbulița-ți roză tu sufletu-mi afină.
Tristețea îmi atîrnă în praf ca un țărțăm
De catifea adusă prin zloată cu rădvanul
Din Țarigrad. Oh, Doamne, nu-s struguri în comerț
Mai proaspeți decît ție îți este-n zori curanul
Îmbrobonat de vise. Și-atunci de ce mă cerți
Că-l jinduiesc și-l caut ca să-l sărut intim?
Jucîndu-ne de-a iadul cu draci și cu cazane
De smoală, mădularul meu hai să-l clocotim
De viu între aceste dulci buci aliotmane
Pîn' n-o să mai rămîină dintr-însul decît numai
Divina clăbuceală de-amor ce-o face spuma-i!

Sonet 12

Ții mine cînd erai elevă
Și îți umpleam de dimineață
Vieța cu perlata-mi sevă?
Apoi plecai prin frig și ceață
La școală, unde diriginta,
Simțind mirosul, te chema
În cancelarii și plăcinta
Pizduței blînd ți-o dăscălea
Și te lăsa pe urm-acasă
Ca să mă sugi. Ci tu-i spuneai
Că altfel nu poți fi voioasă.
Oh, noi trăiam atunci în rai.
Și totul nu era nimic
Față de sacrul tău lîndic!

Sonet 13

Dac-ai avea, iubito, același cur bombat
Ce-ți tremura acum vreo zece ani în urmă
Sub fusta de-o pălmuță, te-aș priponi de pat
Să fii a mea, dar numai a mea, ci nu în turmă.
Și-n iesle de Murano ți-aș da doar chifle moi
Să ți se facă buca mai plină și mai dulce
Și-o dată la trei zile și-un kilogram de-oloi
Ca sînii dup-aceea în căni să ți-i pot mulge,
Și te-aș plimba pe preșuri numai în patru labe
Și-n gură cu zăbală de vechi mărgăritare
Să se-ntărească mușchii în locurile slabe,
Și țeșălîndu-ți părul din cap și-ntre picioare
Ți-aș da-ntr-o seară drumul prin casa încuiată
Dac-ai avea, iubito, oh, curul de-altădată!

Sonet 14

În curul tău căcatul stă moale și gălbui,
Beșica-ți este plină de al urinei ud,
Dar ochii, nori în gene, sînt ca ai nimănui,
Urechile, sub bucle, muzici cerești aud.
Ți-e pizda puturoasă ca o scrumbie rea,
Lindicul ți se zbate întruna, scurt și gros,
Dar sufletul tău palid culcat e o lalea
În dup-amiaza blondă pe o mătasă roz.
Și-n gură-ți putrezește sperma ce-ai supt-o ieri
Și între sîni de-asemeni de spermă ești pătată,
Dar tu, cea mai moțată și zîă-ntre muieri,
Pășești prin praful lumii ca de-un zefir purtată.
Și-n degete ții varga minunilor din rai
Deși ți-e gîndul numai la pulele de cai!

Sonet 15

Iubito, cîte pule-n viață
Ai supt, atîția crini ți-aduc
Plini de stamine ca de-o ceață.
Oh, spumele ce fac clăbuc
În gura ta cu buze groase
Cînd, în genunchi, coaie golești!
Oricît ai fi tu de pizdoasă,
Nu vreau să-ți strîng lindicu-n clești,
Ci-ți cer din nou, la geam proptită
În coate, bucele să-ți caști
Și c-o plăcere infinită
Pînă la ouăle-mi de Paști
Să mă înfuleci grațioasă
În curul tău de nimfă grasă!

Sonet 16

Iubito, deși ești pizdoasă
Cît patru iepe la un loc,
Încît chiloții de mătase
Stau să-ți plesnească de-atîț floc;
Deși lindicu-ți bate-ntruna
Ca un ceasornic bine-ntors
Și sfîrcul țîțelor, cît pruna,
Zvîcnește-n alfabetul Mors,
Eu vreau popoul, aplecată,
Încă o dată să-ți despici
Și pe porțița-nmiresmată
A strîmtei tale găurici
Să intru pînă ce căcatul
Mă va opri, proptit de-a latul!

Sonet 17

Ți-s buicile crescute frumos cum cozonacii
Lucrați în drojdii bune; și-s rumenite blînd.
Și pizda ta miroase, cînd îți desfaci lin cracii,
Cadelnițînd cu dînsa smirnele calde-n vînt,
A fir de voinicică păstrată-ntr-o scriptură
De-un popă prins cu mîna sub poale la femei.
Saliva ți se-ngroașă ca o smîntînă-n gură
Căci ai, crestată-n simțuri, cerescul obicei,
Cu buzele răsfîrînte, carîmb de cizmă moale,
Bărbaților de-a suga al treilea picior.
Chiloți cu epolete de mareșal la șale
Porți tu pe curu-n lupte atotbiruitor.
Și-n văile adînce stă gros și copt ca spicul
De grîu mănos în toamnă, cît vrabia, lindicul!

Sonet 18

Cît de adînc ți se despică,
Iubito, carnea-n două buci
Avînd la mijloc găurică
Extatică prin care-mi sugi
Vlaga și sufletul din mine
Și cît de gingaș te apleci
Ca să-mi arăți cum se cuvine
Portița tainicei poteci,
Cînd trupul cald, scos lin din rochii,
Ca într-un basm aliotman
Mi-l dăruie. Oh, Alah, cu ochii,
Din cer, te-ar fute pe-un divan
Cu arcuri de oțel ce-ți saltă
Curul în slava lui înaltă!

Sonet 19

Ce desfătare, iarăși curul cu locuri dragi
Lin ridicându-ți fusta și sprijinită-n coate
Pe un pervaz, mi-l dăruie ca pe o bunătate,
Uitându-te afară și mestecând posmăgi.
Și, fiindcă ți-e rușine un pic de ce îți fac,
Vorbești cu o vecină ce-ntinde rufe-n curte
Și scrii chiar cu creionul rețete pentru turte
În timp ce eu cu mâna blînd buicile-ți desfac.
Și-atunci cînd plin de rouă, fără să știu nimica,
Mă bălăcesc în tine ca-n troace dulci moi porci
Tu rîzi și-i spui vecinei că-i gata mîncărica
De fiert și din fereastră alene capu-ntorci
Băgîndu-mi limba-n gură, tot sufletul să-mi sugi.
Și-ți scoți, înfierbîntată, piciorul din papuci.

Sonet 20

Gospodăria noastră are boboci de rață
Și porci ce dorm la umbra dovlecilor în floare.
Cu noaptea-n cap și-n suflet cu-amor, de dimineată
Ne-om răsfăța. Sărutu-ți întâi, între picioare,
Lindicul mic și gîngav și bagu-ți degețelul,
Pentru-a-ți aduce-aminte la ce-ai să-l folosești,
În curul alb și mare, pe urmă, ah, tot felul
De dragi și dulci poziții vom lua-n adînci calești.
Și-un surugiu cu biciul pe cele șase iepe
Ale simțirii sta-va pîn' om ajunge lin
La hanu-n care roua să sfîrîie începe
Pe foi de obligeană și se preface-n vin.
Și ne-om întoarce iute căci ne așteaptă treaba:
Tu să-ți plivești ciorapii, eu să car floci cu roaba.

Sonet 21

Oh, nu te uita în oglindă
La curul tău gras ca un miel
Căci s-ar putea să se-ntîmple
Să vrei să-ți bagi degetu-n el
Sau, și mai adînc, melesteul
Cu care faci foi de aluat;
Oh, nu te uita în oglindă
Ci vino cu dînsul în pat,
Sub plapume sfinte, și dă-mi-l
Rotund și gustos ca pe-un caș,
Cu limba să-i simt găurica,
Strîngîndu-l la piept pătimaș,
Și lasă-mi-l mie de-a pururi,
Cur veșnic slăvit între cururi!

Sonet 22

Adu-ți prietena în casă,
Iubita mea, dezbrac-o blînd,
Culc-o pe perne de mătăasă
Și-n gura-i fragedă pompînd
Saliva ta, cu degețelul
Lindicul freacă-i-l puțin
Și o să steie precum mielul
Cînd eu în camer-o să vin,
Și-o să se lase-ncet întoarsă,
Tu fesele o să-i desfaci
Ca-n găurica-i de dor arsă
Cu mîna scula mea să-i bagi.
Și-apoi, de-a lungul și de-a latul,
Vei linge de pe ea căcatul!

Sonet 23

Ți-e curul alb ca o lumină
De dup-amiază pe pereți
Și-n goliciunea lui haină
Ce-atît de mîndră mi-o arăți
Înfîptă-n găurica-ți creață
Porți floare de nu-mă-uita.
Cine ți-o vede-o dată-n viață
Rămîne ca o catifea
De moale și nu mai trăiește
Dacă nu ești a lui pe veci.
Oh, simt din suflet cum îmi crește
Un vînăt crin cînd te apleci,
Trăgînd în sus rochia-ți caldă.
Și crînu-n curul tău se scaldă!

Sonet 24

Te tăvăleşti în spermă ca iepele în iarbă,
Ca ele ridici cracii la cer și nechezînd
De fericire-n suflet lași florile să-ți fiarbă.
Crini aprigi rupi cu dinții din fragedul pămînt.
Și îți despici, smintită, cu mîinile-ți subțiri
Curul mănos ca locul iubirii să se vadă
Mai bine și-n oglindă tu singură te-admiri
Ca pe-un nămete falnic și proaspăt de zăpadă
Ce are-n mijloc focul unei gheene-adînci
În care numai dracul cu furca lui pătrunde.
Te tăvăleşti în iarbă și sperma o mănînci
Îngenuncheată-n pulberi la coaiele-mi cărunte.
Și-ți tremură lindicul și limba ți se-ncleie
Cînd îmi desfaci prohabul, slăvita mea femeie!

Sonet 25

O, astăzi nu-ți mai trage pe curul dalb chiloții,
Vreau să ți-l fut întruna, din zori și pînă-n seară,
Și, dacă găurica va-ncepe să te doară
De-atît amor, ți-oi unge-o cum osiile roții
Se ung c-o pană moale de gîscă jidovească
Muiată în untură albastră de balenă
Și-apoi și mai amarnic, zglobii și fără jenă,
Ne-om fute la fereastră ca lumea să privească.
Și-ncet-încet, pe stradă, cu toții se vor fute,
Dudui vor sta la casse cu bucele-n ghișeie
Și blonde taxatoare prohave-or să descheie
La domnii din tramvaie, sugîndu-i cît mai iute,
Pînă coboară-n stații, și școli întregi de fete
Își vor freca, la tablă, lîndicele cu crete.

Tamaretă (26)

Oh, tu te-ai fute și cu ochii,
Atît de alb și-aliotman
Ți-e trupul cald scos lin din rochii
Pe-al dup-amiezii blond divan.
Oh, tu te-ai fute și-ntr-o nară
Și în cealaltă,-atît de-adînc
Dorești să mă miroși spre seară
În iarba moale-a unui crîng.
Oh, tu te-ai fute și-n ureche,
Suav timpanele să-ți uzi
C-un cîntec fără de pereche
Ce-atît de mult vrei să-l auzi.
Oh, tu te-ai fute și la ceafă,
Prinzîndu-ți părul buclucaș
În cea mai de safir agrafă...
Ci eu te fut în pizdă, laș...

Tamaretă – variantă (27)

Tamariușka s-ar fute și cu ochii
Cînd nu-i pot scoate trupul cald din rochii.

Tamariușka s-ar fute și-ntr-o nară
Și în cealaltă, mai ales spre seară.

Tamariușka s-ar fute și-n ureche
Spre a-mi simți-n timpan cîntarea veche.

Tamariușka s-ar fute și-ntre ele,
Acele moi și albe dulci mamele.

Tamariușka s-ar fute și la coate,
Lipindu-și braț de antebraț cît poate.

Tamariușka s-ar fute și la ceafă,
Prinzîndu-și părul tragic c-o agrafă.

Tamariușka s-ar fute și pe șira
Spinării, mlădiindu-se ca lira.

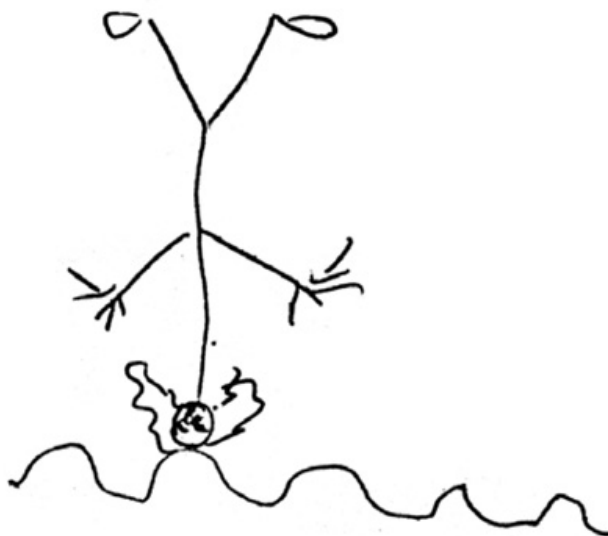
Și la picioare și la mîini, pe rupte
Tamariușka-ntre degete s-ar fute.

Și, dacă în genunchi c-un bici i-ai cere,
Tamariușka s-ar fute și-n viscere!

În inima-i cu patru cămări pline
De spermă clipocind în valuri line.

Tamariușka s-ar fute, de-i desfaci,
Și-n creierii dilii cu crețuri dragi.

Și-n splină, și-n rinichi, și în ficat
Tamariușka s-ar fute ne'ncetat!!!

Sonet 28

Cînd doamna Mericeanu, soție de-arhitect,
Se întâlnește-n piață cu doamna Ivanov,
Ce este chelneriță, secrete dulci de-alcov
Își spun fiindcă ele se înțeleg perfect.
„Oh, zice Mericeanca, as' noapte, pe la trei,
Mi s-a sculat lindicul; și ce puteam să fac?
M-am dus pînă-n cămară și cel mai lung ardei,
Știi, cornul caprei, dragă, ce-i bun pentru stomac,
L-am luat și-aproape-o oră cu dînsul m-am frecat.“
„Vai, ce coincidență, răspunde Ivanova,
Căci și la mine-as' noapte lindicul s-a sculat!
Și ce să fac? Cățelul, știi tu, cel Terra-Nova,
Ce-l am de la bunica, m-a lins pînă în zori.“
O, Doamne!, dă-mi candoarea acestor Mari Putori!

Sonet 29

Dacă-mi împrėjmui iarăși cu vorbe neputința
E că-n popoul falnic al doamnei Ivanov,
Oh, lebăda cu care-s vecin cu locuința,
Doresc adînc să intru într-un crepuscul mov,
Cînd fiica ei, elevă, sosită de la școală,
Ar sta să ne privească și-apoi s-ar dezbrăca
Și dînsa, arătîndu-mi în poponeața-i goală
O mică găurică la fel ca la mama!
Și poate că atuncea le-aș fute pe-amîndouă,
Pe rînd, ieșind din mamă și-n fiica ei intrînd,
Încît pînă la urmă nici pic de spermă-n ouă
N-aș mai avea, ci ele tot ar mai vrea, rîzînd.
Și, fiindcă nici o clipă nu aș mai fi în stare,
Surpat de-amor, le-aș linge, umil, între picioare.

Sonet 30

Să stai pe pat, închis în casă,
Și să visezi la dulci femei
Ce-obrajii buclor își lasă,
Rumeni de-amor, rotunzi și grei,
Blînd sărutați de gura-ți moale,
Ziua să treacă neștiut,
Să bei cafele virginale,
Un vechi roman să ai drept scut
Pe sufletul tău trist și singur:
Eroi și eroine dragi,
Să-ți sorbi trecutul, lin, din linguri,
Ca pe o spumă bleu de fragi
Și să adormi la ora șapte:
Vierme-n dulceața prunei coapte...

Sonet 31

Cînd doamna Ivanov,
Ce este chelneriță,
Își scoate-a ei rochiță
Și chiloței mov,
Lăsînd popou-i mare
Și alb ca un nămete
De nea strălucitoare
Pe-un pat să se desfete,
Noi îl privim ca-n poze
Cum bucele-și despică
Extatice și roze
Și-n dalba-i găurică,
Ce s-o numesc nu preget,
Băgăm, naivi, un deget!

Sonet 32

Ca viermii de mătase în frunze dulci de dud
Vom foșgăi, iubito, în patul nostru drag.
La naiba calendare din care zile fug
Ca dracul de tămîie. Oh, curul tău e-un mag
Ce îmi oprește viața în albe după-amiezi
Între-aținute fese. În cap cu plăpumioară
Vom sta căci ți-e rușine tu singură să-ți vezi
Popoul luat în brațe de mine-a mia oară.
Și-om suga acadeaua plăcerilor pe rînd:
Eu, brav lindic ce-și saltă trufia-n coif de jar,
Tu, scula-mi prețioasă lucrată de-un fierar
Atît de fin, că simte cel mai ușor alint
Al limbuliței roze ce-o joci în frîu. Și-ncet
Va crește-n noi aluatul amorului secret.

Sonet 33

Acum în calendarul lunii
Februarie e sărbătoare.
Spălînd podelele cu rîvnă,
Oh, îmi arăți curul tău mare
Și alb ce zace-ascuns sub rochii,
Tînjit minut după minut.
E timpul, cînd tu freci amarnic
Cu spălătorul, să ți-l fut
Proptindu-ți capul în ligheanul
Cu zoaie și intrat adînc
Între aceste buci celebre
Ce ca-ntr-un clește pula-mi strîng,
Să-ți scormon, cum atît îți place,
Ordura delicioasei cloace.

Sonet 34

Azi nu-mi dorești iubirea, la prietena ta grasă
Te duci, oh, o să faceți o mie de figuri
Căci ea, cu buci crăpate, să o săruți te lasă,
Virgină smiorcăită, sub chiloței-i puri
Și-o să mâncați tartine, și-o să vorbiți de pule,
Încolăcite dulce, șerpoaice moi pe-un pat
Scîrțâitor din arcuri de vis și nesătule
O veți chema pe mama ei cea cu cur bombat
S-o împlețiți în jocul de pizde și popouri,
De subsuori, de țîțe, de limbi și de lindici
În timp ce patefonul duioasele-i tangouri
Le va-nvîrți-n odaia cu scăunele mici
Pîn' la leșin. Și-n urmă veți adormi tustrele
În gurile căscate cu ciucuri de perdele...

Sonet (neterminat) 35

Tamariuşka, ți-e curul bogat ca un nămete
De nea strălucitoare căzută lin pe pat.
Să mă scufund într-însul pios și pe-ndelete
De-atît amar de vreme, visînd, am așteptat.
Ascunde-ți capu-n perne și lasă-mi-l în seamă.
Oh, nu-mi lua speranța acestui fraged rai
Ce mintea mi-o orbește și sufletul mi-l cheamă
Sprintar cînd, majestuoasă, chiloții-n jos ți-i dai.
Căci zilele mărunte, în calendare vane,
Pătate gros de muște verzui s-ar perinda
Fără amorul tainic al aprigei bulboane
Ce-mi sugerează viața-n pîlnii adînci de catifea.

.....

.....

Sonet 36

Ce bun e curul doamnei Ivanov
Cînd nu și-l spală două săptămîni
Și între floci rahații vechi rămîn
În ciucuri grei sub chiloțeei mov.
Și cît de mult îi place ei atunci
Să și-l arate la cîte-un vecin
Ce-i intră-n casă și c-un lung suspin
Să se așeze pe podele-n brînci,
Rugîndu-l dulce și melodios,
Oh, nu cu pula, ci c-un melesteu,
Anume pregătit să fie gros,
Să i-l slujească și de-acela-s eu,
În timp ce ea ca rîma se-ncovrigă,
Învîrt într-însul ca-ntr-o mămăligă.

Sonet 37

La prietena ta grasă astăzi te duci din nou.
Ea, cu lindicu-n flăcări, ți-a dat un telefon
Să vii să-i stingi dorința ce-o mistuie-n popou,
Băgându-i melesteu-ndulcit cu bulion.
Căci o să-ți deie rochii și bluze și chiloți
Și creme delicate de față pentru uns
Dac-ai să-i faci cu limba și degetul ce poți
Și știi atît de bine în locul ei ascuns.
Ci tu i-ai spus: O pulă ți-ar trebui acuma,
Vîrîță pîn' la coaie în cur și alta-n gură,
S-o sugi, și încă una, cu-asupra de măsură,
În pizda-ți mlăştinoasă să-și verse-n valuri spuma;
Și poate cu trei pule în tine-o să-nțelegi
„Că vis al morți-eterne e viața lumi-ntregi“.

Sonet 38

Cu pula prăbușită de-amor, iubita mea,
N-o să-ți mai fut nici curul, nici pizda și nici gura,
Ci-n dup-amiaza lungă doar limba-mi voi băga
În cele trei dragi găuri ce ți le-a dat natura.
Cu curul voi începe, pe care-o să ți-l ling
De blonda prăjitur-a căcatului tău dulce,
Apoi într-însul limba încet o să mi-o-mping
Ca gustul cel mai intim și bun să mi-l divulge.
Pe urmă-n gura-ți plină de dinți frumoși și lați
O să mă spăl, oh, limbă de limb-o să se frece
Și buzele mustoase vor trage cu nesaț
Pînă-n gîtlejuri roua salivelor zevzece.
Și în sfîrșit în mlaștini de pizd-o să cobor
Spre-a-ți suga lin lindicul în pace și onor.

Sonet 39

Vom sta numai în casă, trîntiți și legendari,
Sub plăpumi afîinate. Răscoapte fudulii
O să mîncăm, prăjite în sînge, la grătar,
Urini gălbui de iapă vom bea-n pahare gri.
Și, trîndavi ca o rouă, n-om mai citi nimic,
Rotunzi între cearceafuri, cu sufletele-n sos
Liturgic, și-ntre buze, eu, cu al tău lindic,
Tu, cu al pulei mele cap vînăt-mătăsos.
Și-or trece dup-amieze clocite-n ore dulci
Și-n frageda porțiță a raiului preadrag,
Cînd voi ajunge-n clipa în care fluturi rag,
Cu bucele-ți, alene, vei prinde să mă mulgi.
Ci vom trăi ferice ca-n vechile scripturi
Vreo șase-șapte sute de ani, naivi și puri.

Sonet (neterminat) 40

Stai cocoloș în casă pe-un pat cu franjuri vechi,
Portocalii. Genunchii, cu mâinile, la gură
Ți-i duci, trîntit-alene pe una din urechi
Pe cînd cealaltă-ntr-însa vorbele-mi dulci le fură.
Căci nu mă vezi, cu fața întoarsă la perete,
Ci doar m-auzi, iubito, cum îți cerșesc suav
Curul semeț și aprig, cel despicat cu sete
În două buci mănoase de sufletu-mi bolnav,
Și cel luat în brațe și-atins ca o icoană
Cu degete smerite de-o rugăciune grea,
Oh, celuia ce-n clipa de-amurg îi pun coroană
De buze moi răsfrînte cu însăși viața mea.

.....
.....

Sonet 41

Ciudată-i roua sufletului meu!
Nu piere. Deși-i vînt și e-n amiază
Ea se îngroașă și se-nsmîntînează
Ca-ntr-un ulcior preabunul Dumnezeu.
De-aceea, cînd tu-i simți adînc în gură
Gustul sălcui, îți pare că apuci
Un heruvim de aripi care-ndură
Cu vârful limbii nimbul să-i distrugi.
Și-aș vrea să ne-nălțăm din pat la raiul
Cu flori stufoase, fluturi gîlgîți
De șerpișori, spre a ne duce traiul
Și-a ne mânca preapofticioși mălaiul
Prin site strecurat de Sfinți Părinți...

Sonetul esențial (elogiul iubitei ideale) 42

Ți-am mirosit căcatul: doar raiul are flori
Atât de parfumate pentru-a-ndulci-n somn sfinții;
Ți l-am gustat: doar roua alcoolică din zori
Învie-n mine astfel de-adânc puterea minții;
Și l-am mâncat: iubito, ce har dumnezeiesc
S-a pogorât asupra-mi în clipa longilină.
Pe urmă chiar pișatul ca dintr-un crin regesc
Sorbitu-l-am și-n suflet potop e de lumină.
Sînt Geniu, văd Ideea, aud celeste lieduri
Și toate-s datorită acelui straniu fast
De floci și buci crăpate cînd, laică, sub ziduri,
Cu fusta-n cap, pe vine, te caci iconoclast!
Și-apoi, tot universul scoțînd din întuneric
C-un curcubeu în spume fierbinți, te piși feeric!

Sonet 43

Mi-am cheltuit talentul în lubrice sonete
Cum fluturii-și dau praful aripelor pe mâini
Netrebnice. Ajunge! Sufletul meu, ți-e sete
Din nou roua-n tăpșane de lobodă să-ngîni?
Îți place iarăși bruma topită-ncet pe case
Loiale-n care sînul femeilor e sfînt?
Hai să luăm o lungă vacanță de mătase
Cu păpădii suflate de-obraji rotunzi în vînt,
Să ne încînte raza căzută-n magazie
Pe-un vraf de ziare rupte ca pe un tron de crai
Și să-mbrăcăm poteca în crini căci o să vie
Sunînd din cești spre seară dulapul cel bălai
Îmbrobonat de-ardoarea de a-mi închide-ntr-însul
În mari bucăți albastre de zahăr candel plînsul.

Cîntece de adolescent
(2007)

De-aici începe cîntecul

De-aici începe cîntecul. Sînt pur
Cristal înfipt în propria mea carne.
Degeaba mlaștini pîlpîie-mprejur
Făptura zvelt țîșnită să-mi răstoarne.
Mă adîncesc în trudnicul murmur.

Mîinile-acestea moi de-adolescent,
Fermecător de lungi și de stîngace,
Ca pe un fruct de rouă vor desface
Sinceritatea!

Încrezător, cu sufletul inform,
M-arunc din turnul unui 'nalt poem,
Fără să știu, fără să vreau să-mi chem
Imaginile care-n mine dorm,
De care uneori mă tem.

Să-mi sparg în ierburi sufletul de-atunci

Să-mi sparg în ierburi sufletul de-atunci
Vreau, limpede și crud ca tine, soare
Ce lancia subțire ți-o arunci
În șoldul plantelor rumeșoare.

Copilăria mea zvîcnește încă viu
Sub ascuțișul clipelor acide.

Orgolios, voi încerca să fiu
Cel care singur rana și-o deschide
Neașteptat de clar și străveziu.

E-un țipăt miezul prins sub coaja groasă
De pînde, de confuzii, de rețineri.
Voi sfișia candoarea de mătăasă
A faunilor viguroși și tineri
Căzuți pe luciul ei ca într-o plasă...

Moartea adolescentului

Musteau fierbinți, sub zare, dovlecii de mătase.
Păianjeni dulci și putrezi zvîcneau în preajma lor.
Și străveziu de crude și de primejdioase
Țîșneau florile-n aer din carnea morților.

Omizile în fructe mișcau sîmburii grei.
Se prelingea o rîmă pe ceafa lui bălană.
Greieri răscopti de cîntec îi Țîrîiau în rană
Și îl mînjeau copacii, blajini și surzi, cu clei.

Ce-adînci îi erau ochii de-adolescent, deschiși...
Cu sîinii prinși în palme se aplecau să-l vadă
Căpșunele... și-alături vîrtejuri de zăpadă
Rupeau din prospețimea subțirilor narcisi.

Pe gură-i cădeau dude, ușor, să nu-l deștepte.
Ca-n nări de bou răcoarea pufoasă i-ar fi Țters
Țîmplele tari. Și-n urmă, cînd s-au oprit din mers,
Cărările, spre seară, tăcute-au fost și drepte.

.....
Creșteau între patlagini grămezile de rouă.
Melci uriași și galeși alunecau domol,
Înăbușit de plante și fluturi, trupul gol
Trecea uimit și fraged într-o lumină nouă...

Puck

Dă-mi mîna, Puck. Pădurile-s a' noastre
Pline eu zîne mici cît degetarul.
Pe prunduri fine scîrîie cleștarul
Izvoarelor rotunde și albastre.
Vezi, Puck, aci-s știubeiele cu miere
Din care puii urșilor, de-o șchioapă,
Cînd viespiile-s duse, se îndoapă,
Ca să mai crească-n minte și putere.
Pe gresiile calde dorm șopîrle
Subțiri, strînse-n pieptare de mătăasă.
Nu le trezi. De ce te sperii? Lasă
Vîntul în față fluturi să-ți azvîrle.
Vom prinde libelule, buburuze,
Și greieri în pahare, și lăcuste...
Roua s-o bem din florile înguste
Și să uităm poemele ursuze.
Hai, Puck. De-acum e seară și-i departe
Pîn' la culcușul moale dintre file.
Să sărutăm miresmele fragile
Și să pătrundem, obosiți, în carte.

Jurnal¹

Trecerea mea prin lume era o aventură
Cu sute de primejdii în fiecare clipă.
Îmi atârna, albastră, în iarbă o aripă
Pe cînd celaltă-n soare se-nfășura mai pură.
C-un măr zvîrlit în mine putea orice fecioară
Să mă doboare palid în fragedele plante
Și să mă lege-n lanțuri subțiri de diamante
Ca să-mi sărute trupul dumnezeiesc de ceară.
O pînză de păianjen mi se părea pe umăr
Atît de grea, dar mîna n-o ridicam s-o scutur.
Și mă mîhnea o gîză și zile fără număr
Simțeam pe suflet umbra lăsată de un flutur.
Iar uneori, din trestii, priveam cum lung își spală
Coapsele mari, mînjite cu zeamă de căpșune,
O nimfă... Și la tîmple prindea ușor să-mi sune
Sîngele alb de spaima că o văzusem goală.

¹ Prima variantă a poeziei a apărut în volumul *Cîntece naive*, Editura Cartea Românească, 1976 :

„Trecerea mea prin lume a fost o aventură
Cu sute de primejdii în fiecare clipă.
Îmi atârna albastră în iarbă o aripă
Pe cînd celaltă-n soare se-nfășura mai pură.

O pînză de păianjen mi se părea pe umăr
Atît de grea, dar mîna n-o ridicam s-o scutur.
Și mă mîhnea o gîză și zile fără număr
Simțeam pe suflet umbra lăsată de un flutur”.

Aruncă tot. Pășește gol. Spre soare

Aruncă tot. Pășește gol. Spre soare
Deschide-ți umerii. Rănește-te. E timpul.
Zei placizi au împruțit Olimpul.
E viața ta cea mai strălucitoare.

Să ne iubim, dar viguroși, dar tineri.
Frînți împreună, liberi împreună.
Adolescența lănciile-și sună:
În lături pînde, lașități, rețineri.

Să rupem carnea. Bem același sînge,
Ne-nduplecați, cu trupurile-aproape.
Neliniște acestor tulburi ape
În aștri grei și fragezi se va strînge.

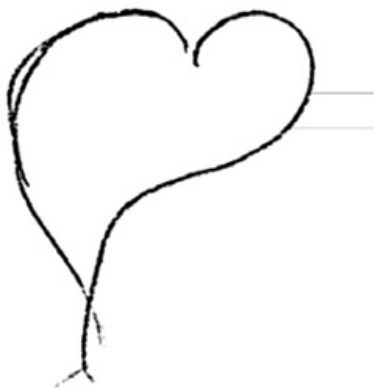
Simt toate rănilile ascunse-n carne

Simt toate rănilile ascunse-n carne.

Orgolios și pur arunc spre soare

Lancia sufletului meu, biruitoare,

Ca-n jurul frunții nimbul să-și răstoarne.

Pe buze diminețile îți lasă

Pe buze diminețile îți lasă
Ciorchini de rouă proaspeți și rotunzi
Ca să le rupi pojghița de mătăasă
Și-n carnea străvezie să pătrunzi.

Adolescent cu ochii puri și-adânci,
Sfîșii amiaza și strivești șopîrle.
Fagurii zilei coapte îi mănînci.
În față vîntul fluturii ți-azvîrle.

Flori tinere te-opresc, cu sîinii plini,
Să le săruți nerușinat pe pulpe
Cînd pocăit și moale, printre spini,
Amurgu-și trage coada ca o vulpe.

Țipătul tău înjunghie cald cerbii,
Prinde de șolduri ciutele, le-ndoaie.
Țipătul tău le lasă ca o ploaie
Înzăpezite-n frăgezimea ierbii.

Tresar sub degetele tale străvezii pahare

Tresar sub degetele tale străvezii pahare

Cînd le atingi, cristalele murmură.

E-apropierea ta atît de pură,

Încît ți-e frică parcă și te doare.

Neliniștită, umbra, pe mătăasă

Te caută și te îmbie dulce.

O, n-o lăsa alături să se culce

Tremurătoare și primejdioasă.

Ce limpezi diminețile mă plouă

Ce limpezi diminețile mă plouă,
Și străvezii, și proaspete pe frunte!
O, gălăgii, vrăjitorii mărunte,
Gropi pline cu cicoare și cu rouă!

Sînt ca o rană fragedă ce doare.
Izvoarele-și strîng ierburile ca să
Îmi oblojească dulce cu mătășă
Trupul subțire,-nsîngerat de soare.

Dar palmele ce-așteaptă să dezmiere
Și necrezut de-adînci să se deschidă?
Primejdios, pe firul crud și verde,
Cîntecul urcă greu, ca o omidă.

Adolescent confuz, ce drag îmi sînt...

Adolescent confuz, ce drag îmi sînt!
Ca-ntr-o mantie sufletul mi-aş strînge,
Orgolios, în propriul meu cînt.

Cît de adînci mi-s ochii şi de puri.
Cu pieptul larg deschis, arunc spre soare
Lancia sufletului meu, biruitoare.
Tu, rană roşie şi fragedă, murmuri!

Cui să mă dărui blînd, cu pasul crud
În ierburile ude de lumină?
Sinceritate, unde se termină
Zborul rotund pe care ți-l aud?

Tot mai aproape șerpilor

Tot mai aproape șerpilor, cu fluturi calzi în gură,
Alunecau pe pojghiți de rouă translucide.
Privirea lor gălbuie simțeam că mă ucide,
Dar auzeam un cântec, cum urcă, cum murmură.

Melci monstruoși și galeși se legănau pe plante
Și curcubeie joase se zvîrcoleau sub zare.
Și se topeau în soare crispate diamante,
Primejdios de crude și de tremurătoare.

Explozii de lumină împrăștiu în aer
Bucăți de mure negre și măduvi de căpșune.
Țîșneau flori uriașe. Și-atît de-adînc un vaier
Plutea peste izvoare parcă-ncercînd a-mi spune...

Cum crește iubirea spre care mă-ndrept

Cum crește iubirea spre care mă-ndrept!

Pereții de fluturi îi sprijin pe piept,
Plutind lângă tine, să nu se răstoarne.
Oh, parcă un arbore trece prin noi,
Lăsându-ne fructele-n carne.

Cîntec de adolescent

Mă simt diform în fața ta, cristal!

Cîntec de adolescent

După lungi și dulci gîlceve,
M-am oprit lîngă un han.
Plîng izvoare diafan,
Cărbușii dorm în steve.

Blînd s-a aplecat o floare:
„Eu te știu ce singur ești,
Bea-mi aromele din cești
Și-o să uiți tot ce te doare“.

Mi-a șoptit și iarba: „Du-te,
Pentru ce-ai rămas bolnav?“.
Roua gîngurea suav:
„Vara trece pe tăcute...“.

Cîntec de adolescent

Mînilor noastre s-au atins atît de pure
Și-atît de clare umbrele-au rămas
Sub rămurișuri crude de pădure,
Încît mi-e frică parcă și mă doare
Privirea ta de-acum, strălucitoare...

Idilă

Fără odihnă, de atâtea zile,
Furnicile ne scotocesc febrile

Prin buzunare, prin sandale, prin urechi.
După firimituri de zahăr vechi.

.....

Vom colinda fecundele paragini
Pînă ce beți de seve și imagini
O s-adormim trîntiți între pătalgini...

Idilă

Lovite lin de melci, printre mărar,
Leoarcă de rouă, orele tresar.

Și se cristalizează-n buburuze
Secundele amiezilor confuze.

Căzute jos ca niște fructe coapte,
Păienjenițele mustesc de lapte...

Idilă

Aromele sălbatice și bune
Din uriașe miezuri de căpșune

Ne gîdilă și-or să ne-mproaște-un sînge
Răcoritor cînd măduva le-om frînge.

Și, dacă vrem să le luăm în mînă,
Ciupercile ne umplu de smîntînă...

Pastel creștin

Mătasa ploii bîlbîie-n pătlagini.
Mireasma putredă a liniștii o scoți
Din opinticii triști și idioți
Și ungi cu dînsa blîndeale paragini.

În ciuboțica-cucului apasă
Călcîiul unui înger și se zbate.
Oh, joaca fină și capricioasă
Cu fluturi și cu flori nenumărate!

Sub curcubeie rîmele sînt calde.
Unde-nverzește-n lintițe izvorul,
Crist și-a lăsat să-i lunece piciorul
Și pe furiș încearcă să se scalde...

Se împlinesc poemele în mine

Se împlinesc poemele în mine
Ca niște fructe dense și rotunde.
Cînd trupul greu de sînge-o să se-ncline
Culegătorul va veni. De unde?

Ce mînă, printre crengi, primejdioasă,
Cu degetele răsfirate dulce
Va îmbia frunzișul să se culce
Ca să le frîngă miezul de mătăasă?

Eu vă aduc pe brațe-adolescența
Bolnavă de lumină și candoare.
Sufletul meu își suie ca o floare,
Necunoscută pentru voi, esența.

O brumă de paiete și confetti
(2007)

Va fi o zi cu frig...

Va fi o zi cu frig. Vei sta în casă.
Eu voi veni la tine să discut.
Tu pe picioare o să-ți pui mătasă
Și peste sîni un flaneloi drept scut.

Va fi o dup-amiază cu lămîie
Tăiată fin în ceștile de ceai.
Vom auzi cum bat, triști, din călcîie
Afară vizitii de la cai.

Vom strînge lemne multe, coji de nucă
Și pe grătar un ziar pentru aprins
Focul viteaz. Vei lîncezi năucă,
Privind prin geam cum ninge... cum a nins...

Vom lenevi un timp cu vechi formule:
Cuvinte-tip ce-ascund dorințe-tip.
O să te duci pîn' la dulapuri: „Nu le
Deschide căci din ele, cu cirip,

Vor năvăli armatele de înger
Cu-aripile muiate-n bulion“.
Și-o să primesc din partea ta iar plînger
Că te-au pupat și nu ți-au zis „pardon“!

Timpul va curge moale ca untura
Spre murături, ca rațele leșești
În bălți cu tiv de aur. Din glazura
Mea voi privi cît de fragilă ești...

Ne logodim
cu un inel de iarbă...
(2008)

În camere adânci, la asfințit...

În camere adânci, la asfințit,
Ți se-atîrnau paianjeni răi de gît,
Și din dulapuri mormăia ca ursul
Magiunul din borcane, pentru unsul
Feliilor de pîine din secară,
Oh, lămpile răscoapte, luau spre seară
Gaz, și fitil, și flacăra gălbuie;
Și mari motani doreau să te încuie
Cu dînșii, pe sub pat; să-ți gheruiască
Trupul prea alb în carnea lui lumească,
Cu limbile lor aspre să-ți mîngîie
Țîțucile cu sfîrcuri de tămîie
Și să-ți alunece rotunzi mai către coapse,
Cînd mici picioare-n aer ții întoarse,
A alintare, de dorințe arse...

Iubirea n-are margini ca odaia...

Iubirea n-are margini ca odaia
Sau ca o vază-n care pui lin crinul,
Oglinzile nu-i străjuiesc văpaia
Și nu-i încap parfumul greu și chinul
Ce-i pîlpîie deasupra. Crește-n zare,
Se-ncarcă de amurguri și de îngerî,
Se limpezește-n proaspete izvoare
Și-n scorburi se înfundă-n calde strîngerî.
Mai poposește noaptea pe la hanuri,
Se-ascunde în cearceafuri rău boțite
Și-apoi pornește iar hai-hui sub ramuri
Și pe cărări de rouă-abia zbicite
Și nu ajunge nicăieri, ci tot se-ndeamnă
Să-și rotunjească-n cer fructul mustos de-o toamnă...

Oh, te trezeam din somn tot cu sonete...

Oh, te trezeam din somn tot cu sonete
Meșteșugite ca și de mîncare,
Ba chiar și de veșminte,-n vînt ușoare,
Ca sufletele vii să ne desfete,
Din zori de zi, abia spălate-n roua
Căzută deasă-n flori ce rîd și plîng,
Și să ne bucure cînd îngerii veseli plou-a
Raiuri iscate iarăși pe pămînt,
Doar pentru noi, în dulcile tăpșane
Cu șerpi bălani și mere coapte-n rolă
De-un Dumnezeu ce viața ne-o consolă
Și ne amîină-n frăgezime anii,
De nu mai știm, sîntem copii sau mături,
Privind, cam rușinați, puțin în laturi...

Cum căutam să-ți scotocesc sub plăpumi...

Cum căutam să-ți scotocesc sub plăpumi
Trupul viu, cald, blînd cotropit de ele:
Un milion sprințar de alunele;
Hărți să înseamnă, oh! cum m-o duce capu-mi,
Să nu mai rățăcească-n darn vechi neamuri
În pribegii de biblie de carne,
Tăind cu un toiag mărire roșii
În ziduri drepte și sărate-n geamuri
De val încremenit. Țipau cocoșii,
Trezindu-te; mai dulce cum e mierea
Se prelingea din noi, groasă, puterea,
Ne scuturam de-amor ca niște ramuri
Prinse-n furtuni, frînte-n plăceri de-a pururi...
Ci tu-mi găseai, rîzînd, mereu strîmbe cusururi!

Mă-ncerci iar, îngere, cu mosorele...

Mă-ncerci iar, îngere, cu mosorele
Răscoapte-n ațe colorate tandru,
Clipa mi-o-nmoi în puf de bidinele
Prelinse pe pereți de-un copilandru
Cu dulci țîțuci și coapse-n rotocoale
Ce, dacă-i întrebat, zice:-s femeie!
Și îmi arată fesele ei goale
Și locu-acela-n care se încleie
Miezul mustos al unei portocale,
Și-mi dăruie buricu-adînc în joacă
Și zeci de alunele să îi număr,
Chiar începînd cu cele de pe umăr
Pînă acolo unde-ncep să-i placă
Gîdiliturile. Oh, rîde ca nebuna
Și-și clipocește-nspăimîntată spuma...

Cum să pricep un gest de-al tău, din deget...

Cum să pricep un gest de-al tău, din deget,
Iscaț așa, la o nimica toată:
Să stai s-aștept? O clipă să nu preget
Să-ți prind în pumn chica cârlionțată?
Mă năruie în dorințe și prepusuri,
Nu știi ghici-n sprâncenele-nălțate:
Îngăduie un sărut? Roua se poate
Rostogoli pe sâni când parcă-mi susuri
Un vechi îndemn? Și chem îngeri de taină
Să-mi deslușească proaspăta dorință
De gingășie, fără de cuviință
Să te dezbraci de-aoreolă și de haină,
Iubita mea ce șuguiești întruna,
Dănd alunele una câte una...

Ne logodeam cu un inel din iarbă...

Ne logodeam cu un inel din iarbă,
Făcut pe-ascuns, doar Îngerul să știe,
Și fluturi în ciorchini, din flori ce-mbie,
În aer clocoteau, roua să fiarbă
Prin șanțuri sfîrîia de-atîtea poște
Unse ca untdelemnul pe patlagini,
Apa fîntînilor din vis, cărată-n cofe
Scotea aburi de-argint, muind paragini
Numai de noi hălăduite-n taină;
Căci amîndoi eram în pielea goală
Și bîiguiau cuvinte-abia iscate,
Cu sufletele într-o dulce halandală
Și pipăindu-ne aripile din spate
Înfășurate-atunci, semețe,-n soare,
Ca nici o vidmă să nu ne doboare...

Cum trece-un flutur, mă simt iar copil... (1)

Cum trece-un flutur, mă simt iar copil,
Roua o sug din firele de iarbă,
Mai trag câte-un pitic ghebos de barbă,
Spre fundul tău mă furișez tiptil
Doar să-l ating, strîns în capotul verde,
Mîna să-mi pun cînd dulce se despică
Și-n văi adînci coboară o furnică
Ce pentru miezul cald viața și-o pierde;
Suflu baloane-n mosorele goale,
Sfere-albăstirii, lin călărite-n aer,
De diavoli roșii care se încaier,
Geloși, chiar și cu izurile tale,
Și-ngenunchez ca-n față de icoană
La cea mai nebunatic-a ta toană...

Cum trece-un flutur, mă simt iar copil... (2)

Cum trece-un flutur, mă simt iar copil,
Intru-n dulap și-ți scotocesc prin rochii
Și prin chiloți... și-i duc la nas, umil;
De milaneza lor îmi lăcrimează ochii,
Iar gustu-n cerul gurii mă îmbată,
Și nu mai știu ce rugăciuni să-ngaim
De-i, mai ales, pe dînșii și o pată
Rămasă de la marele bairam;
Și născocesc capcane-n care cazii
În fund și țipi din gură ca de șarpe,
Să-ți scot din fese acele de brazii
Și să-l feresc de oameni în eșarfe,
Căci prea e cald și plin de necuviințe
Cînd se încinge-n tainice dorințe...

Fluturii-și pierd tot praful pe-un ciuperc...

Fluturii-și pierd tot praful pe-un ciuperc
Și veverițe prin copaci ne suie
Iubirea zbînțuită, nori ne șterg,
Îmbujorați, păcate amăruie
Și dulci, iscate-n forfota amiezii,
Printre izvoare, scorburi de gutuie,
Cînd carnea fructului leapădă sîmburi
Și-arome-nvîrt în ierburi titirezii,
De ne simțim deodată goi și singuri,
Ca la-nceput, cu vina încă-n floare,
Nepricepînd ce-anume miez ne doare:
Al sufletului? cel dintre picioare?
Și ne sfiim s-o luăm din rai la fugă,
Căci parcă nici un înger nu ne-alungă...

În palmele lui Dumnezeu și-n ale tale...

În palmele lui Dumnezeu și-n ale tale
Mi-e sufletul, fiți amândoi blânzi gazdnici,
Nu-mi ștergeți, leneș, fluturii obraznici
De prafuri, c-or să cadă, moi paftale,
În ierburi, mai îngăduiți-mi roua
Coaptă în zori, nu-i dați cu bobîrnacul
În rîs și-n nepăsări, precum la fleacul
Unei omizi, unui gîndac, dînsa mi-e leacul
Ce-l sorb... și nu-mi călcați vrași de-arome
Ce pentru voi le-am ars ca-ntr-o cățuie
În dup-amiaza-mi vieții amăruie,
Plină de spaime-n colțuri cu fantome.
Acopere-mă, Doamne,-n curcubeul
Tău cald... Iubito,-ajută-mi să-mi duc greul...

Scriu ca să mor mai blînd, mai în răbdarea...

Scriu ca să mor mai blînd, mai în răbdarea
Lui Dumnezeu ce se apleac-adînc
Pîn' la pămînt și mîngîie spinarea,
Și-a mea, și-a florilor ce-n rouă plîng,
Și îți strecor prin litere miresme
De înger tolonit, să ne ferească,
Păcatele din creștete și glesne,
Buclucurile să le miruiască,
Să n-o luăm anapoda prin miriști
Răscoapte-n maci înflăcărați de fluturi
Sau să zdrobim în cumpeni clare liniști
De moi fîntîni, cu ciuturi însetate
Doar de izvorul odihnind pe prunduri
Lin vălurindu-ne viața din străfunduri...

Povestea boiernaşului de țăară
și a fecioarei...
(2008)

Îți scriu sonet după sonet

Îți scriu sonet după sonet. E drogul
Ce-mi apără secunda de gândaci,
Închipuirea-mi ții, lin, între craci
Pe care, vai! nicicînd n-o să-i desfaci
Celui ce-ți este, totuși, Inorogul!

Mi-e teamă să nu-ți chinui gîndu-n van.
Caut țărțămuri, iscodesc, scot izuri
Din muștele strivite sub brizbrizuri,
Cînd iau cuțitu-n mînă, am dulci visuri
Cu tine pe-un alchimic, vechi, divan.

Dar cît voi fi în stare să rezist?
Mereu e prima clipă după-o clipă.
Motanul toarce-a crimă. Ceașca-mi țipă,
Golită de destin. Termin în pripă
Iubirea-mi răstignită ca un Crist...

Nu vreau decît să-ți mîngîi o unghie la mînă

Nu vreau decît să-ți mîngîi o unghie la mînă
Și una (pe cea mare) de la piciorul cald
Ce ți-l prelingi, anume să-mi fie la-ndemîină,
Din pat: glezna-n brățare și, scump ciupic, smarald!
Mai tremură-ntre coapse miresmele-n șiroaie
Ce-ți răcoresc dorința nepotolită-altfel.
Afară rage-un flutur, se baleg-un vițel,
Și-aud marfare, strigă cocoșul, țipă-o oaie.
O, zgomote celeste, mă-nduioșați și-ajung
Să stau iar la Dolhasca. Regine-i sînt bufon;
Ea-mprăștie grăunțe la rațe, de pe tron,
Promulgă legi precum că la car melcii se-njug',
Drept care obligatu-s să zac sub fusta ei,
Audiind guițul robuștilor purcei...

Borș de tărițe, ăsta-i secretul, scump copil

Borș de tărițe, ăsta-i secretul, scump copil,
Apollinaire îmi zise în visul galanton.
Ea sta, lebădă-n lună, pe un borcan umil
Ce fesele-l făcuse tron sfânt de bulion.
Avea coroana-n țurțuri și-n pînze de paing.
Medalionul sînii i-i despărțea, oval.
Acum, gîndii în somnu-mi, ar trebui să-i ning
Pe lampa cu surîsuri, să-i bat în geam c-un voal;
Să ne trezim, de carne, chiar într-un pat de lemn.
Ce fragedă-i felia de pîne înmuiată-n
Șerbeturi reci de brusturi! Și-al ștevei untdelemn
Cît de adînc ne-mbibă vieața-adevărată!
Deci să mîncăm pe rupte mustoasele legume
Pînă vom face-n suflet clăbuci, la cuget spume!!!

Zdrobit de roua covăsită-n zori

Zdrobit de roua covăsită-n zori

Pe ghizduri de fîntîni, buze de ceașcă,

Cu nasu-n mucii și ochiul în urdori,

Sufletu-n zemuri de caisă flească,

Crieri umflați de-un sînge murdărit

De sifilisul Idealei mele,

Azi gura-i ling, saliva i-o înghit

Și-i bag un deget grabnic între șele

Și-ncerc să-i plămădesc plăceri mai noi

Decît azurul, pîn' ce-i este greață,

Îmi strînge-n dinți, oh, fiecare coi

Ca să-mi țîșnească frageda dulceață,

Umplîndu-i sîinii bucălați și-obrajii

Cu sfîrcuri și buboaie verzi ca prajii!

Sînt teii înfloriți. Urbea-i în mlaștini

Sînt teii înfloriți. Urbea-i în mlaștini
De moi parfume. Clocotesc sudori
De Doamne ce așteaptă să le clatini
Limba lindicului. Clopotul lor
De carne pizduală-o să răsune
Mai sfînt decît cel al Mitropoliei.
Iubitei Ideale poftă vie-i
Crierii minții-n pulă să-și înspume,
Să-mi cace dulce clipa-nfiptă-n geniu,
Să-mi pișe cu clăbuci mîna creeață,
Salive picurîndu-și, dîndu-mi viață,
Cu o pipetă. Darul ei supremu-i!
De-aceea cînt, supt de cuvinte-n pîlnii.
Fără de Ea, sufletu-n carne mîl mi-i!!!

Supremul dîmb de aur al gîtlanei

Supremul dîmb de aur al gîtlanei,
Cărnos și tare,-n zori, iar l-am suit.
Inimii mele vechi de-a pururi foame-i
De razele lin stoarse-n infinit.
Și în extaz, pizda-i pe fața-mi grasă
Cu mîinile-o apăs ca pe o mască.
Nici Dumnezeu n-o să-mi mai recunoască
Figura dup-aceea. Dar nu-mi pasă!
Prea ascuțită-i bucuria-n suflet.
Fiert chiar și-n smoala iadului cu draci,
Și-n furci întors, de mii de ori mă-ncumet,
Soarele-i diavolesc sorb dintre craci,
Blînd blestemat să i-l adulmec reavăn
Și-apoi, pios, minunile să-i deapăn.

Cîntec naiv

Erai nesimțit de frumoasă!

Aveai căptușeli de mătășă
Pe-acolo pe unde nu-i voie
Să umbli decît la nevoie

Cu mîinile, ba chiar cu gura,
În clipele date de-a dura
De îngerî ce-și lasă scriptura

Și-o iau halandala prin lume,
Cu nimbul și-aripile-n spume,
Cînd muști dintr-o pară zemoasă.

Erai nesimțit de frumoasă...

Cristal sfărmat mărunț ca o făină

Cristal sfărmat mărunț ca o făină
Și-apoi cernut mi-e sufletul, de tine.
Îmbobocesc iar versuri și-n rășină
Prelins mă las pe fragede tulpine.
Văruie-mi viața, pune-n bidineaua
De păducel fire din păr de pizdă,
Paingii storși în colțuri rele beau a
Speranță roz, tristețe ametistă.
Bate-mi în cuget cuie dulci de-omide.
Încolăciri de craci ce nepermise-s
În bibliei dă-mi; surpări de limbi, salive
Țicnite, arpacașuri arse, clise
De spaimă în plăcerile obscure
Ce le încearcă-un vierme între mure...

Oale de noapte-mi verși, voioasă,-n suflet

Oale de noapte-mi verși, voioasă,-n suflet.

Sînt mai curat, mai pur, miros ca-n rai

Miezul de-oloi al Îngerului Umed.

Arhanghelii n-au mai străluce strai!

Căcatul blond îmi dăruie-o cunună,

Capul pleșuv de rege-mi aburește,

În biblie iar dorința mea clocește

Să te sărut pe-a curului tău lună.

Și-ți ling și-ți sug picioarele-n călcîie

Și degetele mici cu unghii dalbe.

Tu vrei câștiguri din plăceri. Eu, rîie

De scărpinat în vicii. Și-ți duc jalbe

Prin târguri, mă stîlcesc în temenele

Să-mi spurci destinu-n murdării fidele!

Vreau să mă tîrîi ca un vierme-n tine

Vreau să mă tîrîi ca un vierme-n tine.
Armonios ți-e-ncolăcit mațul subțire.
Voi sta-n căcatul fraged de-amintire.
Oh, toată viața-mi de poet de-un fir e
Trist atîrnată-n floccii de la curul
Ce-alintă porțelanul oalei calde
Cînd îți desfăci porțița creață-n purul
Aer smintit de raze. Suie-un val de
Miresme pîn' la cer, sar curcubeie
Din dulci țîțîni, pe astre bruma frige
Încît arhangheli trec pe catalige,
Se naște din legende iar o Zee
Ca s-o înveți, cicălitoare, harul
Spre-a-și folosi și ea mărgăritarul
Feselor, dur, c-un pîrț, umplînd paharul!

Îmi fac strâns nodul la șiretul ghetiei (Proiect)

Îmi fac strâns nodul la șiretul ghetiei
C-o floare-n vîrf și-un melc lipit de tocul
Ce sfarmă-n rouă, ierbii tulburi, smocul
Și zînei adormite părul pletei.
Nu-mi căuta-n tufișuri scunde frica.
E-anapoda. Sînt în fotoliul veșnic
Cu arcuri frînte, tîmpla lîngă sfeșnic,
Creionu-n rugăciuni. Un alambic a
Stors picături de-amor, cafea umilă.
Lui i-e menit să-și lase, fără silă,
Acele bulioane de prăsilă
Și-n suflet să-ți rostogoleasc-o bilă
De biliard. Se va trînti în ceruri
Sufletul meu ce-n curcubeie-l dăruie!

Doi telegari am înhămat la trupu-ți

Doi telegari am înhămat la trupu-ți.
Unul de cap, altul de cur îți trage
Carnea frumoasă-n mîl, printre vîzdoage,
Cu pizda ce zefirii lin astupu-ți.
Ci, rupt de lene, nu mai știu pe turte
Să-ntind plăcerea și-n salive tandre
S-o moi. Atîrnă sperma-n policandre
Feerice deasupra vieții scurte.
N-o părăsi. Mai dăruie-ne-n sosuri,
Răzoare de mărar, tufe de chimen,
Trupul bălțat c-o mie de mirosuri.
Astfel n-o să-ți mai cînte-n harfă nimeni!
Pianu-i scos anume dintre stele
Spre-a te slăvi în versurile-mi grele...

Temeinicia rugii mele-s sîinii

Temeinicia rugii mele-s sîinii
Ce-i clatini peste viața-mi piuită
De măcăleandri, toarsă-n flocul lîinii
Din caiere de vis, fiartă pe plită.
Ca la ciuperci picioru-mi este umed
De dragoste înfiptă-n clisa groasă.
Sînt șoldurilor tale prins în plasă
Cum musca în dulceața ce mă-ncumet
S-o gust chiar unde nimeni nu cutează.
Dă-mi farfurii adînci, linguri de umbră,
Să-ți sorb sufletu-n pripă și-ntr-o rază
Să mă preling apoi, cuprins de-o bubă
Ce nu se vindecă decît cu vrafuri
De magazii pustii, grele de prafuri...

Voi ciopârți miresmele cu nara... (Proiect)

Voi ciopârți miresmele cu nara.
Las, grea, lumina să atîrne-n ciucuri.
Gust grele mîluri, baligi coapte, sarea.
Ascult lin praful zgîriind vechi lucruri.
Și-i pipăi sufletul, cu degetu,-n buricul
Iubitei Ideale. Groasă-i spuma
La colțul buzelor din față și din coapse.
Ea-ntemeiaz-un vast popou. Eu stricu-!!
În violon plesnește, gravă, struna
De-atîtea cîntece de-a moaca și-n van stoarse.
Și huiduit de tonți, stropesc în simțuri
Pieptul dulapului, piciorul mesei,
Ceasornicele cu rotițe-n zimțuri
Ce-au limbi lingînd sîni mari și dalbe fese.
Fructele-atîrnă moi chiar din spătarul
Fotoliului în care-mi trîndăvește harul!

Îți bag în cur un flaut și o pulă

Îți bag în cur un flaut și o pulă.
Tu cînți din el (din ea!), mare artistă.
Dar dimineața zmulge tabla tristă,
Clipa-i murdară ca o barabulă
Scoasă din cleiuri de pămînt amarnic.
La ce-aș dori să-mi cumpăr cărți, mîncare,
Cînd trupul tău domnesc e-atît de darnic:
Gura-i o cloacă-n vis, pizda-i o floare
Cît de dovreac deschisă,-n vrej avîndu-l
Pe Marele Lindic! Deget și limbă
Îl mîngîie, și-l corcolește vîntul,
Pe dînsul raza soarelui se plimbă,
Încît mă simt bogat, și sfînt, și rege
Peste imperii dulci, paturi întregi...

Vreau să te ling precum pe-un ciobănel

Vreau să te ling precum pe-un ciobănel
Cîinele lui preacredincios, la stîină,
Coaiele fierte-n sosuri de-asfodel,
Căcatul să ți-l țin pios în mîină
Și ca pe-un crin, prin nări, să-l sorb în crieri
Și în plămîni, să-mi dărui din cleștar
Cu lung picior pișatul tău, de grieri
Cîntat pe cîmpuri, dealuri și-n hambar,
Acolo unde-i Moll, curva-nțeleaptă,
Avînd atît de multe-a-ți povesti,
Oh, lasă-mă să-ți mușc pizda răscoaptă
De cracii lungi ce-n soare raze-or fi.
Și să-ți deschid cu limba, între fese,
Portița tainicelor plăceri dese...

Treceam pe Cuza Vodă feeric și-asasin

Treceam pe Cuza Vodă feeric și-asasin.

La ce salcâm în floare, la care tei, pe urmă,
Brusc înfloriți, în ganguri umbroase să mă-nchin,
Căzînd chiar în genunche, mugit cumplit de-o turmă
De gujbelini, prostanii acestui târg de-amurg,
Ce știu doar a mîncare, a bere și-a futute.
Simt prin șira spinării cum crierii îmi curg
Dacă mai stau pe-aceste melaguri revolute.
Vreau capitala țării, doresc-o pe Manon,
Să-mi pîlpîi vîrsta-n preajma trupului ei de Doamnă
Scăldată-n cititură precum în bulion,
S-o irosesc cu mintea, să-i beau tot ce îngaimă
În clipele nescrise în nici un vechi ceaslov.
Apollinaire, dă-mi drumul la Ea sub malacov!!!

Fluturi asasini

Cine ar fi crezut! În verdele înspăimântător de albastru, întins blînd, lînced, indecent, pe pajiștea jilavă, lunecoasă în jumările slăbite (resturile balurilor de binefacere ale adolescenței!)... în spațiul translucid din fața conacului dilatat la colțuri de burlanele ridate (simulînd burdufuri borțoase de acordeon cu jde mii de bași), sub bolta vînată, de o roșeață aproape neagră, acolo, bărbatul acela era prins cu strășnicie, pentru totdeauna, în ghearele lungi, finuțe ale *Fluturului uriaș*, elefantin, cu aripile vîlvoi, strigătoare la cer, nervurate malițios, pudrate cu nemiluita... afurisite voaluri opace, clătinîndu-se rar, nemilos, zguduind trupul omenesc, legiferînd drastic, mișcărilor, o ordine nouă, ritmică, sfidătoare și deocheată. Trompa impudică, erectilă, puloasă, formată din inele inoxidabile de platină, se înfipsea lacomă, lubric-nesățioasă, veselă totuși, în țeasta de os, perforîndu-i, parcă în joacă, cutia craniană, cam așa cum ai băga zglobiu un deget (cînd se gîmfu-ngîmfu zefirii zdreliți în pubisurile ascuțite ale zînelor bețive, oh! cele cîntate în versuri de însuși hobbitul Bilbo!), da, așa cum ai găuri globul de păpădie uscată, părăsit deasupra unei cărări. Și-i sorbea creierii, într-un futai celestial... materia cenușie, păpa polenul marmeladificat al crinilor minții osîndite la moarte, pusă la copt în rola anotimpului glorios. Locul ales nu îngăduia mai mulți privitori. Posibil, cine știe? mă meniseră martor unic. Buimac de întîmplare, obligat de onoare să-mi duc pînă la capăt meseria de detectiv particular (scrisesem demult *Detectivul Arthur!*), cu lupa agățată de bretelele pantalonilor cadrilați și cu memoria ciuruită de mărarul înmiresmat al ipotezelor, vrui să mă subtilizez, depășit de vraja rea a clipei: lasă-mă să te las în mătasa misterului! Dacă el, *Lepidopterul vorace*, mă depista în preajma-i irizată? Poate că-și aștepta firoskos următoarea victimă: curioși de-alde mine, slobozi prin lobodă, topiți de gratuitatea (de-o nebulie delicioasă!) a voiajelor cu trotineta în jurul glumei finale!!!

Tamaretă (1)

Aşa scheletică cum eşti,
Cu trupul meu te potriveşti.
Te zbaţi în pulă, ca-n poveşti
În plase fabuloşii peşti
De aur ce pescari-i lasă
Din nou în marea mătăsoasă...

Tamaretă (2)

Mi-e sufletul cleios ca o salivă
De două limbi amestecată-n guri
Ce își pompează pofta deopotrivă.
Ești sfînta vicioasă din scripturi
Ce bărbăția-mi aspră o înduri
Și în gîtlej și-n cur ca pe-o colivă.
Aghiazmă bei și clefăi murături!

Tamaretă (3)

Ții minte cînd băgăm în tine
Feliile de mandarine,
Să-ți satur trupul nesătul
În gură,-n pizdă și în cur?
Erai elevă și sugeai
Din zori de zi pule de cai.
Doar sîinii tari ți-i mai fereai
Să nu se fleșcăie-a mălai;
Ca-n troacă-n rest mă bălăceai...

Tamaretă (4)

Mi-e sufletul topit de clipa
În care curul mi-ai lăsat
Să ți-l sfințesc, prin găurica
Clipind de-atîta așteptat,
Cu scula-mi grea, ruptă din rai.
Cu capu-n perne lin borai
Țuicile fierte-n carnea-ți albă.
Gemeai precum o zîină dalbă
Prinsă-n văzduh și desfăcută
De-o rază, soarele s-o fută!

Tamaretă (5)

Cît de frumos vomîți tu, beată clește,
Cînd pula-n curul tău călătorește,
Lindicu-ți-l frecînd dumnezeiește
C-un deget, de tot trupul se topește:
Baltă de carne albă, mîl de pește...

Mi-e-o scîrbă delicioasă de Tamara...

Mi-e-o scîrbă delicioasă de Tamara.
Beată-mi adoarme-n pat cu pula-n gură.
Nici picurată pe lindic cu ceară
Să nu se fută-n cur nu se îndură,
Ci vrea mereu să-i umplu-n sperme mațul
Ce-i străjuit de-o găurică strîmtă.
Vomit pe sîinii ei, să-i sting nesațul,
Trupul i-l piș și fericită cîntă;
Și mă așază peste gura-i largă
Să-mi prindă-n dinți căcatul cînd cald iese.
Slăvește prin futaiuri triple, dese,
Carnea-i flămîndă, pîn' ce-o duc pe targă
La vreun spital de-urgențe, cu servicii,
Să-i oblojească relele-orificii,
Ci ea prostește doctorii-n noi vicii...

Înfulecă-mă dulce, nu cu gura...

Înfulecă-mă dulce, nu cu gura,
Ci-ntre picioare sau chiar în popoul
Dat ca prin unt, în pat, pe preș, de-a dura
Scos pe-un prichici de lut. Ți-s Poetboul!
O, lasă-mă să-ți ling lindicul falnic,
Mov, descălțat, precum o pulă mică,
Din floacele-ncleiate-atît de darnic
De sucurile groase ce-n praf pică,
Încît faci bălți cu franj de malachie
Sub tine dacă stai pe-asfalt și-n iarbă,
Netrebnica, faimoasa mea soție,
Doamnă de târg ce-n clocot dă să-și fiarbă
O urbe-ntreagă. Dar sentimentală,
Tamariuska cea-n veci în pielea goală!!!

Nouăsprezece ani aveai, eu treizeș’cinci...

Nouăsprezece ani aveai, eu treizeș’cinci.

Sfinți lubrici îți dădeau, sfrijiți, tîrcoale,

Te pipăiau, ți se uitau sub poale,

Doreau aoreola să le-o lingi.

Acum ești profesoară-n limba burții,

Iar eu deja poet municipal.

Plăcerile ți-s mari. Abisul puței

Înghite pîn’ și pulele de cal.

Ci curul nu ți-l dai decît drept premiu

Elevilor buboși. Dezvirginezi

Clase întregi. Nu prididești cu-ndemnu’

În pauze, grămezi după grămezi,

Să-ți bălăcească-n vaste cancelarii

Mlaștina trupului toți căcănarii...

Fitulul lămpilor cu gaz se-mbată... (Proiect)

Fitulul lămpilor cu gaz se-mbată
Și-și ard amoru-n flăcări, afumînd
Sticle subțiri în încăperea lată
A sufletului meu. Penele,-a gînd,
Din perne prin urechi îmi intră-n crier,
Fac cuiburi, clocesc ouă mari de struț.
Sfărm între degete burtosul grier
Cu zeama-i fiartă pofta să-ți asmut
Și să ne bălăcim, lingure-n ciorbe,
Pudrate cu piper de-a pururea,
Spre-a ne sorbi, cum vorbele pre vorbe
Le cheam-alături. Frazele vor sta
Lungite-n simțul limbii dezmățate,
Amăgitor de pure: soră cu-al său frate!

Un trandafir pentru Tamara

Un trandafir cu o elevă-ntre petale
Care îți face semne-adînci din șale
Și-și freacă, în recreații, c-o stamină
Lindicul gros cît degetul la mînă,
Și-apoi, cu brațele-i subțiri, pistilul
Îmbrățișînd, se moaie ca fitilul
Și-nghite-ncet în gura ei umidă
De-amor omidă bleu după omidă...

Trece Tamy...

Trece Tamy, boreală;
Nu se uită nici cu curul
La mine, ce-i dau bonjourul,
Gras și în suspin de gală
Și-i sărut ca un tehui,
Și când e, și când nici nu-i,
Pantoful pe tocul-cui.
Fiindcă drept îmbrăcăminte
Are doar încălțăminte
De-ți pocnește visu-n minte.
Și-azvîrle c-o sfîrl-a genii
Preoțimea și mirenii
În mătășur'le gheenii
Și cu țîțele-i de-un funt
Ne de-a pururi și profund
Sufletul împurpură
În zona cea tulbură...

Prima scrisoare a marchizului către contesă

Pizdanca ta e o delicată
Ce-i bună de futut, de lins, de supt
Din vârful lindicard neîntrerupt,
Prea scumpă și zburdalnică contesă.
Bem mied, mîncăm fazani răscopți în spuză,
Mai gîtuim și cîte-un porumbiel,
Tu iei în pat poziții fel de fel
Și micile cruzimi ne și amuză.
Rîzînd spui: Și prințesele se cacă!!!
Și pe-un platou rotund de alabastru
Mi-așezi deliciul tău cel mai măiastru,
Înmieresmat și blond ca să îmi placă.
Și astfel ne mai trece-o săptămînă
De timp prins în borcane cu rășină...

Prea scumpă contesă
Te pupă pe-o fesă
Marchizul c-o tresă-
Rire cam vulgară
La vreme de seară
Și de dimineață
Muiată-n dulceță
De-amor pîn' la greață

Castelul Pulelor din Vis

A doua scrisoare pentru scumpa mea contesă

Arată-mi curul mare-n ganguri sumbre
Și lasă-mă, priviți de cîini, să-l fut
În găurica ce-ți clipește-ocult
A dor smintit printre lumini și umbre.

În preajmă-ne arhanghelii fac tumbe,
Se-aude-n cer marfaru-n veci pierdut,
Și-n beciuri vechi pereții umezi put,
Și pompierii-n flăcări scot tulumbe...

Vino cu cracii moi cînd cade-amurgul
Și o să-ți bag o pulă de-ntreg burgul
Se va cutremura-n odăi și-n tandre străzi

Prelinse lin în pante și-n scărițe
Cînd tu schelălăiești, pierdută-n fițe,
Mișcînd adînc din buci ca la parăzi!!!

Marchizul ce-ți linge izul
Pizdei împrôșcînd parbrizul!

Rondelul pulelor de cal

Sînt pulele de cal prea groase?
Sînt pulele de cal prea lungi?
Elevele privesc sfioase
Cum profesoarele, pe brînci,

Le-nghit în pizdele lor grase
Ca pe fitile-n lămpi adînci.
Sînt pulele de cal prea groase?
Sînt pulele de cal prea lungi?

Și-apoi în văzu-ntregii clase
La tablă ies, primesc porunci
Lin să le sugă, abia scoase
Din cur, și-s întrebate-atunci:
Sînt pulele de cal prea groase?

Rondelul pulelor de cal (Variantă)

Sînt pulele de cal prea groase?
Sînt pulele de cal prea lungi?
Elevele privesc sfioase
Cum profesoarele, pe brînci,

Le-arată pizdele din șase
Poziții cît pot fi de-adînci.
Sînt pulele de cal prea groase?
Sînt pulele de cal prea lungi?

Apoi, spre pofta-ntregii clase
Își bagă-n cur cîrnați și șunci,
Sticle de whisky și melasă
Și le întreabă iarăși, dulci,
Sînt pulele de cal prea groase?

Sonet misogin (1)

Celestialei Porcuța-Satannici

Tîmpenia ta pură îmbrac-o azi frumos.
Veșmintele să-ți fie de-mpărăteasă rece
Ce trambalîndu-și trupul, printre supuși, pe jos,
Ucide din prostie și din plictis, cînd trece,
Cu o privire-opacă sub prea îngusta-i frunte.
Dă-ți răutatea-n gesturi și-n vorbe aurii,
Fă-mi ora o grămadă de firmituri mărunte,
Gîndacilor din baligi stăpîină să le fii.
Și-mproașcă izuri false, candori putregăite,
Din mlaștini roș de menstrre oprite în chiloți
Cu sufletul meu, vată-mpărțită pentru toți
Cei ce-mi socot vieața un grajd murdar de vite.
Și-njugă-mă penibil, cu cracii, ca să capăt
Din nou pofta de-a lua-o, voios bou, de la capăt!

Sonet misogin (2)

Celestialei Porcuța-Satannici

Astăzi o faci pe Doamna, veșmintele te-mbracă
Penibil, ca pe-o iapă-o pereche de chiloți.
Surîzi: rînjește-o vacă; vorbești, mai rage-o vacă.
Ți-s ochii moi sub tîmple doi îngerii idioți
Ce, îmbătați de slava de altădat-a zării,
Clocesc ninsori topite sub luciul fin bombat.
Dă-ți drumul la prostie, la marginea căldării,
De-a dreptul, din picioare, ca la un gros pișat,
Și bagă-mi viața-n scorburi de gînduri muierеști,
Minciuni crescute-alene, ca ploșnițele mari,
Cu bale menstruale în care-ți clipocești
Cracii grăsanі și curul dospit de militari.
Căci eu sînt vinovatul de-a fi-ndrăgit o scroafă
Ce are-n păr, la ceafă, un strugur drept agraфă.

Sonet misogin (3)

Celestialei Porcuța-Satannici

Mă chinui cu palpitudini de flutur ifosard
Ce-și leapădă, ca gîsca, un găinaț albastru
Oh, nu pe roua-n rugă a crinului din gard,
Crescut lîngă chilie spre-a se-nchina sihastrul
Tămăduit în taină de Maica Preacurată,
Ci pe podeaua rece a clipei imbecile.
Din tine ies limbricii prostiei dintr-odată
Ca să-mi mînjească slava cu smîrcul marei sile.
Și botnițele țîței mușcă aerul tandru.
Vai, unde-i fericirea mea căptușită-n pluș
Pe care-aleargă bila acelu copilandru
Ce-a fost orbit de carnea ta calpă pîn-acuș?
Și unde-i și răzorul prea afînat din suflet
Pe care gura-ți lasă rîme cu miros putred?

Sonet misogin (4)

Celestialei Porcuța-Satannici

Ți-am cumpărat o sfeclă s-o rumegi, ca la vaci,
Ci tu o pui în vază și-amor cleios visezi,
Lindicu-ți arde-n flăcări, a dragoste,-ntre craci,
În cer se fierb pilafuri de tandre dup-amiezi.
Plătcuțele-n sutienul tău sar ca la salut!
O pacoste ți-e fundul de mămăligă-n flori,
Americile clipei, de nord, de sud, îți put,
Ți-e inimioara plină de fleacuri ce le-adori.
Și un popor de nasturi și nații lungi de ațe
Vor să-ți închidă trupu-n veșmintele de soi
În care visul face un mare tăărăboi
Iar realitatea-i pusă pe frele boroboate;
Ca de o pildă coapsa să ți se lin dizolve
În timp ce eu scriu versuri cu vorbe, vorbe, vorbe...

Întru amintirea lui Apollinaire

În fața ta mă simt ca un copil.
Îmi place să mă joc cu tot ce ai.
Ți-aș dărui, rîzînd, pule de cai,
Coaie de taur, lapți de crocodil.
De curul tău m-aș ține ca un scai;
La rîma mizerabilă ce ești,
Un pește împuțit, cu solzi regești,
Sare din rîul lin prelins din rai.
Crăcește-te semeț, iubita mea
Ce-mi birui zilnic sufletul și mintea,
Să-ți sorb, îngenunchiat, din ferfenea,
Zeama lăsată-n zori cu tot cu lîntea
Băltită dulce-ntr-însa. Și mă-ncleie
În sosul tău futurgic de femeie!!!

Sonet școlăresc

Elevele se duc la școală,
Își pun chiloții în penar
Și-apoi pe săli pizduța goală
Și-o plimbă-n recreații mari.
Și cad când trece-un diriginte,
Ca el să le miroase-n cur
Și să le fută fără minte,
Dacă nu-i nimeni primprejur.
Sau măcar dînsele să-l sugă
Îngenuncheate pe ciment
În cea mai delicioasă rugă,
Pe capul pulei plimbînd lent
Buzele groase, limba-n floare,
Pînă cînd sună de intrare...

Sonet nostalgic

Oh, curul doamnei Mericeanu!
Oh, curul doamnei Bombonov!
Sub fuste verzi ca leușteanul,
Sub fuste ca amurgul mov.
Primul, lipsit voios de minte,
Purtat pe străzi fără chiloți,
Încît zefirii, din veșminte,
Îl scot să-l vadă, rumen, toți.
Al doilea, cu buci obeze,
Ținut ascuns, la proaspăt preț,
De fragedele milaneze
Ale chiloților măreți.
Unde sînt, Doamne, veșnicile cururi
Întru slăvirea Dulcilor Putori de-a pururi?

Sonetul poetului înșurubat

Sînt delicat, dar pot fi și obraznic:
Rouă ce-și scui pă puritatea-n smîrcuri,
Parfum de crin trimis la dracu-n praznic,
Melc șchiop lingîndu-ți mierea de pe sfîrcuri.

Motanu-mi vine-n zori, tiptil, cu liftul
La ușă. Toarce-n pripă. Lingusește
Picioarul mesei. Miorlăie conflictul:
Vrea trup gras de găină, cap de pește!

Ci eu mă-nvîrt în tine ca șurubul,
Căci te-am prins goală în capotul luciu
Și mințile în creier mi se tulbur

Cînd te apleci, c-o cîrpă, să freci tuciul
Plitei pe cercurile puse-anume
Să-mi dea fiori. Și-ți las bucele-n spume...

Îmi stai pe creieri...

Îmi stai pe creieri în genunchi și-n coate.
Cît crezi, iubito, că mai pot răbda?
Mi-s simțurile trase la rindea,
Șira spinării zbîrnîie în spate,
Zmulsă din trup și-umplută cu smîntînă,
Ca tulnicul ciobanului mișel,
Care, tot sihăstrind în dos de stîină,
Și-o freacă-n blana fragedului miel.
Ci n-aștepta să-mi deie-n clocot pula,
Nervoasă și-mbibată-n sînge mov.
Coboară lin. Dezbracă-te-n Cehov
Sau în Baudelaire. Să-mi treacă taranatula
Dorinței peste trup și să-mi ucidă,
Păroasă, dragostea, ca pe-o omidă...

Sonet pentru Tamara

Vai, Doamne, pentru cine îmi păstrez
Roua din coaie, dragostea din suflet?
Trec zile-n învîrteli de titirez,
Iubitei nu-i mai mîngîi miezul umed

De-a pururi, dintre cracii durdulii;
N-am mai sfințit-o, lin, de ani de zile;
Altora gura-și dă. Roiesc gagii
La stupul ei cu mierea de zambile.

Va trebui să-mi caut o micuță
Zăludă, vreo madamocikă-n călduri,
Vreo lebădă murdară-n minți și-n puță;

Poate chiar tu, Tamara, o s'te-nduri
Să-mi răsplătești osînda grea cu trupul
Pe care-n toate locurile-astupu-l!

Sonet pentru Porcuța Satannici

Toulouse-Lautrec picta într-un bordel.
Verlaine avea iubită-o tîrfă dulce,
Cînd cu bărbați n-a mai putut să-și culce
Trupul bolnav, zoios stîrv infidel...
Cresc strugurii ciorchini umflați cu sperme,
Țărușii stau ca pulele în gard
De leațuri. Scîndurelele-s eterne,
Bătute-n floarea cuielor ce ard.
Zorele-n franj, să nu le doară lemnul
Mortificat de-un pacinic hospodar
De-al lui Apollinaire, adus de-ndemnul
Marchizului, îți pun, duios, drept dar,
Perdele de amor la cercevele
Și la pantofi extatice pingele,
Să-ți plimbi curul frumos printre belele.

Sonet pentru Porcuța Satannici (2)

Încrederea oarbă pe care ți-o cer
Nu poți să mi-o dăruie. Ai ochii prea verzi!
O clipă doar cumpătul dacă ți-l pierzi
Și-ți duci iar ferfana, la văz, în paner
De coapse durdule, prin piețele dulci,
S-o drămuie blegii, scuișind-o-n sudălmii;
Și țigetele mici cîntărite-s cu pălmi
De tîmpi bîlbîindu-și dorinți să te culci,
Muiată-n cerceafuri, minunea mea albă.
O, Doamne, amurgul puiește gîndacii
Ce-ți cațără roua cleioasă pe cracii
Tăi, Pururi Fecioară și Pupeșă Nalbă
Ascunsă în sufletul meu de-un destin
Jertfit să-ți adore popoul sublim!

Nostalgii și leacuri

N-ajung nici cu prăjina-n sfîrcul țîței
Iubitei Ideale,-atît de lungi
I-s cracii. Beau licorile tărîtei,
Borcan după borcan, coaiele,-n pungi
De rouă bărbătească, să îmi umplu.
Trag prafuri chinezești zilnic pe nări,
Mă ung cu alifii de baligi, umblu
C-un săculeț de spini la subsuori.
M-acopăr doar cu plapume și pufuri,
De păpădii, de lebădă și ibis,
Încerc terciuri de melci, cleiuri. Nădufuri
Tari de catîr prinse-n flacoane lin mi-s
Aduse. Oblojesc orice papilă
Cu miere de mărar uscat. Aibi milă,
Nu mă lăsa să-ncep să sug pastilă,
Dă-mi chiar din coapsa ta pizda de-o kilă,
Înzdrăvenindu-mă! Nu vezi că nu mai pot
Să-ți cînt, trist, curul, la flageolot?

Sonet de stînga scris cu dreapta

Burtalbăstrimea muștelor de-acum,
Pîrțanii clipei, tulburii ca-n putini
Moarea de varză, șunci mucedu-n fum,
Mazagazdronii ce ne spun fin: „Du-te-n...”
Ne iau cu hapca viața-n hîrtii verzi,
Cu capete și mănăstiri pe ele.
O, suflete,-n adînci puroaie-ți pierzi
Iubita Ideală din dantele
Ce-și scaldă trupu-n balele lor dulci.
Mai speri s-o ai trăsniță-n largi crivate,
Curul să-i lingi, țîțele moi să-i mulgi
În oale pentru prins smîntîni din lapte
Sfînt de femeie și să-i sorbi nectarul
Pizdei-chivót, înzdrăvenindu-ți harul?

Sonet

Ți-s atît de hapsîni nurii
Cînd stai goală-n pat, iubito,
Că se-mbujorează murii
Casei care-ai locuit-o.

Și cad clanțele din ușe,
Moi, răscoapte de rușine,
Plite-adună-n nări cenușe
Vechi și calde pentru tine.

Și gălețile au apă
Dulce, să se bălăcească
Raza-ntr-însa pîn' ce crapă.

Iar prin fleaura de înger
Trece-o patimă porcească
De-a se tăvăli-n răsfrîngeri.

Să nu te-nfunzi în miezul unui crin...

Să nu te-nfunzi în miezul unui crin,
Nu te-ncurca cu fluturi răi în izuri;
Iubitei Ideale, dulce-n crizuri
De șolduri prăbușite-n patul plin
Cu perini și cearceafuri fin boțite,
Nu-i da răgaz. Fă-o să geamă scurt
Și-apoi luată-n biciușc-o vei trimite
Să rupă, pentru borș, mărar adult,
Lobodă mov, morcovi cu țeapă dură
Și pătrunjei ce măduva-ți înmoaie.
Cu un prosop curat șterge-o de zoaie,
Pe muchia plitei pune-o. Ea îndură!
Și chiar îi place sosul să-și unească
Cu cel ce fierbe-n cratița cerească...

Variantă

Satannici cu cinci lindici,
Vin' sufletul să-mi ridici,
Cu cracii, pînă la cer,
Să-mi dai vrajă și mister,
Cu miros de giuvaer,
Din pizda ta cea cleioasă,
Și botoasă, și mustoasă,
Păzită de două buci
Albe, de rămîn năuci
Îngerii printre butuci
Bogați de viță-de-vie
În raiul ce ne îmbie
Sub o blîndă bălărie,
Cînd destinul se înmoaie,
S-o punem de-o fleșcăraie...

SATANA
CE-ȚI LINGE RANA
ȘI-ȚI DĂ SĂ MĂNÎNCI BANANA,
CÎND EȘTI VULVERABILĂ

Cîntec de zvîc și alean În cinstea lui Anton Pann

Eu ce-am fost odată june
Iar acuma-s bou prăjit
La crieri de boliciune
Stau și-ți scriu cracii vrăjit
Unul e o libelulă
Care-n aer trece-n zbor
Celălalt e o pendulă
Ce mișcă prin dormitor
Însă amîndoi mă-mbată
Căci în viața tristă grea
Mi s-a pus pe ei o pată
Ce n-o șterge nimenea
Între ei aș vrea să-mi deie
Moartea capătul la aț
Eu bărbat și tu femeie
Sub cearceaf îmbrățoșați
Fincă nu este pe lume
Miracol minune vis
Decît să iubești în spume
Locu-acela fix precis!!!

Marchizul va intra la ora cinci

Întru amintirea marchizului de Sade

Iubito, divin,
La tine mă-nchin
În genunchi.
Hai,
Fă-mi hatîrul:
Pune-ți sîinii pe-un trunchi
Să ți-i tai
Cu satîrul!

Iubito, divin,
La tine mă-nchin.
Dă-mi acul din păr,
Ochii să-ți scot
Cu nervii oftalmici cu tot:
Zbîrrrn!
Să am de ce să-i atîrn.

Iubito, divin,
La tine mă-nchin.
În piscină
Sînt as:
Pancreas,
Splină,
Glande suprarenale
Șterpelesc printr-un mic orificiu
Aflat între șale,
Fără să las
Nici un indiciu.
Iubito, divin,
La tine mă-nchin.
Luminile să nu le stingi
„În seara răzvrătită care vine
De la străbunii mei pînă la tine“
Și nu ieși
Precum marchiza lui Paul Valéry,

La ora cinci,
Căci te aşteaptă,
Pe ultima treaptă,
În mîna dreaptă
Cu izul
Şi parul,
Marchizul
Emil de Brumarul!

Rumbă leneșă

Ifo-ifo-torontof,
Cînd treci leneșă-n pantof,
Măduvile ne înțapi
Și picioarele-n ciorapi,
Sub pojghițele mătăsii,
Îs băgate-n pizda mă-sii!

Parcă-ai merge cu caleașca,
Legănată: fleasca-fleasca!

Țîța-mpunge în chilim
Rîtișorul ei infim
De ne brusc zaharisim,
Împuțito!

Vino sîmbătă la bal
Să te pipăi personal!

Blestem

Crăpa-ți-ar curu-n două buci frumoase,
Plezni-ți-ar pizda-n patru buze moi,
Femeie, teleguță de mătase
Cu roțile-nmuiate în oloi.

Și fi-ți-ar mutra-n pușcăria dulce
A părului tău galben, revărsat
Ca niște raze lungi ce vor să-și culce
Blînd amintirea soarelui pe-un pat.

Căci mi se rupe-n paișpe de plăcere
Și mi se umflă sufletul de sos,
Cînd pielea ta, prelinsă ca o miere,
Din creștet pînă-n tălpi ți-o ling pios.

Terține pentru Tamara

Iubirea noastră este cu păcat.
Oh, toată ziua stai trîntită-n pat
Ca într-un rai adînc și afinat.

Veșmintele pe trupul tău boghet
Nu ți le pui, ci numai în sipet
Le ții, pe pizdă mîngîiată-ncet.

Papucii de-i încalți, cu chiu, cu vai,
Faci doar doi pași și te oprește-un pai,
Căci iar în pat vii curul să mi-l dai.

Răzbunare

Nu perne moi, ci două cărămizi
O să-ți așez, cu grijă, azi sub fese.
Și nu pe cea mai groasă dintre-omizi
Ți-oi da când cracii falnici ți-i deschizi,
Ci-un strașnic ciocălău cu boabe dese.

Și nu ți-oi săruta ca de-obicei
Sîinii umflați, cu vinișoare-albastre,
Ci cu un brici, pe fiecare-n trei,
Voi despica și porții la căței
Voi face-n cinstea despărțirii noastre.

Iar ochii ți-i voi scoate la sfîrșit.
Și unu-n cur, cel'lalt în pizda tristă
Ți-i voi băga, să poți să vezi, cumplit,
Acele părți ce-atît m-au fericit.
Lindicul o să-ți gîtui c-o batistă!

Și gura ți-o voi umple cu căcat
De urs nedus la umblătoare-o iarnă.
Și-n cap ți-oi pune oala de sub pat
Și-o să privesc cum peste hoitu-ți lat
Tot universul troaca și-o răstoarnă.

Preascumpă Satannici

Te-așteaptă bucurii
Pe care nu le știi
Decît din cărți sau vise,
Cînd coapsele-ți deschise
Îmi vor lipi pe gură
Mustoasa lor căldură
Ce-n rai doar o îndură
Arhanghelii, de vii
Arși pe un rug de rouă...
Închinare:
O, Doamne, dă-ne nouă...

Povestea boiernașului de țară și a fecioarei cu lindic zglobiu

Povestea boiernașului de țară
Și a fecioarei cu lindic zglobiu
Am scris-o pe foiță de țigară,
Trîntit în praf, c-o de păianjen gheară,
Muiată-n sînge vesel de scatiu.

Trăia-ntr-un târgușor cu coropîșniți
Prinse-n țîțîni sub vechi latrine mari
Un boiernaș ce-și da tihnit prin rîșniți
Tristețea și-și punea pe suflet prîșniți
De rouă strecurată prin mărar.

El se trezea în zvon de biblice,
Jiletca fină, proaspătul nădrag
Le îmbrăca și pe cărări propice,
La păpădii zdrobind și la furnice,
Pînă-n amurg umbla c-un zîmbet vag.

Dar într-o zi primi un plic albastru
În timbre mov, peceti de miere roz.
Cu briciul boiernașul cel sihastru
Îl despică și-al vieții lui dezastru
Pornitu-s-a precum un basm frumos.

Căci îl chema fecioara-n flori surpată,
Dintr-un ținut cu iz aliotman,
Rugîndu-l iute-n orice are roată
Să vină cît mai este încă fată
La vîrsta ei de treisprezece ani.

Și boiernașul, luînd bilet la gară,
Călători pe-al liniei fier grav

Și-abia ajuns, oh, grabnica fecioară,
Picioarele își desfăcu, sprintară,
Ca să-i arate himenul suav.

Și, Doamne! iartă-mi gingașele rime,
Ca un destoinic halebardier
Lindicul dalb sări-n cârlionțime
De plete lungi ce nu le tunse nime,
Fiindu-i spaimă a-și tocmi frizer.

Ci dînsu-ngenuncheat smerit în fața
Altarului bombat pe dinapoi,
Gustă din ceașcă-ntîi adînc dulceața
Și bărbăția lui trecu ca rața
Pe apă printre buzele-i apoi.

.....
Și fericiți jucatu-s-au, departe
De lumea rea, rostogoliți pe pat,
Lin desfătîndu-și fiecare parte,
Dar pentru asta un volum aparte,
În pieleță de zmeură legat

Voi scrie, clătinînd condeie grele,
Și-atunci, o, cetitorule, vei ști
Acele lucruri durdulii și frele
Ce se întîmplă-n zori sub păturele
Între îndrăgostiții serafii.

Nevasta tinerică

Motto: *Nevestica tinerică*
Trebuie să nu ți-o cruți,
Ci s-o fuți și s-o răsfuți,
Pe margine de pătuț,
Pînă pizda-n cur i-o muți.

Nevasta tinerică
Îți face baclavale
Și repede-și ridică
În cap ale ei poale

Ca să-i miroși pizduța
Însiropată toată
Și-apoi pe pat, drăguța,
Vrea plată și răsplată

C-o mie de răsfățuri
Și-o pulă pînă-n rînză.
Și-abia ținută-n hățuri
Nechează ca o mînză

Și buze moi desface
La gură și-ntre șale
Și-atît de mult îi place,
Lin, piciorușe goale,

Deși îi este frică,
Pe umere a-ți pune.
Căci, Doamne, ce minune-i
Să-ți fuți mereu în spume
Nevasta tinerică!

Nu mă mai interesează...

Nu mă mai interesează
Ce tristețe am la bază
Cînd sorb lung în vechea-mi urbe
Un borș de fasole curve.
Căci dacă o fi să pier
Am la tine cazier
Cu chimicul pe chiloți
Scris ca să priceapă toți
Hăndrălăii
Și debili
(Pupa-ți-aș sub fînul clăii
Petala zambilii
Și...)
Că-s Poet, scumpi!!!

Scumpi, io sînt tip galant...

Scumpi, io sînt tip galant,
Am în suflet diamant
Din vremea lui Ipsilant
Și nervii alcoolizați
Permanent cu mult nesaț.
De aceea, uite ce-i,
Ți-o fi dat mă-ta cercei
Și chiloți să-ți porți în ei,
Umblînd dulce creanga,
Ca-ntr-un plic
De borangic
Cloș,
Pe-Alexandru Moghioroș,
Fofoleanca.
Căci, dacă mă enervez,
Te învîrt de nu te vezi
Precum ca pe-un titirez
De din zori pînă-n amiezi.
Fiindcă prea ești bestie,
Pupa-te-aș pe trestie
Și mînca-ți-ar pitpalacii
Gura, țîțele și cracii
Ce îi ai
Și nu mi-i dai,
Intra-ți-ar în cur un pai
Ca la oamenii săraci,
Fluture de șapte maci!!!

Poem liric

Iubito, hai să facem peturi
Unul în nasul celuilalt
Și fără multe marafeturi
Să mirosim care-i mai cald,

Mai bun, mai iute, mai ferice,
Mai delicat, mai tricolor.
La tine-i tril de pitulice,
La mine-i urs ce zice: morrrr!

Poem liric (2)

Iubita mea, ce ai, ce am,
De-am pus o pătură în geam
Și ne uităm fix la divan?

Iubita mea, ce fac, ce faci,
De-atât de-adânc chiloți-ți tragi
În jos spre-a-mi da bucele dragi?

Fragedul cufăr

Cam la două-trei săptămîni, mama mă băga cu tandrețe într-un cufăr uriaș. Îmi amintesc zîmbetul ei umed, victorios, însalivat la colțurile vinovate ale gurii, zîmbet ce-i lungea parcă întreaga-i față cînd mă anunța dulce că astfel îmi voi desăvîrși educația de adevărat cavaler. Auzeam scrișnetul fin al zăvoarelor de argint vechi, muzica cheilor în lacătele de aur. Interiorul era de mărimea obișnuită a odăilor mele strîmte, joase. Lîngă un perete aveam culcușul alcătuit din perne umplute cu pufuleț de gîscă, șaluri de lînă afumată, perdele rupte, rufării intime, feminine, mototolite delicat, încleiate nimicitor în suculeț de nedescris al vulvelor palpitînd sub crinoline. Alături, în farfurii de cleștar, cu margini rujate, bucate preparate lasciv de Empampa, camerista durdulie a mamei. Mai găseam lumînări de ceară roșie, parfumate, cărți cu viețile Sfinților Părinți, albume de heraldică, un atlas de anatomie umană cu planșe detaliind pînă la demență configurarea celestă a sexelor. Mîncam, citeam, dormeam, priveam îndelung blazoanele feerice, mă masturbam. Nevoile firești le confiscă un recipient de porțelan trandafiriu. Nu știam niciodată cît voi sta închis. Prezența mea în castel, în anumite perioade, devenea, se pare, indezirabilă. Cînd mi se da drumul, mama, întotdeauna obosită, șovăitoare în mișcări, cu glasul abia șoptit, îngîna rugăciuni interminabile de iertare. Pete vinete îi împodobeau obrajii surpați, gîtul alb, brațele rotunde. Mă obișnuisem. Sufletul meu căpătă, încetul cu încetul, crini, flamuri, coifuri, turnuri, îngeri, lumină. Îndeosebi o nesfîrșită lumină răbdătoare; mănunchi de raze subțiri bănuind, căutînd, pipăind, posedînd puritatea grea, candoarea misterioasă a unei copilării perlate echivoc de lacrima uterină.

Poem epic (1)

Vine trenul. Impiegatul
Părăsește-n grabă patul,

Ia chipiul, ia paleta
Și o lasă-n pat pe Veta

Leneșă și-n pizda goală
Și-n gură c-o portocală.

Ce greșeală, ce greșeală!

Ceasului-i iese limbuța
Din cadran și-i linge puța!!!

Poem epic (2)

Lîngă Fra Fiilipo Lippi
Reparata făcea pipi.

Dintr-o tufă de sparanghel
Se înalță un arhanghel.

Cu privirea pătimașă
Dînsul bate din cravașă:

„Reparata, pentru ce
Nu faci pipi la WC?

Tu ești fată, el băiat,
Lucru e nerușinat!“

Și-atunci Fra Fiilipo Lippi
O fute-n extazul clipei!!!

Poem epic (3)

Reparata ia mașina
Și se plimbă ca felina.

Iată-o vede Adrian
Care este căpitan.

Ea, simțind că e privită,
Dintr-o dată se excită

Și se-oprește. El se-nclină.
Lin pocnește o bășină...

Cîntă muzica-n grădină...

Tamariuška cu șalele ei plate...

Tamariuška cu șalele ei plate
Și găurica curului rotundă,
Cînd o așez, blînd, în genunchi și-n coate,
Capu-și întoarce, limba-i să-mi pătrundă
În gură ca să-mi sugă și salivă,
Nu numai sperma-n fundul alb și harnic.
Îmi e hazna, îi sînt suav paharnic
Și-așa ne-ndestulăm, răi deopotrivă,
Legenda-ne murdară, dar voioasă.
Popou-mi dă, căci pizda e prea largă!
Și-ar vrea și subsuorile să-și spargă
Și țîțele, cînd între ele-o fut cu-aleasă
Grijă să îi țîșnească, grea dulceață,
Roua coaielor mele drept în față!

Jurămînt

Depun, cu mîna pe lîndic, azi, jurămîntul:
Lin să ți-l sug, de-a pururi să-l dezmierd,
Cracilor tăi umflați să le port jugul,
Curul să-ți fut pînă ce viața-mi pierd.
Pizda să-ți fie veșnic, prin floci, plină
De pule de bărbați, coaie să ai
Cîte albine-n roiuri de lumine,
Spre-a le sorbi, sparte-n pahar, c-un pai.
Gura cu buze zăpăcite-n colțuri
De zăbăluțe să-ți cuprindă-n dinți
Rîntășuri parfumate, roua-n boțuri,
Ciorbe de spermă de catîr, fierbinți.
Și să plutești ca lebăda pe ape
Pînă ce pofta-n suflet o să-ți crape!

Petrarca n-a futut-o pe Laura...

Petrarca n-a futut-o pe Laura. Nici eu
Pe tine. Dă-mi talentul, orice nici cînd vom face,
Să-ți povestesc în vorbe. Mă simt un semizeu
Cîntîndu-ți, în neștire, teribilele-ți floace.
Ai gura despicăată de buze care vor,
Nări absorbînd miresme ce numai tu pricepi,
Oh, de cartofi albaștri, violacee cepi,
Ridichi îmbujorate, napi atotzdrobitori.
Iar ochii – Doamne!-n ceruri Apollinaire chiar turbă,
Uită de Lou, războiul îi pare-un dulce fleac
Și dintre nori și îngeri, Guillaume, grav, se masturbă,
Cu sperma lui el umple, evlavios caimac,
Două gamele, găuri de-obuze, Turnul Londrei.
Te-ai mulțumit? Nu mie, ci Dînsului răspunde-i!

Pastel

Motanii n-au nevoie de flanele,
Locomotivele fac pif-paf-puf pe linii
Ferate și iubesc macazuri grele,
Lumina fute dulce-n aer crinii,
Momite-s de dulăi zînele-n stoguri,
La croitorese preaslăvit e tivul
Și cheutorile-n bluzițe. Saci cu droguri
Cară-n spinare fluturi prin tot târgul
Luînd alibi izuri de tei în floace,
Oh, fetele ascund bile de fildes
Ce li s-au dăruit ca să se joace-n
Ceasuri de-amor cînd singurele linge-ș
Sfîrcuri de țîțe mici. Ele-ntre coapse
Păstrează vechi scaieți, chibrituri arse,
Sperme uscate în batiste stoarse...

Jurămînt (2)

Jur pe lindicul tău să fiu destoinic
Consilier municipal al coapsei goale.
Cu polonicul sperma s-o dau spornic
Fecioarelor din deal și de din vale.
Pe stema razelor lățite-n baltă,
Jur să-ți ridic voios cracii pe umeri,
Iubită Ideală, Pizdă-Naltă.
Intrările, ieșirile să-mi numeri
Cînd pragul ți-l tocesc în munci de fraier,
Bou înjugat la simțurile-n țifne.
Jur să-ți dedic fîntîni. Găleți cu aer,
Băgate, să le scot cu apă-n rîvne
De om ce-și dă și sufletul pe-un sfanț
Ținut de tine, în buric, la danț.

Matinală pentru contesă

Satannici cu cinci lindici,
Mi-ar mai trebui și-un bici
Cu sfîrcurile plumbuite,
Să te ardă la copite,
Să-ți rupă din sînii mici
Carnea albă
Cu miros de miez de nalbă
În viața de-acum și-aici...

Marchizul ce-ți linge izul.

Viața la țară

Putrede cînepi mi-aduceau mireasma
Nevestei, mi-o băgau adînc în nară
Pînă la creieri, de-mi sărea fantasma
Futaiurilor dintr-o altă vară,
Cînd îi scoteam între strujeni chiloții
Și o propteam de-un mușuroi de cîrțiți.
Deasupra-ne doar norii dalbi ai bălții
Ne ocroteau plăcerea marei tîrțiți
Îndestulate-ntîi în cur, apoi în pizdă
Și-abia la urmă-n gura-i cu dinți lați
Și limba aspră. Ne ștergeam cu izmă
Creață și foi de brusturi, delicați,
Și ne duceam, sfioși și puri, în casă,
Să bem vin roș, păpînd picior de broască...

De-abia acum mi-e șoapta-mbelșugată

De-abia acum mi-e șoapta-mbelșugată,
Cheag cald de carne-amestecat cu suflet.
De-aceea să-ți scriu limpede mă-ncumet,
Femeie grea de sîni, turlă perlată
În roua dimineții, clipă lentă
Ce mă atinge-n treacăt, ca pe-un stîlp,
Cu șoldurile, drogul meu de mentă
Și cimbrișor. În jur melcii tac mîlc.
E vremea fluturilor fără haine,
Doar în amiezi de raze îmbrăcați.
Vin să-ți strecor, prin somn, crudele taine
Ce nu se spun decît între bărbați.
Ci tu, isteață foc, o să-nțelegi
Din creștet pînă-n cracii tăi pribegi...

Sonetul întocmit cu socoteală

Voi întocmi sonetul cu multă dichiseală.
Chiloți, sutien, furouri, o mie de veșminte
Cărăbănești. Mai dulce exiști în pielea goală,
Fiindcă mătasa-nșală, taftaua-n falduri minte.
Primește-mă-mbrăcată, așa cum sînt, cu bube
Pe piept și pe picioare, oh, linge-le chiar, tristă,
Stoarce-mi cu limba moale puroaiile heruve,
Strînge-mi din coate coaje, păstrează-le-n batistă.
Și-abia apoi aruncă-ți cîrpele de pe tine,
Freacă-ți sînii și curul de carnea-mi putrezind.
E-n mine și un diavol, iubito, și un sfînt.
De-aceea, în amurguri, ți-e-atît de drag și bine
Să-ntingi ca-ntr-o tigaie murdară pofta-ți rea
De-a-mi fi Marea Putoare și Maica Precista!

Ești coaptă pentru pulă ca mărul pentr-omidă...

Ești coaptă pentru pulă ca mărul pentr-omidă.
Să-ți mișc sîmburii-n mațul cel gros de-abia aștept.
Dă-mi, Doamne, fericirea: un trup ce-o să-și dividă
Carnea în două fese și-n mijloc c-un drug drept,
Băgat pînă la suflet (și dincolo de dînsul!).
Albinele au roiuri ce-și strîng mierea în faguri,
Eu, spermă albă, groasă, în clipa-n care mulsul
Mi-l face-n curu-i tandru, Tamariuşka. Pe praguri
De paradis, proptită-n genunchi și-n coate-n preș,
Nu mă mai satur, tulbur cu dragostea mea urbea,
Oh, chiar de voi ajunge de-atît futut un leș,
Vieața-mi curge-într-însa numai și numai cum vrea
Flocoasa-i Ideală, Mlaștina-n Ceașca Dulce.
Căci Ea, de la picioare,-n final, degetu-mi suge...

Sfaturi

Lasă să-ți intre-n Țara Basmelor popoul
Fin despicat în două calde fese
Albe și mari. Stoarce uleiuri dese
Din rouă. Solidifică lingoul
Clipei: ciuperca, fluturele, melcul.
Oprește c-o vergea zefirii-n iarbă,
Izvoru-nvîrte-l și-apoi dulce trecu-l
Zînelor, pizda-n unde să și-o șteargă.
Zdrobește-n mușuroi ou de furnice
Coapte-n amurg. Topește-ți în omidă
Ce ai mai rău. Sudorile să-ți pice
Din subsuori pe pietrele de cridă.
Și nu uita, când ieși din Basm, să-ți iei
Cu tine cracii lungi și sînii grei
Ce-ar da la toți paingonii cîrcei
Și le-ar distruge plasele cu clei,
Iar muștele-ar turba pe bun temei
De-așa bălăngăneală de cercei...

Credința mea-i iubita pe care mi-o fut alții

Credința mea-i iubita pe care mi-o fut alții!
Voi da cu flit prin casă să moară toți gândacii,
Iar dînsa-și va desface și mai cleioasă cracii
Cînd, cîrd de tonți bezmetici, la curu-i stau berbanții.
Nu-n focuri de pistoale sau zdrăngăneli de spade
Mă voi lovi eroic, ci îi voi lăuda.
Ei mă cinstesc! Putoarea în orice găuri vrea!
Le-o dărui să-i topească în gemete gîngave.
Mecanici de mașină-i repară tablăria,
Căci ea îi suge-n grabă, c-o mîna pe volan.
Oh, Doamne, dă-mi odată și-odată bucuria
De-a fi sodomizată de-ntregul mediu-urban.
Atunci tot municipiul, poetul lui fiind,
O să-l împrôsc în sperma ce-așteptă de-atît timp!

Tamaretă

Ții minte cum treceai pe lângă mine
Cu fesele aprinse de rușine
Și genele lăsate dese-n jos,
A taină, sub rimelul mocirlos?

O, lujer lacom, muguri dulci dai minții
Cînd îmi apari din razele oglinzii
Ca să-mi înclei și sufletul, și gura,
Și floarea vieții lin să-mi dai de-a dura
La mine-n casă, unde fierbe apa
Paharului ce-și zbate-alene pleoapa...

Răzbunare (2)

François Villon, François Rabelais
Nu știu în curul tău ce e,
Decît doar Îngerul Emil Brumaru,
Cînd o să-ți bage-ntr-însul parul
Precum Vlad Țepeș și în vîrf
Îți va slăvi frumosu-ți stîrv!

Acum, cînd mi s-au scos c-un clește dinții...

Acum, cînd mi s-au scos c-un clește dinții
Și nu mai pot țipa la cioflingari,
De-ajuns mi-e luminișul cald al minții
Unde plutesc alene fluturi mari.
Nu meriți nici un rînd, de-aceea-ți scriu:
Tu meriți pula unui bidiviu
La tine înhămat ca la șaretă,
Iubita mea gingaș dezblehuetă!
Și nici prăjiturele pe carton,
Ci-o laudă à la François Villon,
Oh, curul să ți se descrie bine,
Ca unei pițipoance pîrtoștine;
Ce fel de drugî îți trebuie-ntre craci,
Dacă există-n el atîția draci?

Mărturisire de credință

Eu nu mă șterg la cur precum Rabelais
Cu un boboc de puf, ci chiar cu-azurul
Africii-n care o Sahară e
Și s-au bătut Englezul și cu Burul.
Căci sînt deștept de pic! Știu geografie,
Istorie, științe naturale.
Eu nu mă șterg la cur c-o păpădie,
Nici cu o bidinea, nici cu pîrjoale,
Ci cu melancolie-mi cern abisul
Și-mi vād de treaba mea, adică scrisul.
În rest: Paștele mă-sii și vascrisul
Celor ce-mi scurmă, ca-n căcat, cu botul, VISUL!!!

La o zarnacadea din Berezlogi

O, scoate-ți rochia un pic,
Să te descriu exact cum ești:
Cu țîțele căzute-n cești
Și cearcăne pîn' la buric.

Cu părul negru, plin de lindeni,
Ajuns la noada de zăpadă;
Umerii lasă pretutindeni
Îngeri tîmpiți de somn să cadă.

Gura ce are dinți și limbă
Și buze gata-i de masacre,
Purici fanți pe corp se plimbă
Înfășurați în mantii acre.

Și atîrnînd de canapele,
Cînd copti de-amor timpul ne papă,
Parfumurile tale rele
Dau din picioare ca o iapă!

Camera dreptunghiulară

În camera mare, dreptunghiulară, cu ferestrele abia zărindu-se n zidul gros, cele două femei uriașe s-au așezat față în față, pe vine. Picioarele zdravene (carne umplută cu lemn de mesteacăn) sînt depărtate destul de mult pentru a-și putea privi cu atenție vulvele umflate și negre. În spate, fustele-s ridicate victorios, lăsîndu-le fesele strălucitoare în plină lumină. Sub ele au două platouri ovale de porțelan. Cu zîmbete largi, proptindu-și mîinile de genunchii rotunzi, se cacă silențios. Fecalele lor sînt blonde, aburesc îmbietor, au consistența vîrtoasă a unui aluat de cozonac bine crescut. Neștergîndu-și orificiile anale, se scoală, nesățioase, febrile, își schimbă locurile și iată-le acum mîncînd, așezate în patru labe, mereu față în față, fiecare excrementele celeilalte (o, ce simetrie!), fără să se ajute de degete. Apoi, după ce au terminat acest prînz straniu și fermecător prin impudoare și sinceritate, se ridică și cu buzele îngălbenite de rămășițe, se sărută prelung pe gură, pipăindu-și una alteia fesele prin stamba fustelor decolorate...

Iubita ideală se cacă (1)

Motto: *Dar Celia, Celia, Celia se cacă.* (Swift)

Ce cald e acum în latrine!
Iubito, cu fusta în cap,
Surîzi precum blîndeze zîne
Cînd bucele-ți dalbe se crap'

Adînc, bîzîite de-o muscă
Ca-n vechile, grele scripturi.
Oh, scîndura moale se uscă
Și lasă prin dragi crăpături

Un soare topit ca o miere
Să curgă-n băltoace pe jos.
Din curul tău viu de muiere
Pogoară-se Duhul Vîrtos!

Ci nici nu ți-l ștergi cu hîrtia,
Căci, iată! heruvi porumbaci
Străbat, plini de pene, tăria
Și-ți ling locul sînt dintre craci.

Iubita ideală se cacă (2)

Motto: *Dar Celia, Celia, Celia se cacă.* (Swift)

Ce cald e acum în latrine!
Iubito, cu fustele-n cap,
Surîzi de pe-un mic tron de zîne
Cînd bucele dalbe se crap'

Adînc, bîzîite de-un înger
Ca-n vechile, grele scripturi.
O, scînduri topind în răsfrîngeri
Subțirile lor crăpături

C-un soare prelins pîn' ce piere-n
Băltoace de aur pios.
Din curul tău sfînt de muiere
Pogoară-se Duhul Vîrtos!

Ci nici nu ți-l ștergi cu hîrtia,
Căci, iată! heruvi porumbaci
Străbat, plini de pene, tăria
Și-ți trec, devotați, printre craci.

Ferfană

Tuto ce-ai putut să-mi faci
Mi-ai luat inima-ntre craci
Și nu vrei să-i mai desfaci

Mi-ai luat sufletu-ntre șale
Albe să mi-l plimbi agale
Sub fustane siderale

Mi-ai luat mințile-ntre țîțe
Mi-e capul plin de tărîțe
Viața mea-ntreagă un pîrț e

Și mi-ai luat mi-ai luat mi-ai luat
În covată cu aluat
Să-mi frămînți trupul spurcat

Și mi-ai pus mi-ai pus mi-ai pus
Drojdioara lui Isus
De m-am ridicat în sus

Să-ți privesc curul din cer
Durduliu pe-un lăicer
Și nimic să nu-ți mai cer...

Fată-naltă, crin de baltă

Nu trebuie să-ți umilești făptura
Dacă în suflet ai gândac de preț.
Și nici prin rouă să te dai de-a dura
Spre șanțu-adânc al crudei dimineți.
Și nici să-nțingi cu sfîrcuri tari de țîțe
În vechi tigăi unturile slăjite.
Acelaș vis în spuma lui ne-nghite;
Iubirea noastră,-n MARI GRĂDINI, un pîrț e!
Întruna vom tînji unul la altul
Ca doi serafi ce-aripile-și ating,
Spurcați de-a pururi, priveghind înaltul,
Cînd tălpile lui Dumnezeu le ling.
Ce groaznic îți poți bate joc de tine,
Rostogolindu-ți trupul alb prin tine...

P.C. (post-coitum) „tine“ din ultimul rînd, în sens de „pămînt“.

Voroava sufletului meu

Ia-ți Iubita, pup-o-n cur
Ca pe-un fagure de miere
Ca să-i faci ei o plăcere
De fecioară și muiere
Cînd nu-i nimeni împrejur...

Preascumpa mea contesă de bucluc

Ești dulce ca un paj.
Și-n albiu tăi obraji
Și-n fesele rotunde
Un dor adînc se-ascunde:
Din raze, ca din drugi,
Lumina să mi-o sugi
Încet, pînă la greață;
S-o mesteci cu dulceață
Și s-o înghiți pierdută
În pofta ta de ciută
De-a fi de-un cerb futută...

Eram ascet, beam oranjadă...

Eram ascet, beam oranjadă
Și lapte crud de bibilică.
Oh, între lenjuri de zăpadă
Aveam o puță mică, mică,

Deși femei cu coapse grele,
În deșuchetă stratagemă,
Îmi fin brodaseră-n perdele
Pizda lor mov ca pe-o emblemă!

Și-mi fluturau pe casă steaguri
Cu sîni pictați pe pajiști dese,
Iar servitoarele, din praguri,
Îmi arătau mănoase fese...

Elogiu

O, sîni de geniu!
Globuri de smirnă tare-au fost purtate
De corăbierii dintr-un alt mileniu
Spre-a le putea abia acum din bluză scoate...

O, cur împărătesc!
Ligheanul de cleștar îl înconjoară
C-o rouă bleu în care ți-l clătesc
Doi îngeri orbi ca ochii să nu-i doară...

Discurs pentru deschiderea anului școlar

Elevi cu unghiile murdare
Și cu dezordini grave-n inemi,
Ce desenați pe garduri pule
Și pizde, ne'nțelegeți de nimeni,

Voi, fumătorii din closete,
Veșnic căzuți la matematici,
Cu visurile-n debandadă
Pe globii ochilor extatici,

Înzăpeziți de vreo femeie
În sîni rotunzi ca Polul Nord,
Sarcastic rași în cap cu briciul,
Cu absolut nimic de-acord,

Ieșiți din datele fixate
Pentru examene și teze,
Și plini de cretă și cerneală,
Fără ca nota să conteze,

Intransigenți, în timpul orei
De Puritate și Candoare,
Ucideți-vă profesorii
Cu rechizitele școlare!!!

Întru amintirea lui Costache Conachi

Coniță dulce, cînd te caci,
Ai vrea și-o pulă-n gît să-ți bagi;
De-aceea stau în fața ta
De-a pururi spre-a mă descheia
Blînd la prohab ca să mă sugi
Pînă ce măduva-mi usuci.
Apoi, după ce-ai terminat
De supt, din propriul tău păcat
Prinzi a gusta și-a savura:
Căcatul tău cu sperma mea.
Și nu te-oi șterge între buci
Căci pula-n cur ai vrea să-mbuci,
Lin clefăind în buze roz
Ce amîndoi din noi am scos:
Eu pe din față, tu prin dos,
Cînd nu e nimeni împrejur:
Eu din trei coaie, tu din CUR!!!

Fusta patriotică

(Auzită)

Roșu, galben, azur:

O fustă

Pe cur

Lunecă!

Distih extatic

(Auzit)

Dumnezeule, ce cur!
Și ce liniște-mprejur!

Cîntec pentru Satannici

Ești ca o cupă grea de carne
Din care sorb neîntrerupt
Rouă mustoasă ce mi-adoarme
Îngerul trist de-atît futut.

Și-mi pierе sufletu-n plăcerea
Hranei ce-mi dai, femeia mea
Prelinsă fragedă ca mierea
Peste-un destin de catifea.

Și-s ocrotit moale de-alarme
De trupul tău în coapse rupt.
Ești ca o cupă grea de carne
Din care sorb neîntrerupt...

Te călăfătuiesc precum pe-o navă...

Te călăfătuiesc precum pe-o navă,
Dar nu cu cîlți și păcuri, ci-n dantele.
Astup dragi crăpături, borți infidele,
Eșarfe bag în găurica-ți bravă.
Am grijă, sub mătăsuri, de catargul
Minuscul al bărcuței de salvare.
Treaz, vînăt, zvîcnitor, mai mare dragul
Mi-e să ți-l pup ca să înfrunte largul
Feselor, valuri moi de carne albă,
Cu-acel vîrtej feeric ce-mi absoarbe
Sufletu-n vrăji. Vai, clipa mi-ar fi calpă
Fără duiosul mîl ce-mi dă dezmățul
Călătoriilor în zări ce-abia acum le-nvățu...

Cînd roua o mîncam cu furculița...

Cînd roua o mîncam cu furculița
Din loboda porcească-n farfuria
Zorilor, zurgălăi cînta oița,
Flageolot sufla fin pădădia.
Dar instrumentele iubirii erau: sîrma
De telegraf întinsă între stîlpii
Căii ferate, șanțul suind rîma
Spre pîntecele tău pe carnea pulpei.
Plus stogul de strujeni călcat pe clape
De raza lată a după amiezii.
Zăceam sătui: case c-obloane trase.
Nuci de cristal în ele-și mișcau miejii
Și-nmiresmate se duceau de-a dura,
Lăsîndu-ne triști, limba să ne-mpută gura...

Scrisoare pentru Tamara (1)

Tamy, sînt mîhnit profund:
Pîn' și fluturii se tund!
Înțeleptu-i, înțeleptu-i
Să razi fulgii de pe pieptul
Îngerilor cu o lamă?
Pubis, pizde dulci de damă-s
Făcute precum velina
Hîrtie de Jap sau China!
Lasă-ți lațele să crească!
Dintre craci ne cotopească
Flocii tăi cleioși în valuri,
Izbindu-ne-n idealuri
Sufletele noastre-amare.
Zulufii și cîrlionții
Vrem să-i ronțăim cu toții.
Chica de la subsuoare
Are-un iz de sfîntă boare,
Lin cădelnițînd mărare,
Cînd te dai pe îndelete,
Sprijinită de perete,
Genele-ți curgînd în plete...

Scrisoare pentru Tamara (2)

Zînele, de săptămîni,
Din rouă freacă smîntîni
Între coapse și-ntre sîni.
De aceea nu abdic
La lîndic pentru nimic,
Deși mă cuprinde frica;
Trece, trece trăsura,
Flacăra-și fute surcica,
Cade clipa, ziua, anul,
Loboda-nfundă burlanul,
Mi se fîlîie-n amurg
Îngerii care-mi parcurg
Creierii și-ncet se scurg
Ca sîngele, prin urechi
Și prin nări pe ziduri vechi.
Iată, noaptea-n iad s-a dus,
Stelele-s cu cracii-n sus,
Căramida, căramida
O pipăie-n zori omida...

Caut să-mi scot din suflet murdăria...

Caut să-mi scot din suflet murdăria,
Mlaştina creierilor s-o usuc.
Muşte-necate-n aer, lepra, rîia:
Din mine curg ca apa prin uluc.
Burlanele la colţ de gînd rău, muced
Bolborosesc leşii în puţuri vechi.
Ca floarea de pe-un borş stricat, din cuget
Poftele-mi rele le arunc. Din strechi
Trag fluturii, momesc epilepsia
Melcilor graşi, le-o scot cu ierburi tari.
Crinii lăţîţi de-amor cît farfuria
Îi gîtui şi-i dau pradă la ţînţari
Să-i sugă-n trompe; de polenul putred
Îi scutur... Iarăşi să fiu pur mă-ncumet!

Cîntec naiv

Îmi este-un somn de zile mari
Lăţite peste calendar

În franjurile de duminici.
Cu vise, suflete,-ţi cumineci

Pofta de-a ţine-n braţe strîns
Curul nevestei, pentru lins,

Şi să te-mpotmoleşti în rouă
Oh, într-un veşnic şaizeşnouă!

Mi-s vorbele vrăjite să creeze...

Mi-s vorbele vrăjite să creeze
Vîrtejuri în jumări, jandarmerii
De ciuboțica-cucului, teci dese
Iubind boaba fasolelor tîrzii,
Fîntîni futute fin de cumpeni, raze
Întortocheate într-un soare cub,
Craci adormiți pe margini de pervaze
Ce sufletul și cugetul ni-l sug
Cînd se trezesc, obida pălămidei
De-a nu fi laur pentru geniul Dante,
Crăițe-n coji de nuci, vechi diamante
Topindu-ne de vii pe cît de-avidă-i
Pofta lor rea. Și-n pajiștea rotundă,
Ceașca-havuz țîșnind ROUA BURGUNDĂ!

Ce mi-a spus prin somn iubita

Iubitule, mi-ai spus, dă-mi mădărînga
Să ți-o preling prin degetele-mi fine
Ca pe un flaut unde îngeri plîng a
Sosuri de poftă, faguri de rușine.
Soarele-i putred, razele scot triluri,
Fluturii rag în tufe, ruguri frig
Mure de carne, nuferii trag mîluri
Din iazuri și le fac suav covrig
Cu marmeladă, fierb zăcuști paingii
Și, legănîndu-le-n hamac, adevaresc
Zîne ce-ți rod cu dinții creți în gingii
Sufletul crud. Poet dumnezeiesc,
Tu-mi dăru *Aerul*, frageda *Apă*,
Pîlnii de *Foc*, *Pămînt* ce pizda-mi crapă!

Sumarul celor zece povești nescrise

1. Povestea tîrfuliței ordinare

Care purta înfiptă-n cur o floare

2. Povestea tristului marchiz

Cu buze negre, ochi umizi

Scrisă cu rîme pe oglinzi

3. Povestea firului de ață

Și a lindicului de țată

Sculat de dis-de-diminează

4. Povestea pulelor de cal

Cărate-n spate de-un hamal

5. Povestea unor disperați

Ce fut căței din Galați

6. Povestea searbădului fus

Și a soției lui Dreyfus

Ce sta-n amurg cu cracii-n sus

7. Povestea fetelor sfioase

Și-a cifrei nouăzeci și șase

8. Povestea jucătoarelor de poker

Ce-au fost futute-n cur de-un cîine cocker

9. Povestea celor trei lindici

Care-au jucat c-o pulă bridge

Într-o tavernă din Cambridge

10. Povestea bravului lindic
Ce-a-nvins balena Moby Dick

Aud că împotrivă-mi sînt iar plîngeri

Aud că împotrivă-mi sînt iar plîngeri.
Și ce-i dacă-mi dospesc în tăvi aluaturi
Vîrtoase-n cur ca pofta să mi-o satur
Și-n străchinile mele-i borș de înger?
Doar chiflicită-n vis steaua îmi place
Pe cerul gurii-n chip de murătură.
Arhangheli transpirați sarea-mi procură,
Pe-aripi cristalizînd-o. Poloboace
De-amor am ce din draci vii se extrage.
Bolnav și gras, în seamă nici vă bag.
Voi arbora, trîntit între vîzdoage,
Al nevinovăției mele steag.
Și-n ceas oprit, voi lăuda cum doarme
Cracul tău alb, greu minutar de carne.

Din periodice

Cîntecel (1970)

O Cuchi Cuchi Cuchi
Se duce duce duce
Vieața noastră-n muchii
Nostalgice de cruce

Degeaba cade roua
Degeaba prin closete
Elevele de-a noua
Nu vor să fie fete

Degeaba trandafirul
Și fluturii rîd galeș
Pierdut pe veci e firul
Sînt trist ca Petru Rareș

Ce n-are nici condiții
Și nici dovleci de seamă
Și tremurul codiței
De mîță nu-l mai cheamă

O Cuchi Cuchi Cuchi
Se duce duce duce
Vieața noastră-n muchii
Nostalgice de cruce...

Madrigal (1970)

În preajma ta plutește o aromă
De strugur bun motani amabili torc
Pe umerii tăi leneși de stăpînă
Luminile vin line și se-ntorc

O ceașcă ce-o ridici e mai adîncă
Și perna de sub cap mai moale e
Și geamul ce-l deschizi după amiaza
Curge-n perete cald și limpede

Iar ușile trîntite au miresme
Rămase de la tine pe alămi
O rochia ta galbenă arunc-o
Și c-un surîs cheițele predă-mi...

Scrisoare (1977)

La ce Șerban, la care Foarță
Să-mi mai descriu tristețea mea?
Mi-e sufletul precum o scoarță
De op tratînd despre lalea,

Lalea cu ceapa otrăvită
Ca inima unui baron
Ce părăsit de-a sa iubită
Pleacă spre Africa-n balon

Și-acolo, într-o oază pură,
C-o carabină tip Flobert
Împușc-un palmier în gură,
Se-ntoarce și-l mănîncă fiert

În vechiul său castel cu stafii
Subțiri prin aerul vîscos,
Înconjurat de blînde mafii
De fluturi ce îi cad în sos...

Scaiete mov

Floare grea, scaiete mov,
La cine să mă mai rog?
Frunzele dospesc în plop,
Crinii veștejesc în stog,

Melcii cară ziduri vechi
De case topite-n aer,
Fluturii, rele perechi,
În lumină se încaier,

Nu a dragoste. Și-s rob
Clipei ce ne face zob.
Floare grea, scaiete mov,
La cine să mă mai rog?

Cîntec naiv

Povara unei mari căpșune
O vom căra în roaba tristă.
O, te-am mușcat atît de tare,
Pune-ți pe sfîrcuri o batistă

Ca să se piardă-n umezeală
Urma cît numai o petală
Căci s-ar putea să te observe,
Cînd o s-apari în pielea goală,

Pisicile ce dorm la umbra
Dovlecilor cu nasu-n blană.
Pe linia ferată trece
Un vagonet prin ziua vană,

Se-aud gălețile-n fîntînă
Cum se lovesc de broaște verzi.
O, Reparata, vino iarăși
Sutienu-n infinit să-ți pierzi!!!

Zbunghi-Zbunghi ia-mă-n unghii

Îți știu trupul pe de rost
Ca și cum prin el am fost
În zilele fără post

Eu exist tu mai exiști
Printre bolovanii ficși

Ți-am dat sufletul întreg
Rochia să ți-o dezleg
Din nasturi și cingători
Ca să poți și tu să zbori
Goală-pușcă printre nori
Să-ți sară din subsuori
Miresmele ca din flori

Dumnezeu viața ne-o scaldă
În lumina lui smaraldă
Nu-ți mai ține curu-n ladă
Când ți-e ferfeneaua baltă...

Rugăciune laică

Doamne nu mă părăsi
Ia-mă-n miezul de lumină
Al soarelui și ți-oi fi
Rază îndulcind rășină

Pe trunchi moale de femeie
Lin topindu-i-o în suflet
Ramurile să se-ncleie
Între ele-n cuibul umed

Și s-o bată frunza-n carne
Pînă o să-i cînte sîinii
Fluturii să se răstoarne-n
Luciul unghiilor mîinii

Cîtu-i roua preț de-o zi
Dată-n clocot și-n suspine
Doamne nu mă părăsi
Ia-mă-n miezul de lumină

Portretul artistului la maturitate în luciul unei cizmulițe franțuzești

Cecilia, o-ntreagă Franță
E-n cizmulița ta de lux.

De-aș fi ministru de finanță,
Ți-aș dăruî castele brusc
Și ți-aș împodobi caleașca
La spițe-n trandafiri feroci,
Însă mi-e sufletul ca fleasca,
Viața mă arde la bojoci
Și-mi pier, Cici, pier, pier
Destinul pe un drum îngust,
Nici mirosul de la muiere
Nu știu cu nara să-l mai gust,
Roua-i plesnită, crinul zace,
Hai să mîncăm batog, somon,
Amurgurile prind caimace,
Bărbații zic bonjour-pardon...
Dar asta n-are importanță,
Sub fusta-n flux și în reflux,

Cecilia, o-ntreagă Franță
E-n cizmulița ta de lux!

Groaznică este crima mea

Groaznică este crima mea de astăzi
Te-am sărutat fără să știi
Nu te mișca nu te mișca
Ești prinsă în lanțuri de pădăii

Fluturii sînt priponiți de-o ciupercă
Degeaba încearcă să zboare spre tine
Nu te mișca nu te mișca
Ești țintuită-n rubine

Ca un ceasornic de carne pe iarbă
Minutar secundar picioarele tale
Nu le mișca nu le mișca
Înțepenește-mi viața în șoldul tău moale

De-aici începe...

Piatra pe care o arunc spre tine se preface în fluturi
Fluturii care năvălesc spre tine dispar în lumină
Lumina care trece prin tine se transformă în îngeri
Îngerii ce să facă și ei li-e teamă să se prefacă
Rămîn fără aripi își scapă-n bălți nimbul cald
Vine un șoarece plin de făină și-i îmbrîncește
Se trezesc iar adorm se trezesc iar adorm
Tu le pari o fîntînă despîcată de-un crin enorm
De-aici începe poezia scrisă anume ca s-o citești
Pentru-a putea să străbați c-o vergea de cleștar
În mînă printre ciuperci otrăvite nesfîrșite povești...

Cîntecel de gară dulce

Dacă vrei să mă iubești,
Vino-n gară la Belcești
Căci te-aștept cu trei calești.

Prima o să-ți poarte trupul
Pe care la noapte rupe-l
Fără nici un pic de scrupul.

A doua, cea mai ușure,
C-un cal pag și roata-n mure,
Rochia o să ți-o fure.

Iar în ultima caleașcă
Voi sta eu, suav și flească,
Bîndu-ți sufletul din ceașcă.

Cîntec naiv

Dulcea mea prietenă din rouă
Lasă-mă să-ți fiu prieten lin
În lumina caldă care plouă
Sufletul tău moale ca un crin

Fața să ți-o mîngîi trist cu fața
Mîinile cu mîinile să-ți prind
Cînd sporește-n ceruri dimineața
Rana grea căzută pe pămînt

Cu sărutul carnea mi-o-mblînzește
Lepădat am fost și m-ai găsit
Prietena mea blîndă din miresme
În povestea fără de sfîrșit...

Azi e senin și este nouă

Azi e senin și este nouă
Ieri a plouat și a fost opt
O Doamne-Doamne dă-ne nouă
Un ou de porumbiel răscopt
Să-l ducem fără nici un moft
Drept dar kaștoacei noastre-n rouă
Azi e senin și este nouă
Ieri a plouat și a fost opt

De ce Duminicile-mi scapă
Cînd bate toaca printre sfinți
Îngerii mei se uită-n apă
Și-apoi aripile-și adapă
Pînă ce nimbu-n cap le crapă
Tu ai craci lungi și sîni fierbinți
De ce Duminicile-mi scapă
Cînd bate toaca printre sfinți

Plutesc iar clopotele-n dungă
Trase de-un flutur zăpăcit
Iubirea-n pat o să te-ajungă
Într-un amurg cu raza lungă
Și sufletul o să-ți împungă
Chiar dacă-n perne l-ai ferit
Plutesc iar clopotele-n dungă
Trase de-un flutur fericit

Căci melcii au pornit spre tine
În marș forțat prin bălării
Poți să te-ascunzi tu cît de bine
Coarnelor moi nu li-e rușine
Trupul să-ți pipăie-n rubine
Spuma să-ți scoată din suspine
Ei o să-ți intre-n pălării
Căci au pornit șirag spre tine

Un marș cleios prin bălării

Și-acum se cade să se-nchidă
Acest flămînd poezioi
Din vînt se-ncheag-o cărămidă
Crinii clocesc groasa omidă
Tîrîță pe pereți de cridă
Umflată-n sticle cu oloi
Ci-acum se cade să se-nchidă
Acest gingaș poezioi
Pe care-l vei citi avidă
Din nou în marmelada vidă
A clipelor stoarse-n puroi
Și a furnicii-n mușuroi...

Da, mi-au crescut pe umeri aripi albe

Da, mi-au crescut pe umeri aripi albe.
Nu-ți fie teamă, nu-s cu fulgi de înger,
Ci numai, vai! dorințele-mi prea slabe
Ce-n altfel chip nu pot să se arate-n
Lumina crudă: ne-mpliniri și plângeri
De-adult ajuns la capăt de odaie.
De-acolo nimeni roua nu-mi mai scoate
Din ruginitele găleți cu zoaie,
În oblojeli cu foi moi de patlagini.
Ci dă doar pagini de cărți vechi, doar pagini...

Calda mea prietenă cu îngeri

Calda mea prietenă cu îngeri
De o parte și-alta a iubirii
Lasă-mă s-aduc azi multe plângeri
Cum că tu te porți mai crunt ca zbirii

Sufletu-mi ucizi ca pe furnica
Și-mi împleticești între moi plete
Cîtu-i de-ndelungă ziulica
Vorbele-mi sfioase și încete

Dulcele mi l-ai tăiat cu-amarul
Nu mai pot țigarea cu amnarul
Să-ți aprind fiindcă mă iei cu parul

Și-mi arunci în cap cu plăpumi grele
Ca și cum iubit-ne-am sub ele
Apoi mă pictezi cu bidinele...

Pacoste

Au căzut peste sufletul tău ca o pacoste
Cuvintele mele de bucurie și dragoste

Să-ți laude mâinile ochii și pletele
Am trimis către tine îngerii cu cetele

Mi-am rînduit pe-ndelete toți melcii în șiruri
Războinicii fluturi îți vor lua grele biruri

Ciupercilor chiar le-am umflat pălăriile
Să te salute-n păduri cînd treci mîndră cu miile

Și din mușuroaie în mușuroaie furnicile
Vor mișuna aranjîndu-ți spre forfotă clicile

Căci au căzut peste sufletul tău ca o pacoste
Cuvintele mele de bucurie și dragoste...

Tot despre îngeri nătăfleți

Îngerii nu ne-nțeleg pe deplin.
Acesta li-e dulcele, veșnicul chin.

Ei simt cum se mișcă pe trupul tău razele
Deși stai cuminte. Ți-adulmecă frazele,

Ba chiar le și pipăie ca pe mari fructe
Ce-atîrnă în aer, din gura ta rupte.

Veșmîntul lăsat li se pare Izvorul.
El pîlpîie străluminîndu-ți covorul.

Și vin să-și adape plăcerea dintr-însul.
Dar brusc îi oprește-o uimire: e *Plînsul*.

Și vor să-și împace c-un fluture prînzul;
Din nou îi lovește ceva: este *Rîsul*.

Și-atunci se îndeamnă blînd unul pe altul
Să plece de-aici... Iar s-ocupe Înaltul...

Tulburul domn

Tulbure domn al zilei marți,
Vrei orele-ntre noi să-mparți?

Doar trei îți cer. Cele mai largi.
În prima plimbu-mi melcii dragi.

A doua – roua-n cheaguri strâng.
Și-n ultima adorm adânc.

Iar douăzeci și una, blînd,
Tu să le umpli pe pămînt
Cu crini căscați spre fluturi grei.

Tulbure domn al zilei, vrei?

Tu ai nevoie de cuvinte calde

Tu ai nevoie de cuvinte calde,
De fluturi uzi de rouă, să-și usuce
În soare-aripile. Ți-e dor de-un mal de
Rîu plin cu flori, și lintiți, și lăptuce,
De popîndăi ce umblă-n zori cu șoalde,
Rostogolind prin iarbă moi smaralde,
Și seara de paingi cu pînza dulce
În care sufletul să ți se culce,
Sătul de mormoloci, umflat cu bulce,
Blînd ocrotit sub baldachin cu falde
Ce-acopăr tainic poftele năuce
Tot încercînd coapsele vii să-ți scalde.
De-aceea Puck în plic alb îți aduce,
Pe-o filă galbenă, cuvinte calde...

Sonet laic

Doamne, părăsește-mă cu grijă.
Lasă-mi fragezi fluturii în aer
Să-i privesc, stufoși, cum se încaier
Pentr-un crin căscat de-o jună tijă.
Și mai poartă-mi sufletul în cană,
Moale-amestecat cu apa rece,
Către-amurgul mare cât o rană
De după amiază grea ce trece.
Și-ți voi fi, și-n iad, și-n rai, blînd oaspăt
Ce nici o dorință nu-ți înfrînă,
Lăudîndu-ți vecinic trupul proaspăt
Și-adormit, în norii calzi, pe-o rînă.
Căci te-aș cam strivi, trist, într-o doară:
Omiduță-omidă-omijoară...

Rugăciune

Doamne, poate e-o greșeală
Că-ți mai rup lumina albă
Cu trupul murdar de boală
În după amiaza calpă,

Amînat moale prin uliți
De-o mireasmă de femeie.
Roura, Doamne, îndură-ți
Sufletul să mi-l înțeleie

Într-un miez rotund de nalbă
Ce petala-n rai și-o duce
Fără chin și fără grabă,
Să-ți rupă lumina dulce...

Cîntec naiv

Mergeau pe-o cărare subțire
Cu tine mari fluturi în jug
Lăsați ca un fel de-amintire
A soarelui stins îndelung

Și strîmte șopîrle-n corsete
Verzui cu fireturi de-argint
Și îngeri voioși printre plete
Mereu încîlcindu-se blînd

Și-un crin cu peruca albastră
Trimis din Castelul de Franj
Să-ți spună timid: Dumneavoastră
Doriți fix pupată-n obraji?

Rugăciune laică

Doamne, părăsește-mă!
Roua-n jgheaburi mi se strică
Fără îngerul de-amiază;
Lasă-mă să-mi fie frică

Dac-aud, des, tropăitul
Viermilor pe-o scîndurică.
Doamne, părăsește-mă,
Lasă-mă să-mi fie frică...

Micul testament (Opt strofe deteriorate) (1989)

1. În una mie nouă sute optze's'nouă,
De-ntîi februarie,-ntr-o zi de miercuri,
Iubita, dîndu-mi cincisprezece ouă,
Mi-a zis rîzînd: Ai grijă cum te strecuri
Prin viață, oare n-a sosit momentul
La cei cincizeci de ani bine-ndesați
Să-ți întocmești în tihnă testamentul
Așa cum fac bărbații ce-s bărbați?

2. Deci m-am pornit a scrie trist și tandru
Cu pixul, cu creionul, cu stiloul,
Ba chiar cu creta ca și copilandrul
Ce desenează pe un gard cum boul
Se suie delicat pe a sa vacă
În lunca verde ce străluce-albastră
Și-i rage în ureche, ca să-i placă,
Cîntece dulci de-mpreunare vastă...

3. Las ciobul de sifon sfînt în pantoful
Lalelei Cucurlat, pe-Alecsandri,
În demisolul unde cade oful
Perdelelor de-amor portocalii,
Și-obiectul douăjdoi, și-o furculiță,
Și-o lingură de lemn pentru mîncat,
Și un motan de cea mai veche spiță
Ce-i va sări, pe geam, direct în pat.

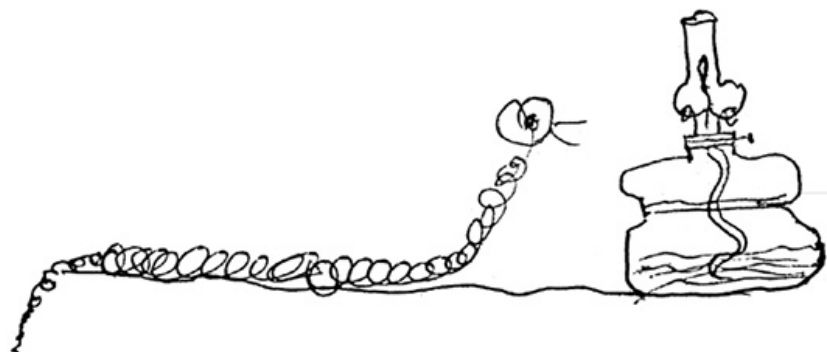
4. Tot ei îi las și dintele din față
Ce în curînd în ceașcă o să-mi cadă
Cînd ceaiu-l sorb bolnav disdimineață.
Nu-i alb ca o bucată de zăpadă
Dar nici gălbui ca-n oal-un pipi strașnic
Făcut de dînsa după ce-a băut
Șampanie și-apoi sloboade pașnic,
Ștergîndu-se cu fusta la minut.

5. Și mai adaug sfecla cumpărată
În hală, într-o simbătă de vis.
Era atît de sobru îmbrăcată,
Încît nici s-o sărut nu mi-a permis,
Ci am vorbit despre copilărie
Și, cînd am vrut să-i pun mîna pe nas,
Chiar a fugit... ori mi se pare mie
Că aștepta pe un gagiu mai gras.

6. Și-n zi de luni, solemn, în crîșma Scala
Gablonțului de-amor tainic (un rulment
Din RDG!) i-l dăruie cu sfiala
Celui ce moare și surîde lent,
Și-n străzi dilii, sub cer bombat în stele,
De ziduri, de copaci și de statui
Proptită,-i pun pecetea gurii mele
Și îi închid trecutul amărui

7. Ca într-un cufăr. Pot să plec, tot fragă
Și forfota-n tăpșane lipăind
Femeia mea va ține o vîzdoagă
La tîmplă-i c-o plăcuță de argint,
Semn că-mi așteaptă roua spermantină
De dincolo de scînduri de coșciug.
Căci n-o să fie, cred, nimeni de vină
Din cînd în cînd la ea dac-o să fug.

8. Și îi va place, sînt atît de sigur,
Să călărească, plină, un schelet!
Destin, ai grijă ceara să ți-o picuri
Din sfeșnice pe sînii ei încet.
Și n-o uita, adu-i în gîndul serii
Muzica-n valuri frînte-n plescări
Atunci cînd la smîntîna dezmierdării
Se-mproașcă-n suflet lapții argintii...

Mă temeam să-ți fiu înger de pază...

Mă temeam să-ți fiu înger de pază
Aveai coapse și sîni orbitori
Cînd ferită de lume în casă
Mă chemai din amurg pînă-n zori

Te izbeai plutitoare de lucruri
Pete vinete-n carne-ți creșteau
Flori ciudate anume să-mi bucuri
Pofta-n care cuvintele-mi stau

Mă temeam să-ți fiu înger de pază
Aveai coapse și sîni orbitori
Cînd ferită de lume în casă
Mă chemai din amurg pînă-n zori...

Mă-ngrozeam să-ți fiu înger de pază

Mă-ngrozeam să-ți fiu înger de pază
Cine știe-n ce iad mai cobori
Cu subțirele vînt de amiază
Prins în părul de la subsuori

Și-ncercam să-ți leg umbra de iarbă
Măcar dînsa să-mi fie iubită
Pe pămînt cînd începe s-o fiarbă
Roua-n cercuri albastre de plită

Și lumina s-o pipăi la rază
Și s-o șterg cu dulci miezuri de flori
Mă-ngrozeam să-ți fiu înger de pază
Cine știe-n ce iad mai cobori...

Lunganco cu rochia-n vînt

Lunganco cu rochia-n vînt
Picioarul rupt în genunchi
Cît mai ești și cît mai sînt
Vin' sufletul să-ți încînt
C-o scrisoare din rărunchi

Lunganco cu rochia-n scai
Picioarul rupt la rotulă
Cît mai dau și cît mai dai
Din mîină iarbă la cai
Inima mi-e nesătulă

Lunganco cu rochia-n zări
Picioarul cu julitură
Cît mai sper și cît mai sper
Scoate-mă din disperări
Dă-mi ochi verzi și creață gură
Sub un stog sau pe-arătură
Că-s și eu om cu răbdări
Prăjite în saramură

Lunganco cu rochia-n draci
Genunchi ștampilat de mure
Cît mai zac și cît mai zaci
Haide să muiem posmagi
Dumnezeu ne mai îndure
Ca pe două prăjituri
Făcute de îngeri dragi

Lunganco cu rochia roz

Lunganco cu rochia roz
Vin' la noapte în rogoz
Să te culci cu fața-n jos
Prin pământul gloduros
Să te uiți la rădăcini
De ierburi cu ai tăi sîni
Și la rădăcini de crini
Să scurmi dulce cu-ai tăi sîni
Cu rîț mic dar foarte gros

Lunganco cu rochia roz
Vin' la noapte în rogoz
Să te culci cu fața-n sus
Ca să-l vezi iar pe Isus
Cel frumos și uleios
Veșnic tînăr și duios
Scurgîndu-se din nori jos
Să ne fie de folos
Cu-nțîmplări cu mult prinos

Lunganco cu rochia roz
Vin' la noapte în rogoz
Să te culci moale pe-o parte
Să citești în cer ca-n carte
Litera lui Dumnezeu
Din care și tu și eu
Facem vorbe mîngîiate
Pentru vieți neterminate
Ci s-or termina și ele
Și-om rămîne-n clipe grele
Unul de cel'lalt să fim
Legați printr-un țintirim

Laudă de tine și de mine

Motto: Când miști șoldul

Faci un pas

De-mi stă boldul

De la ceas!

Știi ce-aș fi putut fi eu

Dacă îmi puneă în cap

Mîna Dumnezeu?

Colier de diamante,

Tante!

Să-ți atîrn de gît o viață,

Înșirat piatră cu piatră

De moară, pe ață...

În dorul lelii

Durerea mea dulce
Pădure roșcată
Cine o să-și culce
Fruntea lui bombată
Între-un crac de carne
Și alt crac frumos
Viața să-și răstoarne
Cu sufletu-n jos
Unde sînt izvoare
Și vin cerbi cu coarne
Prinse-n pietre rare
Ce-n sclipiri ne-adoarme
Și-i desîș de fluturi
Tînguîți și galbeni
De-i treabă să-i scuturi
Și duios să-i scarpeni
Și-s ciuperci boțite
Rîme moi în zemuri
De tandre copite
Făcute țărțămuri...

.....

Durerea mea dulce
Pădure roșcată
Cine o să-și culce
Fruntea lui bombată?

Izvorașul ăsta latră

Izvorașul ăsta latră
Crinii dau din iz în vînt
Sufletu-mi greu ca o piatră
Se izbește de pămînt

Mîna mi-e o pădădie
Suflată din sîn în sîn
Melcu-acela mă îmbie
Între îngeri să rămîn

Să-i îndemn roua să-și verse
Cu găleata-n carnea ta
Trecută peste traverse
Ca trenul dumineca

Buburuza asta latră
Fluturii se freacă-n vînt
Ieși frenetică la poartă
Să auzi boii cum plîng

Vacile cum se intrigă
Cotoii cum zic miarlau
Pune-o fin de-o mămăligă
Din inimă dă-mi să-ți beau

Viața ta cu tot cu mîluri
De sînge-nchegat în ea
Pînă-mi stă pofta-n gîlgîluri
Pupa-ți-aș lin pacostea...

Isuse, tu ești om cum sînt și eu

Isuse, tu ești om cum sînt și eu,
Și-ți plac femeile și ție,
Cruci de tămîie între sîni să ție
În cinstea ta. Și-s aplecate greu
De trupul alb spre-o veșnică rușine
Ce uneori te năruie-n mînie
Care se urcă pîn' la Dumnezeu.

Isuse, tu ești om cum sînt și eu
Și-ți plac coapsele lor cum iscusit te-mbie...

Referring to 81 and 82-83 has

with a

~~The~~ I have found all these things & some new ones
A candle te - ^{relative} ~~presented~~ ^{as} ~~in~~ ^{my} mind.

~~General in the 1st
 Coopers' Co. in the ...~~

121
T. 121

Isos of the - volume

A. cunos te horește și mămăie

Core se-~~alling~~ ^{all}pin' & Deming

Epigramă

Doamne, născocoște-mi rostul.
Am umblat destul ca prostul
După coapse de femeie
Ce se-ncleie și descleie
Fără nici un fel de cheie.
Și mi-am străduit dorința
Prăbușit lin sub catrința
Lelei ce-și rînjea ființa.
Și ne-am dus, Doamne, ne-am dus,
Călători precum Iisus,
Tot pe apele din sus:
Eu poet cu ranița
Tristeții în spate,
Ea cu sîni cît banița
Sub buzele late!

Doamne, născocеște-mi rostul

Doamne, născocеște-mi rostul,
Fă-mă să fiu iarăși fluturi,
Rouă, deal, izvor, fîntînă,
În apa de la-nceputuri

Să-și clătească-n pofte setea
Fecioare rupîndu-și boiul
Între sîinii mari și coapse
Cînd se-ncing crini de tot soiul

Și s-aprind ca rana-n suflet,
Și le-ntind goale pe luturi.
Doamne, născocеște-mi rostul,
Fă-mă iarăși să fiu fluturi...

Doamne, încălzește-mi locul

Doamne, încălzește-mi locul
Pe pământul tău cel negru,
Pune-ți boii blînzi, cu botul
Să răsufle pe de-a-ntregul

Peste ieslea-ntămîiată,
Unde voi tînji o vreme
Firav și ferit de gloată,
Îngerii prind să mă cheme,

Să mă tragă-ncet din haine,
Trupul alb să mi-l desprindă
Ca să poat-ajunge-n nouri,
Gol și proaspăt, ca-ntr-o tindă,

Mai pur decît dobitocul
Adăpat sub grinzi de cedru.
Doamne, încălzește-mi locul
În pământul tău integru...

Pinguinii sînt burtoși

Pinguinii sînt burtoși
Și pășesc tealeap-tealeap
Și-i păcat să le descoși
Mințile dilii din cap

Dînșii se gîndesc la gheață
Că de aia-s pinguini
Dis-de-dimineată-nvață
Lecția despre rechini

(Chiar de nu-i la Polul Nord
Nici măcar la Polul Sud
Trebuie să fim de-acord
Crocodilul este crud)

Și-i poate păpa pe toți
Dacă-și pun mintea puțin
Pinguinii n-au chiloți
Și sînt puri ca niște crini...

Cînticel din păhărel

Motto: *Iubito, nu deceda*
Căci nu am ce mai pupa!

[illegible]

Cîntecul lui Robinson Crusoe

Oh, unde-i insula pustie
Cu papagali, capre și fluturi
Ca viața mea din nou să fie
Topită-n dulcile-nceputuri!

Căci vreau să naufragiez!!
Dați-mi corabia cu vele
Și-un țărșm stîncos, ca s-o pisez
În zece mii de bucățele

Ci numai eu rămas întreg,
Să-mi fac un țarc de pari și-ntr-însul
Hamacul moale să mi-l leg
Și-ntins la umbră să-mi iau prînzul-

Ncropit din ouă de țestoase
Prăjite în ulei cu-amor.
Și-apoi să-mpușc, suit pe-o casă
De melc, cu carabina, nori!!!

Cîntecel de zi-n scădere

Pupofilis, Chiromantis,
Toate Doamnele galante-s!
Din rouă freacă smîntîni
Între coapse și-ntre sîni
Și-n burice-adînci clocesc
La melci oul boieresc.
De aceea nu abdic,
Pupofil, de la nimic,
Deși mă apucă frica,
Trece, trece trăsura
Mușuroiu-și bea furnica,
Loboda-nfundă burlanul,
Cade clipa, scade anul,
Drumurile numai plante-s,
Pupofilis, Chiromantis...

Cîntecel de spus degeaba

Florile mov
Se deschid pe degeaba
Zadarnic le rog
Să-mi mîntuie graba

De-a fi şi-a iubi
Pe-oricine mă cheamă-n
Odăi de-oglinzi vii
Pe paturi de-alamă

Ca-n dulce istov
Să mîngîi podoaba
Florile mov
Se deschid pe degeaba

Cîntec

Am trecut în altă parte.
Cuțit luciu îmi desparte
Viața rea de buna moarte.

Focurile-n mușuroaie
De furnici suie văpaie
Către picurul de ploaie.

Și-s veșmînt curat pe trup
Putred. Roua n-o mai rup,
Albina o duc la stup,
Fagurii pe gură-i pup
Și-ncerc frica să-mi astup...

Cîntec trist

Ca un înger galben de tristețe
Am trecut pe lângă ziduri vechi...
Obosise roua să mă-nvețe
Cum să-i mai privesc. Perechi-perechi

Dînșii se fereau grăbiți de mine
Să-și dezbrace hainele și goi
Petreceau în proaspăta rușine,
Fără judecățile de-apoi.

Și-și făceau din carnea lor altare
Pentru-ngenunchiat în rugăciuni
Moi, șoptite-n suflet, fiecare
Blînd îngăduindu-se-n minciuni.

Le țipau în jur flori mari și crețe
Năpădite de-nspumate strechi.
Ca un înger galben de tristețe
Am trecut pe lângă ziduri vechi...

Cîntec naiv

Cum e-ntr-un fluture în gîtul unei sticle
Pline cu apă pîn' la jumătate
În după-amiaza-n care orișice se poate

Și cum furnica bîjbîie pe ziduri
De casă veche fără s-o dărîme
Încolăcită străveziu de rîme

Și cum se frînge-n rugăciuni o rază
Alături de aripa unui înger
Surgîndu-se-n șiroaie dulci de plîngeri...

Cîntec naiv

Aş vrea să fiu prinţ
Şi să dăruie medalii
Agăţate de sîni
Atîrnate de talii

Şi la urmă pios
Chiar şi globul de aur
Pentru mîndrul tău dos
Luat în coarne de-un taur

Cînd tribunele mug
Şi amurgul agale-i
Aş vrea să fiu prinţ
Şi să-ţi dăruie medalii...

Cîntec de toamnă-n mahala

Didina, Didina, Didina,
Privește cum cade lumina

Cînd trece, cînd trece, cînd trece
Amiaza prin aerul rece

Și intră, și intră, și intră
Un înger cu aripa frîntă

Să-ți lase, să-ți lase, să-ți lase
În noi hoitul cald de mătase...

Ce caznă dulce încercam spre seară...

Ce caznă dulce încercam spre seară
Purtam în spate soarele care coboară

Și însoțit cu îngerii dam drumul
Cuvintelor frumoase cu duiumul

Să-ți laude și sufletul și trupul
Mirositor și-mbelșugat ca stupul

Și să-ți ridice mintea-mpărătească
Unde lumina știe doar să crească...

Caligrafie

Erai atît de subțire!
Pluteai printre îngerii berci
Din iad se-nălțau să te-admire
Popoare întregi de ciuperci

Cu mîna luai cîte-un flutur
De aripe și-l scuturai
Cădeau prafuri moi peste ciuturi
Adînci sub pojghițe de ceai

Erai atît de-adormită!
Cu sufletul te îndoiam
Rîzînd peste margini de zare
Făcîndu-i pe sfinți să se mire
De-asemenea izuri bizare
De rouă prăjită pe plită
În dulcea-ne destrăbălare...

Bucurie dulce

Bucurie dulce
Pădure roșcată
Umbra roua-și smulge
Dintre sîinii-n roată
Caldă peste lume
Și mi-o dă în spume
S-o mănînc anume
Pîn'o să-mi zugrume
Vrejul de om reavăn...

Coaja de mesteacăn
Ia-mă dă-mă-n leagăn
Suie-mă în soare
Să-i pun întrebare
De ce-mi ești tu dragă
Cînd anii-mi dezleagă
Bruma lor întreagă
Din strîmta desagă
De ce-mi ești tu scumpă
Cînd vin hoți să-mi rumpă
Haina grea de plumbă
Cămașa-mi dezbumbă
Mîinile-n piepți bagă
Inima să-mi tragă
Și s-o ducă, ducă-n
Rîșnița năucă
Să devin nălucă...

Boul și vaca

(Fabulă letală)

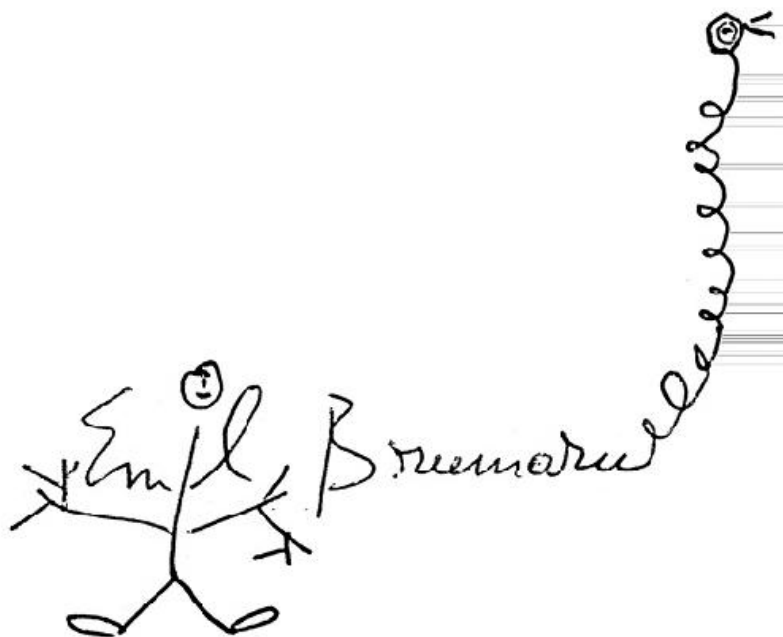
Un bou oarecare
Trecînd pe cărare
O vacă-ntîlni
Și astfel vorbi
(Căci boul vorbește
Ca orice pește!):
O, vaco, ce mugeri
Ai tu și ce ugeri
Prin roura deasă
Ce ochi de mătăasă
Ce-ntr-înșii îndeasă
Tristețea verzuie
De vacă-duduie
Și ce bîz la coadă
De muscă neroadă
Cînd baligi grămadă
Trîntești drept dovadă
Că ești delicată
Și bei ceai de mentă

Ci vaca deodată
Răspunse dementă:
Eu nu'ș' ce vrei spune
Cu astfel de glume
Cînd viața mi-e-n spume
Și mațul mi-l arde
Pasiuni miliarde
Cu fluturi de aur
Și-n mijloc c-un taur
Măreț cît o casă
Lui fi-voi mireasă
Tu du-te mă lasă

Și-atunci pe cărare

Un bou oarecare
Căzu ca trăsni

Oștiri de furnice-i
Intrară propice-n
Urechi și în gât...

Bocet de adult

Clar că tu flnai
Prin rai
Pe cînd eu,
Schingiuit de Dumnezeu,
Clocoteam
Într-un cazan
Plin cu seu
Fad,
La o margine de iad,
Și-ți șopteam:
„Lasă-mă să vin măcar
La distanță de-un arșin
De șoldul tău de cleștar
Și la dînsul să mă-nchin
Trist și rar,
Adînc și-amar,
Fiindcă e divin...“.

Blues

Nu te grăbi, mi-ai spus.
Nu m-am grăbit.

.....
Și-acum stau singur
Și îți scriu un blues

Pe masa udă de cafea,
Cu un chibrit...

Bat fluturii monetă calpă-n aer

Bat fluturii monetă calpă-n aer:

Acuma-i pe tejghea, acuma nu e

În dup-amiaza asta amăruie

În care sînt din ce în ce mai fraier.

Căci s-au coclit, de-atîta ceață-n suflet,

Prietenii, la cataramă,

Boii mi-s duși de-acasă, fără muget,

Nu-mi pupă gura, bună, nici o poamă.

Și-mi scîrîie porțița a uitare

În gardul putrezit, cu leături lipsă,

Și, cînd mă plimb printre scaieții-n floare,

Mă ia din spate cu apocalipsă...

Cîntec naiv pentru Săndel

Bătrîne Al, trec harabale,
La prăvălie se vînd şunci,
Femei cu patru ţiţe goale
Ne fac alene semn din buci.
Tu eşti Şoferul-Fără-Frică,
Eu sînt un înger trist şi gras
În mînă c-o măslină mică;
Din noi, te-ntreb, ce-a mai rămas
După acele dragi pahare
Băute-n Morile de Vînt?
Bătrîne Al, toţi, în finale,
Ne dăm cu fundul de pămînt
Şi nu mai vrem să ştim nimica.
O, scandalosul Pîrţ din Zori
Cînd vinului îi sîntem sticla
Spartă-ntr-o mie de fiori
Şi din ungher libarca vană
A vechiului plictis învie.
Bătrîne Al, e-n mine-o rană
Pe care n-o mai pot descrie.
Căci unde ni-i copilăria
Cu iz răscopt de dovlecei?

.....

Oh, du-mă cu maşinăria
La Farmacica lui Scurei!!

Sfîșiat de umbra unui înger

Sfîșiat de umbra unui înger
Care moare-ncet și-atît de blînd
Că de-abia mai pot să văd cum iese
Roua dimineții din pămînt,
M-amintesc alene mîrșăvia
Ce-am momit-o ca să-ți mîngîi sîinii,
Către-amurg, cînd ți-ai prelins duioasă
Spermanțetul degetelor mîinii.
Și tînjesc, la pieptul meu, de plete,
Să te legeni, dulce spînzurată;
Sufletu-mi ferfana să-ți desfete
În cărnița-i moale, aromată,
O, femeie rătăcită-n plîngeri
Ca-ntr-un crîng de stînjenei sedus.
Sfîșiat de umbra unui înger
Care moare-ncet și-atît de sus...

Erai atît de tăcută...

Erai atît de tăcută.

Păzeam trupul tău, cald lingou

De carne-ntărită-n popou,

Dar moale-n cărarea pierdută

Sub fusta-n creți țanțoși. Cafeaua

Făcea să se miște perdeaua;

Băteam fluturi mopși cu nuiua

Pe care nîcîcînd nu aş da-o.

Cu ea prefăceam, blînd, un bou

În rouă, sau mură, sau ciută!

Erai atît de tăcută.

Păzeam trupul tău, cald lingou...

Erai atît de frumoasă...

Erai atît de frumoasă!
Mă gîndeam c-o să pleci, o să pleci...
Se zbăteau ca o caldă mătasă
Peste trupul tău alb raze reci.

Purtai umerii plini de-ndrăzneală
Și rotunzi și doar îngeri puteau
Să-i atingă c-o gravă sfială
Ce triști dînșii de-o vreme o au.

Mă priveai cu ochi verzi de femeie,
Neștiind că ești poate-un copil
Care-n joacă mari fluturi descheie
Peste sufletu-mi blînd și umil.

Și rîdeai chiar de pletele tale
Că sînt lungi și te gîdilă-n ceafă.
Le prindeai să nu-ți cadă spre șale
Cu o galbenă, veche agrafă.

Și-așteptai să fii iarăși aleasă,
Pe pămînt lin prelinsă din rai.
Erai 'naltă și-atît de frumoasă!
Mă gîndeam c-o să stai, o să stai...

Rugăciune laică

Doamne, nu-mi opri pe suflet
Fluturii, bătuți în cuie.
Lasă-mi-i să se mai zbată
În lumina amăruie,

Să mai dea năvală-n aer,
Ciuturile să le umple
Coborîndu-le spre apa
Fîntînilor celor simple

Ca-ntr-o dulce rugăciune
Ce doar ei știu să ți-o spuie.
Doamne, nu-mi opri pe suflet
Fluturii, bătuți în cuie...

Rugăciune laică

Doamne, dă-mi puterea
Să te pot vedea.
Mi-e sufletul neagră,
Lîncedă perdea.

Mă-nconjoară larma
Coapselor și-n strîmt
Loc întindu-mi palma
Lumina să-ți strîng.

Năpăditu-s, Doamne,
De griji și rușini,
Lasă-mi măcar roua
Sfîrîind pe crini.

Doamne, dă-mi puterea
Să te pot vedea.
Mi-e sufletul neagră,
Lîncedă perdea...

Viața mea nu e în mine...

Viața mea nu e în mine,
Viața mea e pe hîrtie.
Inima nu-mi bate, scrie
Sufletu-n litere fine

Sau groase și colțuroase,
Încîlcite, necitețe.
Ochiul, ca să le răsfețe,
Se uită lin prin mătase

La ele și nu pricepe,
Pricepe, nu-i vine-a crede
C-a strivit un flutur verde
Cînd încet pleoapa își lasă.

Vița mea nu e în mine,
Ci în roua grea și moale
A minunii ce începe,
În păduri mari de rășine,
Sub rochia largă-n poale,
De la coapsele matala
Îmbrăcate cu ațică
Umedă, la o adică...

Țiuie tristețea-n mine

Țiuie tristețea-n mine,
Scormonește în ureche
Ca un ac ce cu venin e,
Mințile îmi dau în streche.

Se rup buzele la cană.
Roua-i numai smîrc și-n stuful
Răvășit de-amiaza vană
Pîlpîie-a scaieți văzduhul.

Fluturii fierb, rîma zbiară,
Căramidă-n căramidă
Casa-mi fu, căzu spre seară
Sub picioare de omidă.

Țiuie tristețea-n mine,
Scormonește în ureche
Ca un ac ce cu venin e.
Mințile îmi dau în streche...

Tocmai sosit din cruciadă...

O să-ți atîrn la uși paing cu ață
Strălucitoare, dîndu-i fin balans,
Pentru pisica ta cea nătăfleață
Din flaut voi cînta muzici de dans.

Și trandafiri erotici, de Provența,
Tăind cu foarfeci harnici un hectar,
O să-ți aduc spre-a linguși clemența
Sînilor nobil. Voi tocmi tîmplar,

Din lemn sfințit de la Ierusalimuri,
Să-ți facă pat virgin, cu porumbiel
Deșteptător. În ritme și în rimuri
Sufletul trist ți-l voi sluji fidel.

Și uneori, cînd mîna va desprinde
Roua din geamuri, voi îngenunchia
Stînd zile-ntregi în praf și-avînd merinde
Doar bulci de vis și cepe de lalea.

Tamaretă

Ne vom iubi atît de mult
Vom fi atît de trişti şi singuri
Tu portocală eu adult
Poftim un crin bolnav de friguri

Şi-o trăsuriică-ţi va purta
Trupul bătut mărunţ cu flori
De păducel o sora mea
Deasupra căreia trec nori

Cînd păpădii se sparg şi cad
De ce de ce vrei să mă-nvingi
La tine între sîni e cald
Adio bate ora cincî

Mai lasă-mă puţin s-ascult
Lumina picurînd din scînduri
Ne vom iubi atît de mult
Vom fi atît de trişti şi singuri

Să facem schimb de-amurguri și gutui...

Să facem schimb de-amurguri și gutui,
Oh, ca într-o medievală Franță,
Eu rumen, tu în turnuri amăruie,
De-a pururi despărțiți de uși cu clanță!

Și să-ți trimit un fluture tocit
De roze cu mireasma mea de barbă
Înrourată trist când trag la fit
De la atacuri, lenevind în iarbă.

Și s-adormim în inimi cu fiori
Și fața-mbujorată la perete,
Visîndu-ne îmbrățișați pe flori
În cabinetul cu plăceri secrete.

Și-apoi să-ți cer, murind cu eleganță
Sub oriflamă-n vîntul nimănui,
Oh, ca într-o medievală Franță,
Un ultim schimb de-amurguri și gutui.

Rugăciune laică

Nu-mi arunca cercelel tău în suflet
(M-aș prăbuși sub greutatea lui!),
Ci dulci frînghii cu noduri parfumate,
Din rochii împletite, să mă sui,

Preacredincios, la gura ta de carne
În care fructul moale-i omorît,
La părul ce-ți atîrnă ca paingii
Din turnuri de cetate peste gît,

La sînii albi întemeind religii
Ce-n nici un pergament descrise nu-s,
Cu fragede minuni de rotunjime
Și Înălțări la cer, precum Isus!

Riscul îngerilor

Riscul îngerilor de-a coborî pe pământ este mare
Ei pot să-și distrugă nimbul de genunchii lungilor tale
picioare
Să-și agățe aripile-n părul roșcat ca-n perdele
Să cadă-n hățșuri cu spumele grele
Să-ți descopere vajnici sub cruce buricul voios
Îndopat cu miresme murdare și sos
Privirile să și le-mpiedice
În cerceii ținuți în urechi în inelele înșurubate în degete
Și în toate privințele
Să-i apuce alături de fundul tău alb și rotund dorințele
Și-apoi nestăvilite căințele...

Riscul îngerilor de-a poposi pe pământ este mare
Vor fi puși cu forța să-ți strângă plînsul cu lacrimi uriașe-n
ulcioare

Vor trebui să țină piept rîsului tău complicat
De plăceri prăbușite cu poftă-n duiosul păcat
Și oftatului cald din străfundul rărunchilor tăi
Mai adînci decît iadul cu smoală-n cazane și cu vîlvătăi
De aceea ei stau liniștiți pe un nour și cîntă
Cum iubita aluatul și sufletul în coveți mi-l frămîntă
Și-ntre ei uneori se iau leneși la trîntă
Pe urmă ne binecuvîntă
Și ne bineîmplîntă
Un cuțit
Infinit
De lumină în inimi
Căci dînșii sînt maximi iar noi sîntem minimi...

Povestea corăbierului galant

Pe-un vas cu pînze-nflăcărate
Mă întorceam voios din Indii.
Aveam în cală dulci granate
Și butoiașe moi cu stridii.

Îmi învățasem echipajul,
Format din vechi motani de mare,
Să cînte, cînd creștea tangajul,
Tangouri de îmbărbătare.

Dar, cînd a fost să facem cotul
La Capul Bunelor Speranțe,
La pror-a izbucnit complotul
Și am primit în cap trei gloanțe.

Și-atunci, 'nainte de-a mă coase
În sac spre-a fi zvîrlit în valuri,
Pe-o filă ruptă din atlase
Am scris, murind, cinci madrigaluri...

Pluteam prin camera noastră...

Pluteam prin camera noastră
Făcută cu grijă și-anume
Departe de gureșa lume.
Crini mari se ițeau la fereastră

Să-ți vadă și sînii și fundul
Cărnos și rotund, orbitor
Cum numai un fruct sparge-n prundul
Luminii lungi raze ce dor,

Cînd îngerii trupu-ți adastă
Topiți de rușine sub brume.
Pluteam vii prin camera noastră
Cu grijă făcută și-anume...

O să-ți dăruiesc...

O să-ți dăruiesc o piatră albastră
Ea o să facă minuni un secol întreg
Prima: n-o să-mi mai zici „dumneavoastră“
Ci simplu: băi, eb!

A doua va fi cu un fluture transformat în trăsură
După ce s-a dat de trei ori peste cap și-a pocnit din aripi
domol
În timp ce mi se apropie galeș de gură
Trupul tău vesel și gol

A treia nici nu se mai spune
Atîta doar că frunzele roșii de-ărțar
Foșneau a surîs și a grea rugăciune
Amintindu-ne fraged și-amar

Că ne întâlneam de o mie de ori pe zi
Cît ai clipi!

Doamna Tigru Domnul Tigru

(Fabulă)

Doamna Tigru dă din labă
Domnul Tigru n-are treabă

Doamna Tigru dă din coadă
Domnul Tigru vrea s-o vadă

Doamna Tigru rage-n spume
Domnul Tigru o supune

Doamna Tigru leneș zace
Domnul Tigru leneș zace

Morala

Ce-au făcut ei noi vom face!

P.S. Ca atâtea dobitoace
Hobbitul s-a născut Poet!

Cînticel cu-nvățăminte

Iubito prietenoasă și prelungă
Vin iarăși boii mei să te împungă
Căci
Vai de bietul om cu cîlții
Îndesați în zona minții
Fincă
Pribeagă-i ziua pribeagă
Nime-n seamă nu o bagă
Duce-ne viața-n desagă
Și-n mormînturi o dezleagă
Însă
Îngerii se joacă încă
Fluturii flori dulci mănîncă
Izvorele fierb sub stîncă
De aceea
Bărbatu-și pupă femeia
Dumnezeul Dumnezeia
Dar
Totul este în zadar...

Scrisoare

În dup-amiezi penibil de confuze
Poeții autentici bat din buze
Că nu sînt publicați în metropolă,
Dar beau un vermut alb și se consolă
Lipind la chelnerițe pe popou
Vechi mărci poștale, apoi scriu din nou
Pe șervețele de hîrtie mov
Scrisori lui Țepeneag și lui Dimov
Sau invers, lui Dimov și Țepeneag
În timp ce printre vacile ce rag
O fată-n praf stă fără precauții
Dezvăluindu-și tot misterul Puței!!

Nu trebuie de toamnă să te sperii... (1989)

Pentru Valeria Seciu

Nu trebuie de toamnă să te sperii
Cînd brumele cad blînd peste Valerii,

Ci scoate-ți sîinii mari, caldele șale
Dintr-un veșmînt cu zmeură la poale

Și-aproape adormită între pături,
Topește-le, însă cu mine-alături,

Ca să-ți șoptesc, dîndu-ți de-o parte părul
Cu gura, de pe ceafă, adevărul

Că n-are nici o noimă să te sperii
Cînd brumele cad blînd peste Valerii...

Nu sînt poet

Nu sînt poet. Doar îmi însemn cuvinte,
Să nu le uit. Cu saț, apă și pîine
Mănînc. Departe, tapițerii ținte
Bat în mătasa dup-amiezii sfinte.
Aud table-azvîrlite la gunoaie.
Lumina-mi cade în carnetul strîmt.
N-am pic de stăruință. Chiar nu sînt.
Trec razele prin geamuri și-mi înmoaie
Sufletul – crîn teșit într-o odaie,
Și-s colorat frumos pe piept de-o droaie
De pete. Doamne, dă-mi un înger blînd
Să mă păzească pe acest pămînt,
Căci liniștea mea numai a ta este.
O, cîntec, rugăciune și poveste!

Ne țineam de mînă mergeam...

Ne țineam de mînă mergeam
Prin locuri atît de ciudate
Tu spuneai că e-n rai eu spuneam
Că raiul e mult mai departe

Acum e doar cîmpul și-n zori
Verzui și subțiri ierburi nalte
Rîzînd le certai uneori
Și blînd pîn' la sîni să nu-ți salte

Ci numai lin palma-mi primeai
Să-i mîngîie fără sfială
Mergeam și mergeam tu erai
Alături de mine și goală

Căci orice veșmînt e-un păcat
Greoi cînd iubești și-o rușine
Și îngerî cu nimbul lor lat
Tăcuți te-nveleau în lumine

Să fim mai aproape de cer
Treceam prin păduri cu izvoare
Prin vechi văgăuni cu mister
Din tufe rupeai cîte-o floare

Sau cîte-o ciupercă-n venin
Umflată și-avînd pălărie
De fetru și-apoi c-un suspin
Vroiai să mi-o dărui chiar mie

Căci dulcea otravă-mi plăcea
S-o iau fiind alături de tine
Și-atunci oh atunci de abia

Simțeau că îți este rușine

Și-n grabă un crin îți trăgeai
Pe trup sau un fluture mare
Pitindu-ți cu chiu și cu vai
Prelungile albe picioare

În roua sfărmată în preajmă
Paingilor pînzele moi
Furai să te-acoperi cu caznă
Și iarăși plecam amîndoi

De mîini ne țineam și mergeam
Prin locuri atît de ciudate
Tu spuneai că e-n rai eu spuneam
Că raiul e mult mai departe...

Mă uit toamna în lumină...

Mă uit toamna în lumină
Și nu-mi găsesc nici o vină

Că mi-a fost dat să te-aud
Și-a crescut din mine-un dud

Cu duplele negre, mari
Cît gura de la pahar

Cu duplele albe, dulci
Cît perna unde îți culci

Capul cu ochii deschiși
În spaima zorilor stinși

Ochii cu cearcăne largi
În care lacrima-ți spargi

În bucăți limpezi și grele
Ca să speli duplele mele
Prelinse pe dușumele...

Madrigalurile corăbierului galant

1.

Iarna-s de nea diftongii plini
Ca tu să treci cu mocasini
Din piei de ren, mic eschimos.

Iar vara versul meu aspiră,
În chioșcuri cu mari păsări-liră,
Să-ți scoată rochia frumos

2.

O, lasă-mă să-ți pipăi pe atlase,
Ca unui țărniș, contururi mătăsoase
Și-așa cum cad, și-așa cum mor pribegii,
Înzăpeziți în fragede Norvegii,

Dă-i voie c-un surâs iubirii mele,
După ce-a străbătut cu pașii lini
Coapsa de-Azur și sînii Apenini,
Să naufragieze-n Dardanele...

Joacă sufletul în mine

Joacă sufletul în mine
Ca un fluture albastru
Din aripi ce-abia îl ține
Pe deasupra de dezastru.

Joacă fără de rușine,
Ba e-n deget, ba e-n creștet,
Din aripi ce-abia îl ține
Pe deasupra de crin veșted.

Joacă în întunecime
Ca-n lumini, tot mai subțire,
Din aripi ce-abia îl ține
Pe deasupra de-amintire.

Joacă sufletul în mine
Ca un fluture albastru
Din aripi ce-abia îl ține
Pe deasupra de dezastru...

În zori de zi fluturii-s cruzi...

În zori de zi fluturii-s cruzi.
De-abia după amiaza, copti,
Îi pipăi, miroși și-i auzi
Prin aer. Seara-s deja morți.
Sub aripile fine-adormi,
De-acum plăpumi subțiri îți sînt;
Visezi femeii cu sîinii-n vînt,
Genele-n nouri, ochi enormi.
Te cațări către gura lor,
Tu însuți fluture bătrîn,
Mi-a zis Verlaine, mîngîietor,
Și m-a-ndemnat să mai rămîn
Măcar un an de clipe-n rouă,
Ca s-o-mpărțim, fleți, pe din două...

Iepuri geloși din cărți cu vechi tartaj...

Iepuri geloși din cărți cu vechi tartaj
Vor sînii goi în vîrf să ți-i împuște.
La granițele tale fac tapaj
Pifani suavi cu sufletul în pluș de

Surîs și taină, plini de nostalgii,
De epoleți brodați și decorații.
Vrei tu, lin cotropită, să le fii
Cea mai cu fragezi umeri dintre nații,

Ca îngeri vișinii să cînte-n zori
Victoria din trîmbiți de-arpacaș?
Vai, numai eu nu te atac, ci laș
Prind cu capela fluturi blonzi și mor.

Eram îngerul tău de corvoadă...

Eram îngerul tău de corvoadă.
Ridicam pălării de pe moi
Și frumoase ciuperci, la paradă;
Scotoceam diamante-n gunoi,

Cu o rîmă subțire pe deget
Drept de-a pururi inel de logodnă;
Îți scriam în scripturi, fără preget,
Pentru fiecă franj cîte-o odă.

Eram îngerul tău, în pripeală
Și viclean închegat pentr-o clipă.
Oh, lăsați să te pipăie, goală,
Ceilalți îngeri prieteni de-aripă,
Și de nimb, și de doxologeală,
Și de opium fumat lin din pipă,

Cînd nu-i nimeni prin urbe să-i vadă,
Ci doar Domnul se uit c-obidă.
Eram îngerul tău de corvoadă,
Mătășos ca o dulce omidă...

Doamne, părăsește-mă...

Doamne, părăsește-mă,
Lasă-mă-n lumina albă,
Să plutesc prin urbea veche
Ca un fluture de baltă,
Fără țintă, fără sprijin,
Cînd lin umbra malu-și saltă,
Doamne, părăsește-mă
Proaspăt în lumina caldă...

Doamne, părăsește-mă
Ca o ciutură fîntîna
Clipocind în pietre apa
Dusă-n căni, spre guri, cu mîna,
Ca să mi se-nmoaie-n suflet
Tristețea groasă cît rîma,
Doamne, părăsește-mă
Ca o ciutură fîntîna...

Doamne, părăsește-mă
Cum femeia păcătoasă,
Luîndu-și coapsele și sîinii,
Iese pe furiș din casă
Și le dă rîzînd oricui
O întinde pe mătasă,
Doamne, părăsește-mă
Ca femeia păcătoasă...

Doamne, părăsește-mă,
Lasă-mă-n lumina caldă
Să plutesc prin vechea urbe
Ca un fluture de baltă,
Fără țintă, fără sprijin,
Cînd lin malul umbra-și saltă,
Doamne, părăsește-mă
Singur în lumina albă...

Doamne, porosesti-mă

Septembrie
2006

1 Doamne, porosesti-mă,
făso-mă în lumina alba
Să plutesc prin văzduhul
Cu un flux de hăle,
Fără, fără, fără sfârșit,
Când din umbra mării-mă scot,
Doamne, porosesti-mă,
Proaspăt în lumina, caldă...

2 Doamne, porosesti-mă
Cu o cutură fină
Chicăciul în pielea apă
Breson com, spre pământ, cu mine,
Cu o mișcă-mă în mișcă
Trăiesc pe apă cu mine,
Doamne, porosesti-mă
Cu o cutură fină...

3 Doamne, porosesti-mă
Cu o femeie porosesti-mă,
Să-mă însoțească și atunci
Să-mă însoțească și atunci
Să-mă însoțească și atunci
Să-mă însoțească și atunci
Doamne, porosesti-mă
Cu o femeie porosesti-mă...

~~Doamne, porosesti-mă
Cu o femeie porosesti-mă,
Să-mă însoțească și atunci
Să-mă însoțească și atunci
Să-mă însoțească și atunci
Să-mă însoțească și atunci
Doamne, porosesti-mă
Cu o femeie porosesti-mă...~~

Doamne, porosesti-mă
Să-mă însoțească și atunci
Să-mă însoțească și atunci
Să-mă însoțească și atunci
Să-mă însoțească și atunci
Doamne, porosesti-mă
Cu o femeie porosesti-mă...

Se repetă

Crengi lipsite de-adăposturi

Draga mea copilă-doamnă
Or veni zile de toamnă
Și n-om ști deloc ce-nseamnă

Clipele ce-au fost în vară
Cu parfum la subsuoară
Cînd lăsai crinii să-ți moară
În cleștare de pahară

Și ne-om canoni în posturi
Și-n mătăanii fără rosturi
Crengi lipsite de-adăposturi

Și ne-o fi atît de frică-n
Mușuroaie că se strică
Aripile de furnică
Și că îngerii-n cișmele
Se bagă fulgii să-și spele
De dragoste și de jele...

Draga mea copilă-doamnă
Or veni zile de toamnă
Și n-om ști nimic ce-nseamnă...

Cîntec naiv

Portocală neagră,
Păpădie grea,
Cine să-mi mai dreagă
Sufletu-ar putea?

Solnița cea dulce,
Cuțitul, pe masă
Lăsat să se culce
Lîngă roua grasă?

Frageda găleată
Scoasă din fîntîni
Și-adusă de-o fată,
Cu toarta pe sîni?

Portocală neagră,
Păpădie grea,
Cine să-mi mai dreagă
Sufletu-ar putea?

Cîntec naiv

Plecați să cumpere mătasă
Pentru aripi, îngerii mari
Singuri lăsatu-ne-au în casă
Cu nimburile de mărar,

Să ni le punem moi pe frunte
Cît ei lipsesc și să plutim
Printre dulapurile scunde
Și scaune cu iz intim,

Și să ne oglindim alături
De razele arzînd subțiri
În luciul cozilor de mături
Ca să te miri și să mă mir...

Cînd clipa ne-o învîrt moi patefoane...

Cînd clipa ne-o învîrt moi patefoane,
La focu-ascuns al sufletului tău
Îmi înfloresc iar mîinile dibace
Ce-or ști din trupul alb și sfînt a-ți face
Un instrument, și pentru Dumnezeu,
Și pentru Diavol, susurînd a cîntec
Clipocitor de-amor iscat alene
Cînd tîndălești pe chilote de pene
Bombată-n răsfățatul tandru pîntec
Și amăgindu-ți viața pîn' te dumeri
Că numai eu mă-ncumet să-ți suspin
Picioarele prelungi și dulci pe umeri
Într-un amurg cleios supt de destin.
Căci clipa ne-o învîrt moi patefoane
Pe plăcile topite-n bulioane...

Ce ți-e și cu crinii ăștia

Fire-ai tu dusă prin rouă
Cu coapsele amîndouă
Și cu sîinii și cu gura
Da-ți-ar îngerii de-a dura
Sufletul și trupul mare
Pîn' la margini de izvoare
Să strivești ierbile-nalte
Zînele-mprejur să-ți salte
De pietre să te lovești
În părțile muieresti
Fragede și de mătase
C-au făcut trebi rușinoase
Și mai fire-ai dată-n raze
Subțiri de după amiaze
Ca-ntr-un scrînciob printe ramuri
Fie-ți iepuri prinși în hamuri
Să ajungi seara la hanuri
Să mănînci să bei să dormi
Împunsă de crini enormi...

Cîntec naiv

Ne aibă octombrie-n pază
Și-n brume. Mă lasă să-ți spun,
Topit pe vecie-n amiază,
Ce cald e sub iepuri acum

Și cum se preling în drezine
Picherii pe linii adînci.
Ne aibă octombrie-n line
Uleiuri. Ci nu vreau să plîngi.

Căci totul, oh, totul, oh, totul,
Și-o jur pe ce am eu mai sfînt,
Zuluf e făcut blînd cu drotul
De-o albă lumină cîntînd...

Caligrafie

Sărutu-ți lin planta piciorului
Lăsată în apa izvorului

Să tremure-asupra fin-prundului
Asemeni surîsului, gândului.

Căci toate-s în voia Umilului.
Primește-osteneala destinului...

Dedat iar corvezilor pure,
Îți strîng păpădii de pădure.

Ci nu-ți fie teamă, n-ai grijă
În somn de-oi sosi cu o birjă
De aur în mii de carate;
Știi bine, eu pot să-ți fiu frate
De fragedă singurătate...

Asemenea mie și tu...

Asemenea mie și tu
Trăiești într-o singurătate
Pe care doar îngerii știu,
Umili, între aripi s-o poarte

Prin rai sau alături de noi,
Cei blînd prea dedați la plăcere,
Cu ochii legați în trifoi
Și-n cîrpe prelinse din miere;

Și tot ce-i lumesc pe sub fulgi
Ascund. Ei n-au sîni și nici coapse,
Ci numai de legi și porunci
Li-s gurile strîmte lin arse.

Asemenea mie și tu
Trăiești într-o singurătate
Pe care doar îngerii știu,
Umili, între aripi s-o poarte...

Cîntec naiv

Mă simt curat ca un pahar
Din care nimeni n-a băut.

Din suflet, blînd, un minutar
Taie minut după minut,
Oh, păpădii stau pe cîntar
Și crini pe-al dimineții scut,
Și fluturii au iar habar
De dragoste și-ntr-un sărut
Sfîșietor cad în mărar
Acuma ca și la-nceput

Mă simt curat ca un pahar
Din care nimeni n-a băut...

Elegie cu Florin Mugur

Pe cînd jucam rummy american la Dolhasca
Și Mugur venea de la București ca „să scrie“,
Era în noi o atît de năvalnică melancolie,
Cînta, cu atîta plăcere, în bălțile orgolioase și magice, broasca!

Mă duceam viforos la spital. Făceam vizita: copii sub un an
și lehuze.

Pe urmă la poștă. Apoi, împreună cu Mugur, pe calea ferată
Mergeam din traversă-n traversă, cu inima beată
De brusturi, de șanțuri, de stîlpii de telegraf, de vacile moi și
obtuze.

Citeam, întinși în șezlonguri, în față cu „zidul lui Meyer“.
Sultănica, grațioasa cantonieră,
Îl credea pe Mugur un doctor din capitală și pe mine un fraier.
Eleva Milica sosea la canton, desculță și-n flăcări, și ne zîmbea
pișicheră,

Știindu-se fără pereche.

Într-o noapte de groază Părintele Cîrneală mi-a bătut în
fereastră cu un chibrit:

Îi intrase, prin somn, un păianjen mic în ureche.

I l-am scos cu ulei și a doua zi, mîndru!, lui Mugur i-am
povestit...

Epistolă veche

Coborîsem din munți. Îmi recăpătasem firescul
Suflet de nea.

Pe cea mai înaltă treaptă a casei, păzită de-o piersică moale,
mă aștepta

Scrisoarea subțire și tandră a domnului Negoîtescu!

Am citit-o cîntînd și apoi i-am răspuns copilin,

Muindu-mi cuvintele-n rouă ca într-un sos:

„Stimate domnule Negoîtescu, orice munte e-un crin

Răsturnat de arhangheli, spre a ne feri de parfumuri prea tari,
cu gura în jos;

Dar unde, oh, unde e *Lampa lui Aladin*?²

De ce nu mă credeți că după amiezile îmi sînt bîntuite

De-un fluture negru purtînd între aripi o bilă albastră de os?“.

Coborîsem din munți. Îmi recăpătasem firescul

Suflet de nea.

Pe cea mai înaltă treaptă a casei, păzită de-o piersică moale,
mă aștepta

Scrisoarea subțire și tandră a domnului Negoîtescu...

² *Lampa lui Aladin* a fost topită de cenzură.

Cîntec naiv (1990 – găsit prin debarale)

Eram epava ei pe-atunci
Doar dînsa supraviețuia
Brav matelot cu sîni de nea
Bînd la babord punci după punci
Și-apoi dansa și-apoi cînta
Tu ești epava mea cea grea
Eu te scufund în clipe lungi
Ce pîn' la capăt nici n-ajungi
Să le trăiești decît bînd punci
Și fiindcă-ți dau aspre porunci
Și-Apollinaire o îngîna
Gol pușcă-ntins pe-o canapea
De pluș cu Lou alătura
În coate și-n genunchi pe brînci
Eram epava ei pe-atunci

Cîntec de după amiază

Strada pietruită-n pantă
Nicăieri nu mă mai duce.
Singurel în dup-amiază,
Gîndurile-mi stau năuce

Și-așteaptă la o porțiță
Cu număr de tablă verde
Iubita-n capot să iasă,
Cu sînii să mă dezmiere

Și să-mi dăruie comoara
Cea crăpată-n două buce.
Strada pietruită-n pantă
Nicăieri nu mă mai duce...

Elegie

Degeaba fluturii să-i sprijini cauți
În aerul cu îngerii precauți
De când li s-a topit de spaimă nimbul.

Și în zădar plimbi coapsele în schimbul
Vreunui surîs ce ți-ar veni anume
Din roua-n clăi, din stivele de brume

Sau din izvorul fumegînd pe prunde
Care-au avut cîndva nimfe rotunde.

Și fără rost cu sînii tulburi dulce
Melcii hoinari, grăbindu-se să-și culce
Lenea sub brusturii crescuți deodată
Pînă la crucea geamurilor, iată!

Caligrafie

Erai vioriu de subțire
Și-aveai ochii repezi de mari
Încît mă temeam să te mîngîi
Puteai să dispari să dispari

Și-apoi nu știam nici o vorbă
Uitasem să scriu să citesc
Alături de trupul tău tulbur
Treceau îngerii calzi nefiresc

De laici și leneși în gesturi
Cu-aripile te-mbrățișau
Dorind să te ieie la dîșșii-n
Cer unde ei patul și-l au

Și plini de rușine iubirea
Și-o spun ca pe-un mărgăritar
Erai vioriu de subțire
Și-aveai ochii repezi de mari

Rugăciune laică

Doamne, nu-mi lua din mână
Razele cu care-ți scriu,
Sprijinit la o fântână
Doldora de argint viu.

Și mai lasă-mi roua-n criniști
Chiar dacă-i turtită-n talpă
De melci prinși de vechi neliniști
În după amiaza calpă.

Și m-ajută să prind rîmă
Zemoasă-n trupu-i zglobiu,
Fluturi dă-mi la îndemînă-n
Aer strîns cu vai cu chiu

Împrejur de floare lată
Cu petala suflecată
Pîn' la al tulpinii brîu.
Doamne, nu-mi lua din mână
Razele cu care-ți scriu...

Cîntec

Voi rămîne singur singur
Roua se va scutura
Pe masă sînt căni și linguri
Sarea-și linge solnița
Voi rămîne singur singur
Roua se va scutura...

Fabulă antică

Andromaca mulge vaca,
Vaca linge Andromaca,
Andromaca bate vaca,
Vaca-mpunge Andromaca,
Andromaca-mpuşcă vaca!

Morala:

Ce-ai făcut, fă, Andromaca?
Uite, nu mai este vaca!!!

Spovedanie laică

Cadelnițînd cu fusta grea tămîile,
Stîrnind în jurul tău dulce zîzanie,
Pășește pe covoare cu călcîile,
Apropie-te pentru spovedanie!

Cîte păcate ai făcut cu buzele,
Suflînd ca să se-aprindă-n sobă spuzele?
Și cîte de asemenea cu mîinile,
Cînd încercai cît sînt de moi smîntînile?
Dar mai cu seamă, spune-mi tu, cu coapsele,
Fără rușine în cearceaf întoarsele,
Pe care păru-ți cade ca o volbură,
Ce ai înfăptuit, nimfă de scorbură?

Cînd groase-amurguri curg ca bulioanele,
În aerul ce-i tulbure despoaie-te,
Dă-ți trupul să ți-l pipăie icoanele,
Îngenunchează-n rugăciuni cu vaiete...

Portocala mea ești tu...

O să mă gîndesc la portocala asta a vieții noastre
Și apoi o s-o desfac cu gura felie cu felie
Cu zeama prelingîndu-mi-se încet pe bărbie
În casa clădită numai din mușuroaie albastre

Pe urm-o să strîng șopîrle în tandre pieptare
Și izvoarele moi rotunji-voi la colțuri
Parfumul va face în crinii mari boțuri
De-aromă-mpreună cu fluturii care

Vor învîrți în amurg aripe cu zaț
Blînd o să vină un zmeu delicat cu lăboanțe
Ca să ne ducă-n caleașca unei tîrzii tărăboanțe
Și-atunci o să gust miezul cald și adînc cu nesaț...

O să te ascund ca pe-o comoară...

O să te ascund ca pe-o comoară
Îngropată în cearceafuri moi;
Dulce, ferfeneaua să te doară
Cînd a rugă coapsele-ți îndoi.

Și-amețiți sub plăpumi de sfială
Ne-om iubi nerușinat de-adînc,
Tu cu țîțe mici și-n pielea goală,
Eu îngrijorat mereu să-ți strîng

Între buze forfota vînjoasă
De lindici îmbrobonați de-amor;
Oh, atît de albă și frumoasă
O să gemi în perne-ncetișor.

Și-o să mă îmbii iară și iară
Sufletul cu limba să-ți despoi.
O să te ascund ca pe-o comoară
De femeie în cearceafuri moi...

Mă chemai prin păduri...

Mă chemai prin păduri să-mi arăți mesteceni pustii și izvoare
de miere,

Rîuri de-alviță, bulboane de lapte, cascade repezi de rouă,
Îți împărțeau dup-amiaza, cu dărnicie, sfioasă, trupul în două
Fese rotunde și albe de-adîncă și caldă muiere.

Și-ți clocotea pe burta dospită de pofte buricul cleios,
Drojdii bogate creșteau în carnea ta dulce și moale,
Oh, îți lăsaî sufletu-n vîntul verzui străpuns de lumini și agale
De o săgeată cu coada din pene de flutur și vîrful de os.

Și era o izbîndă a noastră!
Ne dădeam unul altuia razele late-n pahare.
Eu aveam un cal galben, tu aveai o iapă albastră,
Și-amîndoi ne pierdeam în amurg pe sub frageda zare.

Și-acolo ne aștepta într-o scorbura cu putregai un duh blînd
Să ne unească-ntr-o singură, clară ființă, îngenunchind...

Îți trimit cavaleri rătăcitori

Îți trimit cavaleri rătăcitori de lumină prin aer,
Iubito cu fustele largi cât un turn.
Vor să îți fluture-n lăncii vestite, spre seară,
Intrarea victorioasă în spațiul nocturn.

Acolo vei prinde cu mâinile tale,
Pe degetul mic, iarba rece.
Și-n intime, calde, rotunde izvoare
Lăsa-vei o urmă verzuie de suflet – pe care
Sufletul meu către coapte comori îl va petrece.

Și o să se caște în preajmă iar scorburi de pofte.
Căci zîna ce pufăie tandre zefire tu ești
Și chiar s-or vădi influențele faste-ale sînilor tăi
Prevăzute-n alchimic registru,
Asupra mașinărilor celor cerești...

Distih

Îngerii se enervează, dau cu nimbul de zid,
Cînd în rouă, cotropitoare, coapsele ți se deschid...

Compunere

Introducere

Nimfleoașca noastră este obosită...

Cuprins

Ci numai roua cîntă într-un flaut
Pe cine cauți suflete eu caut
Alt suflet prăbușit în vreo muiere
Ci-aici se-nspumă-n ierburi aici pierе
În scorbure umplute ochi cu miere
Să prindă-n coapse minte și plăcere

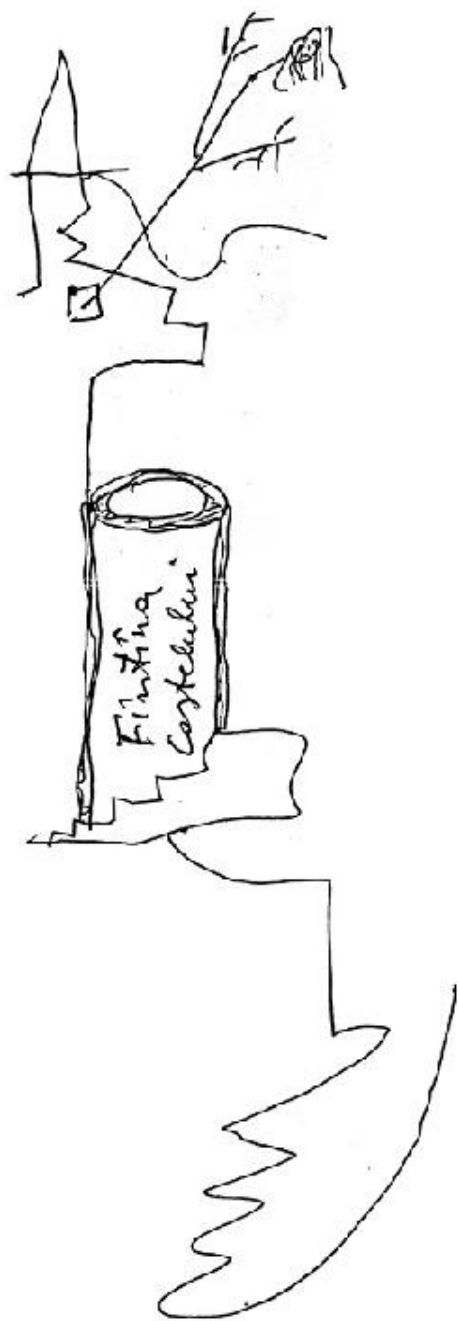
Ci numai raza-nțeapă în fîntînă
Apa rotundă și sfioasă pînă
Vine-o femeie ciutura-și coboară
Cu tot cu izul de la subsuoară
De plînge broasc-ascunsă în pietroaie
Ies curcubeie se prefac în ploaie
Și îngerii aripile-și îndoiaie
De Dumnezeu luați dulce la bătaie

Ci doar izvorul nufărul își lasă
Din el să plece să se-nfunde-acasă
La cea hapsînă și preamultduioasă
Să i se-așeze în pahar pe masă
Ea mîna să-și întindă lungă tristă
Petalele să-i rupă în batistă
Fiindc-acum vai nici nu mai există...

Încheiere

Nimfleoasca nu-i!

Extatic pune-i ferfeneaua-n cui!!!

Au început din nou îngerii-n cer s-apară

Au început din nou îngerii-n cer s-apară
Și câte unul chiar se și coboară,
Îndepărtată surioară...

Vrei să îl lași aripa să-și desfacă
Și nimbul să-și atârne de o cracă
În după-amiaza cu doi boi și-o vacă

Of! te-ar acoperi blînd doar pe tine
Pe brațe ți-ar lăsa calde lumine
Și-n țîțe buburuze cu buline

Și s-ar grăbi izvoare să-ți aducă
Pe prundul lor c-un flutur mort și-o nucă
Suptă în miez de-o zînă clăpăugă

C-au început din nou îngerii-n cer s-apară
Și câte unul chiar se și coboară
Îngîndurat cu aripi mari de pară
Ca să te pupe-adînc în subsuoară...

Da-r-ar criniștea în tine
Cu parfume lungi și fine!!!

Glechoma hederacea

Buruiana leacului,
O să poți tu să mă ierți
Că consumam din comerț
Whisky cu apă de Seltz
Pîn-am dat-o dracului?

Căci eu te-am iubit fierbinte
Cu tot cu îmbrăcăminte
Și cu tot cu ncălțămintе
De-am rămas bruscăt la minte!

La sutienul cu mamele
Toate gîndurile mele
Făceau sluj,
Pline de oje și ruj.

Cînd îți pipăiam nailonul,
Mă simțeam și eu ca domnul
Ce-nvîrte-n Paris bastonul.

Ci-n țară de mă-ntorceam,
Chiloții ți-i miroseam
Pe-ascuns și mă dărimam,
Ca o glastră, pe pavaj,
De la ultimul etaj...

Galinsoga parviflora³

Buruiană ca ardeica,
Așează-te lângă gard
Pe-o stîngie de smarald
Și-așteaptă să treacă neică
Să-ți dea leica:
„Na-ți, fă, leica!“.

Și du-te de-o pune-n gît
De sticlă plină cu apă
De muget neînceput
Decît de botul ce-l crapă
Ciuta;
Și dînsa neînceputa;
Și-așteaptă să prindă floare
Ca borșul, spre înserare.

Iar cînd o să-ți fie bine,
Ia-n dinți leica,
Toarnă-n tine
Conținutul!
Și-o să-l simți curgînd pe neica,
Din creștet pînă-n picere,
Cu foarte mare plăcere
Ca-ntre maluri Prutul
Păzit de recrutul!

³ *Galinsoga parviflora* - denumirea științifică a Buruienii ca ardeica.

Country

Lui Fan-Fan

O curveliște de fată,
Carmen de la Tehnoton,
Dintr-odată mi se-arată
Pe stradă și-i zic: „Pardon,

Nu vrei ca să mergi cu mine
Să vedem un film străin?“.
Dînsa spuse: „Mi-e rușine“.
Și atunci eu brusc mă-nclin

Spre-o curveliște de fată,
Carmen de la Tehnoton,
Și-i sărut buza umflată
Exact pe buton!

Fragedă amoebă, dulce parameciu...

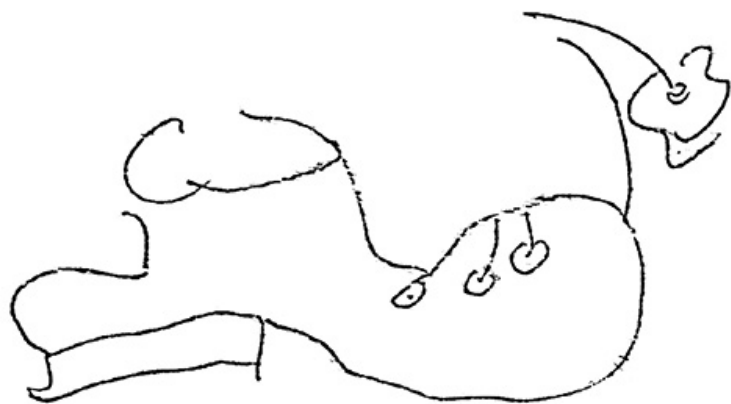
Fragedă amoebă,
Dulce parameciu,
Haidem după sobă,
Haidem într-un beciu,
Nici caldu, nici reciu,
Ticsit cu camelii,
Să ne dăm blînd jelii
Că ești prea frumoasă
Și-ți scuipi în mătăasă
Sufletul de sînge.

Plînge-ți-aș tot plînge
Cu lacrimi mici,
Lîng-acel gîrlici
De după amiază,
Roșul din obrază.

Și-aduce-ți-aș, oare,
Și-o lacrimă mare
Și grea în căldare,
Să-ți spăl
Cu un vâl,
Întrelepicioare?

Fragedă amoebă,
Dulce parameciu,
Haidem după sobă,
Haidem într-un beciu,
Nici caldu, nici reciu,
Căci viața ne treciu
Și mi-e urît tare
Că drobul de sare
De pe policioare
O să se dărîme
Și-om zace-n fărîme

De-acum pînă-n veciu,
Fragedă amoebă,
Dulce parameniu...

Ferfană

La viața iubitei mele
Numai doru-i numai jele
Perdele peste perdele

Ci-o să-mi vie-ntr-o târzie
Rîsul ei de bălărie
Ca să facem împreună
Numai rouri pîn' la spumă
Pe pămîntul cel de humă
Și sub cerul cel din urmă
Cu stele-n hăuri lățite,
Curcubeie-n sfinți proptite
Dumnezeu de ne-o înghite
Dus și Dînsul în ispite...

Eu cred, nu-ți fie teamă, că prin tine...

Eu cred, nu-ți fie teamă, că prin tine
Iubesc toate femeile din vis.
De-atît amar de timp mi-a fost promis
Raiul cu arbori groși și ierburi fine,
Încît mi-a dispărut orice sfială.
Alătura de sufletul meu trist,
Tu stai culcată caldă-n pielea goală,
La căpătîi c-un șarpe de-ametist
Ce-ți şuieră subțire vechi păcate
De-nfăptuit zglobiu și fără griji,
Oh, mult mai dulci ca sarea din bucate,
Cînd bucuria-n gura mare-ți strigi
Și rîzi ca un cleștar sfărmat pe bile
De fildeș în amurgul dulcii zile...

Elegie

Ca o trezire în cearceafuri murdare a fost.
Energice aripe nu mai au îngerii,
Doar cei ce te mint, ba chiar te urăsc
În valea surîsului, pe crestele plîngerii.

A fost odată ca întotdeauna
Să-ți cadă din suflet căpșuna
În izvorul clar, rece. Din apă,
Cîrduri de vaci, buhaiul satului, blînd, se adapă.

Rămîne pe prund o pojghiță de sînge.
Fetele-n inimi, în zori, o pot strînge
Pentru-alifii de adus, cu amor,
Bărbații frumoși în crivatele lor...

Poveste

Ferește-te cu prafuri vrăjite de dragostea mea
Încrucișează două labe de iepure sălbatic la miezul nopții
Lângă o tufă de cimbrisor neînceput și-o piatră acră și grea
Bea dintr-un șip de argint zeama de rouă-n mici porții

Aruncă-ți în spate vîntură-ți pletele fără-a întoarce privirile
Peste ciuperci năclăite-n veninul lor sacru pe la răspîntii
Sîinii și coapsele să ți le mîntui
De toate nenorocirile

Căci m-am înhăitat cu fluturii groaznici de la o vreme
Cu îngerii negri m-am dus să fur triste cleștare
Dintr-un izvor păzit doar de-o broască rîioasă și mare
Și-aștept iarăși pofta ta rea să mă cheme

De-acum iubirea noastră-i veche

De-acum iubirea noastră-i veche
Nu e păcat nu e păcat
Să nu avem același pat
Iunie-mi intră pe-o ureche
Și pe cealaltă-mi ies pereche
Îngeri cu nimbu-mbujorat

De-acum amurgul e aproape
Măcar de-ai vrea să-mi faci un semn
Eu sînii iarăși ți-i îndemn
Din țarcul mohorît să scape
Și șoldurile vii pe ape
Să treacă-n pas de untdelemn

De-acum o să te-nfunzi cu nasul
În cărți prea groase de citit
Învîrtem roua c-un chibrit
Zi după zi clocind taifasul
Oare nu-i clipa nu e ceasul
Să bem parfumul primenit
Ți-aud în sufletul meu glasul
Atît de blînd și-abia șoptit...

De ce te miri că-ți scriu din nou sonete...

De ce te miri că-ți scriu din nou sonete
Cum parcă niciodată n-am mai scris?
Sufletul meu i-ajunge să-l îmbete
Trupul de carne albă, larg deschis
Pe patul scund, ca înrămat în rouă,
Și-acoperit cu falduri de uimiri
Că ni se-ntîmplă dulci minuni chiar nouă,
Ca unor proaspeți și bezmetici miri
Ce-ncercă-n grabă fiecă plăcere,
Voioși mînați cu biciul spre-un sfîrșit
De bucurii topite în durere,
Blînd adormiți de-un soare amurgit
Și iar treziți buimaci în zori de spume
Ce cliporesc a taine fără nume...

Rugăciune laică

Dă-ne, Doamne, ajutor
Să ieșim din lumea asta
Cum parfumul-mbătător
Cînd deschizi în vînt fereastra.

Fă cu mine semn spre bine
Să-ți fiu oaspete
Blînd și proaspăt
Ca o miere de albine
Prelingîndu-se-n rășine.

Dă-ne, Doamne, ajutor
Să ieșim din lumea asta
Cum parfumul-mbătător
Cînd deschizi în vînt fereastra...

Cînd fluturii dau iama peste trupul...

Cînd fluturii dau iama peste trupul
Tău alb și alungit a dezmiardare
Și melcii se strecoară-ntre picioare
Fin arcuind în aer șoldul suplu,
Îngenunchez și eu și-ți mîngîi părul
Prelins în cîrlionții dezmățați;
Nu îți cunoaște-aievea adevărul
Nici minte a o mie de-nvățați!
Ci tu îmi ceri să-ți înțeleg orbește,
Fără-ntrebări și gesturi de prisos,
Oh, locul mirosind dumnezeiește
A taină putrezind suav în sos?
Îngăduie-mi un timp, mai dă-mi din miera
Ce-o tănuiește-n scorburi moi muierea...

Cîntecel

La o vale
Ca s-ajung
Urc un deal,
Melcii mă-mpung,

Spinii-și culcă
Trupuri lungi
Sub tălpile
Mele dulci

Și-mi sfîșie,
Nesătul,
Un scaiete
Sufletul...

Cîntec naiv

Ajunși pe creste de sînge
Iată-ne mult mai puțini
Cerul cu chiaguri mari plînge
Roura crapă în crini
Rîmele rod cărămida
Roșie pîn' la făini

Ajunși pe creste de sînge
Iată-ne mult mai puțini...

Caligrafie

Ca să ne pierdem sufletul și mințile,
Fecioarele-și dau toate străduințele,

Avînd rotunde unghii la lungi degete
Și sîni ce ies la vîz fără să pregete

Și-adeverindu-și, cînd se-ntorc spre-a lua ulciorul,
Acolo unde nu mai e picior, piciorul!

Bocet de adult halit

În ultima parte-a vieții
Am prins patima tristeții

De nu mai pot ca să scap
De rîma ce-mi umblă-n cap

Și mereu mă întrerup
Coropișnițele-n trup

Drept care de-abia mă-ncumet
Să pup carne să beau umed

C-o molie minimă
Fluturînd în inimă

Și c-un fel de crocodil
Așteptîndu-mă umil
Și căscat la mal de Nil
.....
Iar eu mă numeam Emil...

Bocet cu blestem în hohot

Limba mielului să-mi lingă

Su-fle-tul!

Și-ncă asta nu-i destul,

Așa tristă și nătîngă

Mi-e viața

Grasă ca rața

Pe varză-n

Mirosul...

Arzo-n tîrțiță s-o arză

Sosul!!!

Cîntec naiv

Rîmele slujesc pămîntul,
Înghițîndu-l, lin trecîndu-l
Printr-însele, biete-ardori
Umede, lungite-n zori

Și-n amurg, cînd bate vîntul.
Rîmele slujesc pămîntul
Ani de-a rîndul, vieți de-a rîndul,
Pînă-mi fac rouă cuvîntul...

Dacă mi-ai dat...

Dacă mi-ai dat atîta frumusețe,
De ce mi-o iei, tu, îngere,-napoi?
Cum de te lasă gîndurile moi
Să-mi vrei sfîrșitul? Cine-o să-ți învețe
Mereu aoreola pe de rost?
Și cine fulgii de pe piept o să-ți mîngîie?
Și cine o să-ți tînguie-n tămîie
Sfințenia și-n preajm-o să-ți rămîie
Cu trupu-i omenesc drept adăpost?

Să fie o plăcere în a-ți da...

Să fie o plăcere în a-ți da
Și sufletul, și-aoreola grea
Unei femei precum unui copil
Ce te așteaptă să-l mângâi, fragil,
Cu ochii ridicați spre tine dulce,
Nainte-ntre cearceafuri să se culce?
Să fie despuierea ta de-aripe
Un cântec începînd să se-nfiripe
Acum, parcă în prag de despărțire
De tot ce-a fost sfială și uimire?
Să fie o ciudată pregătire
De a pleca?...

E un castel

E un castel în care nu mai pot intra.
La porți paingii au țesut zăvoare
Mai tari decât e ferăria grea.
Și înăuntru zac pe coridoare
Preșuri de aur fără urma ta
Care s-a șters de-atîta-ndepărtare.
Și doar a fost lăcaș ferit cîndva
De oameni, pentr-o dragoste ce doare
Și-acum în spaima sufletelor noastre,
Dar nu mai știm să poposim în el
Spre zori de zi cu păpădii albastre
Suflăte de un înger, din crenel...

Mă grăbeam să-ți fiu înger de pază

Mă grăbeam să-ți fiu înger de pază.
Să nu fugi, surîzîndu-mi ferit,
Prin tuneluri adînci de amiază
Către-amurgul căzut ca un zid

Între noi și copacul din raiul
Tot mai plin de ciuperci și de melci
Și de șerpi lunecînd pe pospaiul
Scoarței rupte a vechilor crengi,

Ce-aveau fluturi dospîți lin la bază
Și moi mlaștini cleioase-n lichid.
Mă grăbeam să-ți fiu înger de pază;
Să nu fugi, surîzîndu-mi smerit...

Mi-am amintit

Un flaut ce îmi scapă din mână în pilaf
Un fluture ce-n vîntul de seară o ia razna
O pîlnie-nfundată cu o cireasă-amară
Un gard pe care scrie cu creta un copil
Un mic dulgher ce-și face o casă-n paradis
O rochie cu franjuri și mînicile-nguste
Serafi ce umblă-n lapte și cîntă la trompetă
O floare-amarnic prinsă-n țîțîna unei uși
Un bulion albastru băut contra tristeții
O bilă care-și joacă la biliard chiloții
Un cub de zahăr lîngă o sferă grea de miere
O linie ferată în amurg
Un stîlp de telegraf în zori
Un rai mustind de șerpișori și flori
Un trandafir cu fața albă
Și-un înger ce-mi șoptește: o să mori...

Dă-i zilei suflet de copil...

Dă-i zilei suflet de copil,
Las-o să-ți umple iar odaia
De unde chemi, trist și umil,
Îngeri cu-aripile-n văpaia
Sincerității...

Și află-ți rostu-n lucruri mici,
În amănuntele ascunse,
Din care, proaspăt, îți ridici
Viața de-atunci...

Nu-ți alunga fluturii, roua,
Lumina albă de pe ziduri
De cărămizi, ci-ncet în noua
Singurătate intră...

Cîntec naiv

Tratatul pentru gingășie
Va fi-ntre noi și flori legat.
Oh, cu creionul îl vom scrie
Pe file moi, întortocheat.

Ci ele neștiind nici carte
Și nici un cât de mic cuvînt,
Ne vor surîde pîn' la moarte,
Ducînd secretul în mormînt.

Și doar parfumul va rămîne
Să ne sărute lin în zori
Pe sufletele noastre bune,
Luate de vînt ca niște flori...

Culorile terținelor

Oh cât de verde-i leușteanul
În care tu îți verși ligheanul
După ce-ți speli lin dolofanul

Și cât de roșie-i garoafa
Ce-o poartă-n rîț spre tine scroafa
Ca să ți-o prinzi în păr cu-agrafa

Și cât de-albastru-i trandafirul
Din care extragi elixirul
De viață lungă cum e firul

Și cât de galbenă e floarea
Soarelui dulce-n înserarea
Pe care-o mișcă-n aer boarea

Și cât de mov este laleaua
Cînd tu ridici la geam perdeaua
Ca să ne-arăți sîinii ca neaua

Visam că-s lumină...

Visam că-s lumină,
Mănunchi gros de raze
Ce-ți cade-ntre sînii
Tăi de dup-amiază,

Mari, moi și alene
Ascunși cu capotul,
Cînd sorbi, dînd din gene-a
Plăcere, compotul

Și-ți murmură-n suflet
Sfiala, rușinea,
A șoldului umed,
Că-ți pipăi minunea.

Visam că-s lumină,
Mănunchi gros de raze
Ce-ți cade-ntre sînii
Tăi de dup-amiază...

Și mă durea în piept. Poate era...

Și mă durea în piept. Poate era
Chiar îngerul, trist cuibărit în mine,
Nemaiștiind cuvinte spre-a striga
De-atîta rouă rea și de rușine.
Se închircise-n sufletul meu cald,
La adăpost de carne omenească,
Să-și șteargă răbdător nimbul înalt,
Aripile să și le îngrijească.
Vai, sărbătoarea lui fusese tristă
Și de nepovestit. Sîngele meu
Lin îl spăla, spunîndu-i că există
De-a pururi blîndul Dumnezeu...

Rugăciune laică

Doamne, nu mă părăsi
În rouă. Mai proaspăt ești,
Răspîndit ca o lumină,
În suflete, prin ferești.

Mai adînc decît fîntîna
Urcînd cumpene cerești.
Nu mă părăsi în fluturi,
Doamne. Mai zburdalnic ești...

Obârșiile mele-s într-un flutur...

Obârșiile mele-s într-un flutur,
Mă trag din pîlcuri de ciuperci c-otravă,
Însă nurlii; izvoare-mi duc pe tavă
Dulci genealogii ce-n începuturi
Raiul îl au, cu șerpișori și-arhangheli,
Și-un pom stufos cu mere cît încape,
Bostănării, răzoare de sparanghel,
Legume somnoroase dînd din pleoape,
Mărar pustiu pînă-l atingi cu sîinii,
Fîntînă grea de rouă cînd te-apleci
Cu genele să-i mîngîi ape reci,
Către amurg, la spartul săptămînii.
Căci ne-mpletim iubirea printre steve,
Priviți de-un Dumnezeu fărădelege
Ce spaima,-n bunătatea-i, ne-nțelege...

Nu-i nimeni treaz?
Ce somn umblă prin lume...

Nu-i nimeni treaz? Ce somn umblă prin lume...
E poate-un înger uriaș, larg în aripe,
Mai legănându-ne-amorțiți cîteva clipe,
Nainte de-a ne tulbura și spune
Vestea lui grea că va fi iarăși ziua lungă,
Vom clipoci-n primejdii neștiute,
Rugîndu-ne de dînsul să ne scape,
Cu razele-i subțiri să ne împingă
Pe unde doar izvoarele-s aproape...
Cele-ncălzite-n nara unei ciute...

M-adăpostesc, copil, sub calda ta aripă...

M-adăpostesc, copil, sub calda ta aripă,
Îngere răbdător, unde ți-e puful dulce.
Mi-e sufletul în grabă și-n risipă;
E timpul lucrurile să se culce
Alătura de umbra lor; dulapul
Misterios, îmbujorat de-arome bune,
A căpătat și el înțelepciune
Și nu-și mai șterge de prin rafturi praful.
Și un pahar tresare, o! minune
A purității degetelor mele
De-adolescent, întinse către buza de cleștar,
Ca două raze lungi și grele
De după-amiază...

Poate-am murit și nu mai știu să-ți spun...

Poate-am murit și nu mai știu să-ți spun
Povestea mea-n cuvinte-obișnuite.
De mult simțeam cum glezna mi-o înghite,
Cu poftă parcă, roua spartă-n drum
De talpa grea, tot mai șovăitoare;
Îmi atârna-n șiroaie, de pe umeri,
Aripile ce trupul mi-l despoaie,
Gol și plăpînd, într-un amurg cu ploaie,
Aoreola-mi se-nclina spre soare,
Încît de-abia-ncepeai blînd să te dumeri
De nemilos de dulcea întîmplare
Că eu nu mai eram Îngerul tău,
Călăuzindu-ți sufletul prin hău...

El mă umbrește cu aripa lui ocrotitoare...

El mă umbrește cu aripa lui ocrotitoare,
Deși e numai strălucire și blîndețe,
Îmi pune lucruri la-ndemîină, să mă-nvețe,
Dar către-amurg iubirea lui mă doare,
Parcă îmi trece-aoreola pentr-o clipă
Pe fruntea mea, și-i tulbure, și-i grea,
Și-mi dăruie și mie o aripă
În care mă împiedec, vai, nu știu zbura;
Ci dînsul, simt, are nevoie de-un tovarăș
Să-l mai ajute, cred, din timp în timp,
Să fie simplu și zburdalnic iarăși
Prin soarele-nclinat în anotimp
De toamnă, și să mîngîie fecioare,
Nepedepsit de Dumnezeu cel Crud și Mare...

Atît aş vrea: un înger ce-mi şopteşte...

Atît aş vrea: un înger ce-mi şopteşte
Că lucrurile-s coapte în amurg.
Iau cana-n mîină, roua-n ea musteşte,
Perdelele în ciucuri fragezi curg,
Dulapul poartă-n rafturi omizi crude
Ce bat mătasea în mătănii moi,
Desprins de fluturi, sufletul s-aude
Cum pîlpîie nedumerit apoi;
Şi iar adorm, în aşternut cu vîntul,
Izvoare tolonite albe-n prund;
Atît aş vrea: un înger, să-l ascund
De oameni cu cuvîntul...

Îngeri cătrăniți de aur

Îngeri cătrăniți de aur
Își plîng soarta pe-un coclaur:

*Nimburile ne-a distrus
Femeia cu cracii-n sus*

*Căci atît de lungi îi are,
C-ajung stele, lună, soare*

*Cînd întinde pe saltea
Trupul ei cel alb ca neaua...*

Îngeri cătrăniți cu aur
Își plîng soarta pe-un coclaur.

Îngeri justițieri

Gîrbacele și-au încercat pe pielea ta
Îngeri justițieri erai prea rea

Mă ațîțai cu oftatul din rărunchii
Adînci urcat să-mi ieie viața-n calde unghii

Și-apoi cu rîsu-ntins pe trei sofale
De parac-ar fi venit de dintre șale

Și cu vorbirea dusă în cuvinte
Cu spume grele și-nțele fierbinte

Și chiar cu trupul nevăzut dar dornic
Să fie-ncins în mirosu-i statornic

Și să m-ajungă ca o adiere
Copilă răsfățată a muiere

Gîrbacele și-au încercat pe pielea ta
Îngeri justițieri erai prea rea

Îngeri momiți

Și-au scos aripile cu franjuri
Și nimburile și-au lăsat
Vor să ne-aducă moi deranjuri
Ne pomenim cu dînșii-n pat

Și sînt atît de mari și tandri
Fac nazuri să-i primim cu noi
Fecioare dar și flăcăiandri
Ce li-e rușine că-s prea goi

Și-atunci îi ocrotim sub plăpumi
Și le-arătăm măceluri dulci
Vioaie viața le-o dărăpăni
Rîzînd sfințenia le-o zmulgi

I-nveți ce-i șold și sîni și gură
Și ticăloasă și-alte păți
Încît de-atîta grea căldură
Ei fug s-ascund cuminți în cărți

Unde-i așteaptă-ntre foițe
Subțiri de Biblii Dumnezeu
Ci nu te cert ci-ți cer căințe
Să-ncerci cu sufletu-mi mereu

Îngerii nu ne înțeleg pe deplin

Îngerii nu ne înțeleg pe deplin.
Pe tine te confundă c-un crin

Cărnos cu petale pletoase
Fluturate în spatele pacinicei case.

Ei cred că fîntînele-s parte din noi.
Se-așează în ciuturi și, doi cîte doi,

Vor să coboare-n adînc, unde-i umed.
Tînjesc să ne pipăie fragedul suflet.

Îngerii au stîngăcii. Își pun nimbul
Alături de coapsele tale în timpul

Cît noi ne iubim și se uită cu spaimă
De parc-am muri. Și-ntre dînșii îngaimă

Ce spunem, dar nu se pricep la minciuni.
Și-atunci fac de-a valma și-n joacă minuni...

Table of Contents

Cronologie

Submarinul erotic (2005)

Amurgul evului mediu (I)

Amurgul evului mediu (II)

Amurgul evului mediu (III)

Amurgul evului mediu (IV)

Suprema servitoare

Bar

Cafeaua de cicoare-mi dă avânt

Sînt fericit, Dimov, sînt fericit...

Un imn sfios și trist va fi rondelul

Acum voi bea mastică. Poate Ile...

Sînt chelnerițe blonde printre șprițe

Povestea unei mici plimbări Și-a unei mari dezvirginări!

Rouă c-un pospai de fluturi

Fratele lui Robinson Crusoe

Elegie

Submarinul erotic

Bocet de adult

Hambarul lui Moll Flanders (Country)

* * * (Femeia mea frumoasă ca scriptura)

Verlaine mi-a spus...

Sonet pentru Yvonne de Bourgogne

Ți-am dat iubirea

Caligrafiile acelorași cuvinte

Bocet de adult

Cîntec de iertare

Epigramă ameliorată (1982)

Scrisoare de dragoste

Sonetul de la Curtea de Argeș (1980)

Oh, dînsa-i și mireasă, și altar

Sonet neterminat

Elegie

Blazonul lui Julien Ospitalierul

Tamaretă

Jurnal de înger

Scrisoare

Basm

Giuvaer mare și alb

Balada negustorului de postavuri

Cîntecul cel mai naiv

Cîntec de fîntînă
Sfat
Cîntec de nerăbdare
Cîntec naiv
Îngerii mă trag de mîini
Rugăciune laică
Dulci distihuri pentru prietenul de taină
Rugăciune laică
Cîntec naiv
Clipa cea surîzătoare
Sînt ultimul poet balcanic
Sonet satiric
Sonet tîrziu
Umblam umil să-ți şușotesc prin urbe
Pierrot răutăcios (1)
Pierrot răutăcios (2)
La o nimfoaică
Întrebări
Elegie
Sonet
Blues
Numărătoare pentru puștoaice și babalîci
Elegie
Nu isc pricini...
Erai atît de subțire
Numărătoare pentru puștoaice și babalîci
Deodată
Destăinuiri
Drum greșit
Va fi o zi mai lungă...
Elegie
Surioară, surioară...
Cîntec
Ce tînără și veselă erai
Cîntec
Cîntec
Cîntec
Aveai părul lung pînă la cer
Epigramă
Iubita mea cu dos frumos
Poem feroviar
Cîntec pentru Absurdica
Cîntec
Cîntec naiv

Infernala comedie (2005)

Sonet 1 (elogiul spermei)

Sonet 2

Sonet 3

Sonet 4

Sonet 5

Sonet 6

Sonet 7

Sonet 8

Sonet 9

Sonet 10 (neterminat)

Sonet 11

Sonet 12

Sonet 13

Sonet 14

Sonet 15

Sonet 16

Sonet 17

Sonet 18

Sonet 19

Sonet 20

Sonet 21

Sonet 22

Sonet 23

Sonet 24

Sonet 25

Tamaretă (26)

Tamaretă – variantă (27)

Sonet 28

Sonet 29

Sonet 30

Sonet 31

Sonet 32

Sonet 33

Sonet 34

Sonet (neterminat) 35

Sonet 36

Sonet 37

Sonet 38

Sonet 39

Sonet (neterminat) 40

Sonet 41

Sonetul esențial (elogiul iubitei ideale) 42

Sonet 43

Cîntece de adolescent (2007)

De-aici începe cîntecul

Să-mi sparg în ierburi sufletul de-atunci

Moartea adolescentului

Puck

Jurnal

Aruncă tot. Pășește gol. Spre soare

Simt toate rănilile ascunse-n carne

Pe buze diminețile îți lasă

Tresar sub degetele tale străvezii pahare

Ce limpezi diminețile mă plouă

Adolescent confuz, ce drag îmi sînt...

Tot mai aproape șerpui

Cum crește iubirea spre care mă-ndrept

Cîntec de adolescent

Cîntec de adolescent

Cîntec de adolescent

Idilă

Idilă

Idilă

Pastel creștin

Se împlinesc poemele în mine

O brumă de paiete și confetti (2007)

Va fi o zi cu frig...

Ne logodim cu un inel de iarbă... (2008)

În camere adînci, la asfințit...

Iubirea n-are margini ca odaia...

Oh, te trezeam din somn tot cu sonete...

Cum căutam să-ți scotocesc sub plăpumi...

Mă-ncerci iar, îngere, cu mosorele...

Cum să pricep un gest de-al tău, din deget...

Ne logodeam cu un inel din iarbă...

Cum trece-un flutur, mă simt iar copil... (1)

Cum trece-un flutur, mă simt iar copil... (2)

Fluturii-și pierd tot praful pe-un ciuperc...

În palmele lui Dumnezeu și-n ale tale...

Scriu ca să mor mai blînd, mai în răbdarea...

Povestea boiernașului de țară și a fecioarei... (2008)

Îți scriu sonet după sonet

Nu vreau decît să-ți mîngîi o unghie la mînă

Borș de tărîțe, ăsta-i secretul, scump copil

Zdrobit de roua covăsită-n zori

Sînt teii înfloriți. Urbea-i în mlaștini

Supremul dîmb de aur al gîtlanei

Cîntec naiv
Cristal sfărmat mărunț ca o făină
Oale de noapte-mi verși, voioasă,-n suflet
Vreau să mă tîrîi ca un vierme-n tine
Îmi fac strîns nodul la șiretul ghetei (Proiect)
Doi telegari am înhămat la trupu-ți
Temeinicia rugii mele-s sîinii
Voi ciopîrți miresmele cu nara... (Proiect)
Îți bag în cur un flaut și o pulă
Vreau să te ling precum pe-un ciobănel
Treceam pe Cuza Vodă feeric și-asasin
Fluturi asasini
Tamaretă (1)
Tamaretă (2)
Tamaretă (3)
Tamaretă (4)
Tamaretă (5)
Mi-e-o scîrbă delicioasă de Tamara...
Înfulecă-mă dulce, nu cu gura...
Nouăsprezece ani aveai, eu treizeș'cinci...
Fitulul lămpilor cu gaz se-mbată... (Proiect)
Un trandafir pentru Tamara
Trece Tamy...
Prima scrisoare a marchizului către contesă
A doua scrisoare pentru scumpa mea contesă
Rondelul pulelor de cal
Rondelul pulelor de cal (Variantă)
Sonet misogyn (1)
Sonet misogyn (2)
Sonet misogyn (3)
Sonet misogyn (4)
Întru amintirea lui Apollinaire
Sonet școlăresc
Sonet nostalgic
Sonetul poetului înșurubat
Îmi stai pe creieri...
Sonet pentru Tamara
Sonet pentru Porcuța Satannici
Sonet pentru Porcuța Satannici (2)
Nostalgii și leacuri
Sonet de stînga scris cu dreapta
Sonet
Să nu te-nfunzi în miezul unui crin...
Variantă

Cîntec de zvîc și alean în cinstea lui Anton Pann
Marchizul va intra la ora cinci
Rumbă leneșă
Blestem
Terține pentru Tamara
Răzbunare
Preascumpă Satannici
Povestea boiernașului de țară și a fecioarei cu lindic zglobiu
Nevasta tinerică
Nu mă mai interesează...
Scumpi, io sînt tip galant...
Poem liric
Poem liric (2)
Fragedul cufăr
Poem epic (1)
Poem epic (2)
Poem epic (3)
Tamariușka cu șalele ei plate...
Jurămînt
Petrarca n-a futut-o pe Laura...
Pastel
Jurămînt (2)
Matinală pentru contesă
Viața la țară
De-abia acum mi-e șoapta-mbelșugată
Sonetul întocmit cu socoteală
Ești coaptă pentru pulă ca mărul pentr-omidă...
Sfaturi
Credința mea-i iubita pe care mi-o fut alții
Tamaretă
Răzbunare (2)
Acum, cînd mi s-au scos c-un clește dinții...
Mărturisire de credință
La o zarnacadea din Berezlogi
Camera dreptunghiulară
Iubita ideală se cacă (1)
Iubita ideală se cacă (2)
Ferfană
Fată-naltă, crin de baltă
Voroava sufletului meu
Preascumpa mea contesă de bucluc
Eram ascet, beam oranjadă...
Elogiu
Discurs pentru deschiderea anului școlar

Întru amintirea lui Costache Conachi
Fusta patriotică
Distih extatic
Cîntec pentru Satannici
Te călăfătuiesc precum pe-o navă...
Cînd roua o mîncam cu furculița...
Scrisoare pentru Tamara (1)
Scrisoare pentru Tamara (2)
Caut să-mi scot din suflet murdăria...
Cîntec naiv
Mi-s vorbele vrăjite să creeze...
Ce mi-a spus prin somn iubita
Sumarul celor zece povești nescrise
Aud că împotriva-mi sînt iar plîngeri

Din periodice

Cîntecel (1970)
Madrigal (1970)
Scrisoare (1977)
Scaiete mov
Cîntec naiv
Zbunghi-Zbunghi ia-mă-n unghii
Rugăciune laică
Portretul artistului la maturitate în luciul unei cizmulițe
francezești
Groaznică este crima mea
De-aici începe...
Cîntecel de gară dulce
Cîntec naiv
Azi e senin și este nouă
Da, mi-au crescut pe umeri aripi albe
Calda mea prietenă cu înger
Pacoste
Tot despre înger nătăfleți
Tulburul domn
Tu ai nevoie de cuvinte calde
Sonet laic
Rugăciune
Cîntec naiv
Rugăciune laică
Micul testament (Opt strofe deteriorate) (1989)
Mă temeam să-ți fiu înger de pază...
Mă-ngrozeam să-ți fiu înger de pază
Lunganco cu rochia-n vînt
Lunganco cu rochia roz

Laudă de tine și de mine
În dorul lelii
Izvorașul ăsta latră
Isuse, tu ești om cum sînt și eu
Epigramă
Doamne, născocoște-mi rostul
Doamne, încălzește-mi locul
Pinguinii sînt burtoși
Cînticel din păhărel
Cîntecul lui Robinson Crusoe
Cîntecel de zi-n scădere
Cîntecel de spus degeaba
Cîntec
Cîntec trist
Cîntec naiv
Cîntec naiv
Cîntec de toamnă-n mahala
Ce caznă dulce încercam spre seară...
Caligrafie
Bucurie dulce
Boul și vaca
Bocet de adult
Blues
Bat fluturii monetă calpă-n aer
Cîntec naiv pentru Săndel
Sfîșiat de umbra unui înger
Erai atît de tăcută...
Erai atît de frumoasă...
Rugăciune laică
Rugăciune laică
Viața mea nu e în mine...
Țiuie tristețea-n mine
Tocmai sosit din cruciadă...
Tamaretă
Să facem schimb de-amurguri și gutui...
Rugăciune laică
Riscul îngerilor
Povestea corăbierului galant
Pluteam prin camera noastră...
O să-ți dăruiesc...
Doamna Tigru Domnul Tigru
Cînticel cu-nvățămintе
Scrisoare
Nu trebuie de toamnă să te sperii... (1989)

Nu sînt poet
Ne țineam de mînă mergeam...
Mă uit toamna în lumină...
Madrigalurile corăbierului galant
Joacă sufletul în mine
În zori de zi fluturii-s cruzi...
Iepuri geloși din cărți cu vechi tartaj...
Eram îngerul tău de corvoadă...
Doamne, părăsește-mă...
Crengi lipsite de-adăposturi
Cîntec naiv
Cîntec naiv
Cînd clipa ne-o învîrt moi patefoane...
Ce ți-e și cu crinii aștia
Cîntec naiv
Caligrafie
Asemenea mie și tu...
Cîntec naiv
Elegie cu Florin Mugur
Epistolă veche
Cîntec naiv (1990 – găsit prin debarale)
Cîntec de după amiază
Elegie
Caligrafie
Rugăciune laică
Cîntec
Fabulă antică
Spovedanie laică
Portocala mea ești tu...
O să te ascund ca pe-o comoară...
Mă chemai prin păduri...
Îți trimit cavaleri rătăcitori
Distih
Compunere
Au început din nou îngerii-n cer s-apară
Glechoma hederacea
Galinsoga parviflora
Country
Fragedă amoebă, dulce parameciu...
Ferfană
Eu cred, nu-ți fie teamă, că prin tine...
Elegie
Poveste
De-acum iubirea noastră-i veche

De ce te miri că-ți scriu din nou sonete...
Rugăciune laică
Cînd fluturii dau iama peste trupul...
Cîntecel
Cîntec naiv
Caligrafie
Bocet de adult halit
Bocet cu blestem în hohot
Cîntec naiv
Dacă mi-ai dat...
Să fie o plăcere în a-ți da...
E un castel
Mă grăbeam să-ți fiu înger de pază
Mi-am amintit
Dă-i zilei suflet de copil...
Cîntec naiv
Culorile terținelor
Visam că-s lumină...
Și mă durea în piept. Poate era...
Rugăciune laică
Obîrșiile mele-s într-un flutur...
Nu-i nimeni treaz? Ce somn umblă prin lume...
M-adăpostesc, copil, sub calda ta aripă...
Poate-am murit și nu mai știu să-ți spun...
El mă umbrește cu aripa lui ocrotitoare...
Atît aș vrea: un înger ce-mi șoptește...
Îngeri cătrăniți de aur
Îngeri justițieri
Îngeri momiți
Îngerii nu ne înțeleg pe deplin